COLECTIA ROMANTIC

159

Flora Kidd

PAȘI PE NISIP

editura alcris

CAPITOLUL I

– Miranda Benson, doamna Phipps vă roagă să veniți imediat în biroul său ! o anunță una din noile angajate.

– Dumnezeule, ce-ai mai făcut ? se neliniști Wendy Shaw, o colegă de birou.

– Știi, Phipps ne cheamă la ea atunci când am făcut o boacănă, dar una ca lumea, adăugă June Taylor, tachinând-o. Presupun că nu este cazul tău, Miranda, nu-i așa ?

Obișnuită cu glumele prietenelor sale, cu care lucra de patru ani la Transmarine Holding Company, zâmbi îngăduitor. Se mulțumea să fie o mică rotiță în angrenajul acestui uriaș conglomerat internațional care, datorită doamnei Phipps și nu numai, se întinsese în toată lumea, sediul central fiind la Londra. Deci, pentru a doua oară era chemată la doamna Phipps.

Atunci când a chemat-o pentru prima dată, a fost să-i spună că trebuie s-o înlocuiască pe secretara lui Douglas Ingram, pe domnișoara Colley, care se îmbolnăvise. Culmea ghinionului, acesta ne-

gocia tocmai în momentul acela un contract foarte important cu niște parteneri străini.

Știa precis că se achitase cu brio de toate sarcinile ce-i reveniseră până atunci ; calmă, scoase din mașina de scris foaia de hârtie pe care tocmai o introdusese. După ce-și aranjă puțin părul, întinse o mână să-și ia geanta, după care se îndreptă spre biroul doamnei Phipps.

— M-ați chemat, doamnă ?

Brenda Phipps se afla la biroul ei uriaș, pe care putea ateriza și un avion. Pentru Miranda, ea reprezenta modul de reușită în viață al unei femei. Avea o coafură ultimul răcnet și o rochie de vis, neagră, cu guler colant. Era nevoită să se ocupe atât de treburile firmei, cât și de familie. Miranda spera ca într-o bună zi să aibă și ea un soț ca George Phipps, doi copii și un post important.

Da, desigur, mai avea și alte vise, dar pe acestea le păstra numai pentru ea ; erau mult prea greu de îndeplinit. Oricum, o făceau să viseze la viitor în mod plăcut și nu făceau rău nimănui.

Gândindu-se la himerele sale, simți cum se înroșește la față și ochii ei cenușii căpătară o expresie visătoare. Brenda Phipps își ridică ochii și pe fața ei, de obicei severă, apăru un zâmbet blând. Acest zâmbet părea să spună : „Ce fericire este pentru Miranda să fie atât de tânără și, fără îndoială, atât de îndrăgostită !"

— Bună, Miranda. Vreau să vorbesc cu tine ceva mai special. la loc.

Tânăra se așeză și luă o ținută rigidă, corectă, dreaptă, așa cum o învățase mătușa Clara. Cu toate

că avea douăzeci de ani, părea o școlăriță perfectă.

— Ce-ai spune dacă ți-aș' propune o croazieră în Caraibe ? rosti doamna Phipps, subliniind fiecare cuvânt.

Caraibe !? Insulele de la tropice, între America de Nord și America de Sud ! Doamne, un ținut de vis, fascinant, cu o plajă care avea un nisip ca de mătase, alb strălucitor, cu soarele acela fierbinte, cocotierii... Era un loc în care toate visele se puteau realiza !

— Da, bine, dar de ce ? întrebă ea revenind la realitate.

— Doug Ingram are nevoie de o secretară.

— S-a întâmplat ceva cu Colley ? Nu vrea s-o mai ia cu el ?

— Este încă în concediu medical. Domnul Ingram mi-a cerut colaborarea ta fiindcă ai fost acolo încă de la începuturile negocierilor și te-ai descurcat excelent. Îți amintești, era vorba de cumpărarea unui domeniu în Insulele Windwar.

— Sigur că-mi aduc aminte. Domnul Ingram a constatat în ultimul moment că lipsea acordul unuia dintre proprietari și a promis că-l va găsi și-i va obține acest acord.

Miranda vorbea pe un ton convingător și asta îl plăcu Brendei.

— Da, faptul că-ți amintești toate aceste amănunte este ceva extraordinar. Asta înseamnă diferența dintre o secretară cu adevărat bună și una superficială. Și poate că din cauza asta apelează Dough Ingram din nou la serviciile tale. Accepți ?

— Da... Cred că da.

Brusc, Miranda simţi că leşină. Nu se mai simţea deloc stăpână pe sine. Îşi aminti de Joe şi figura ei se schimbă.

– Şi cât timp va dura această călătorie ? întrebă ea, timidă.

– O lună, două. Poate chiar mai mult. Cred că asta nu-ţi creează probleme prea mari ? întrebă Brenda.

– Vedeţi, nu ştiu cum să vă spun... în sfârşit... ar fi posibil ca în iunie să mă mărit.

Brenda se uită la mâinile Mirandei, dar nu văzu nici un fel de inel.

– Dar nici măcar nu eşti logodită, murmură ea.

– Încă nu este nimic oficial. Numai că...

Sub privirea pătrunzătoare a doamnei Phipps, tânăra nu avu curajul să continue.

– Da, îmi dau seama, continuă Brenda. Fetiţo, în locul tău, aş vrea o discuţie serioasă cu el ; dacă te iubeşte cu adevărat, nu te va opri să accepţi postul ăsta. Propunerea pe care ţi-o fac înseamnă o avansare, şi încă una foarte importantă. Sper că-ţi dai seama.

– Oh, sigur că da, doamnă. Şi vă sunt extrem de recunoscătoare că m-aţi ales tocmai pe mine, dar...

– Numai tu decizi, ori... ori... Poţi oricând să-ţi reîntâlneşti colegele dactilografe şi să-ţi trăieşti viaţa banală de femeie măritată, visând la un mic bungalov în afara oraşului. Ah, trebuie să-ţi spun un lucru important : compania noastră nu angajează femei măritate decât cu o jumătate de normă. Ei bine, îţi dai seama că cele care ştiu să profite

de ocazie și să dea dovadă de eficacitate vor avea toate șansele să devină cineva.

Miranda o privi fix pe Brenda, încercând să nu se gândească la Joe.

– Accept !

Instantaneu, avu impresia că luase decizia cea mai importantă din viața ei.

– Bravo ! o aprobă șefa ei cu un surâs binevoitor și călduros. Acum îți voi spune despre ce este vorba. Doug Ingram este acum la New York la o întâlnire cu persoana despre care ți-am vorbit. L-a invitat într-o croazieră în Caraibe cu iahtul lui și invitații vor avea ocazia, în acest fel, să vadă cum poate fi Transmarine de folos țărilor subdezvoltate. Angajându-te pe tine, domnul Ingram pare să fi făcut cea mai fericită alegere : vei fi o gazdă perfectă.

– O gazdă !? exclamă tânăra. Asta înseamnă că doamna Ingram nu va fi prezentă ?

– Sigur că Zelda va fi și ea, dar îi trebuie și ei un ajutor. Pe iaht sunt destul de mulți invitați. Sunt convinsă că te vei descurca de minune. Ai avut parte de o educație excelentă.

– Mătușa Clara... murmură fata.

– Da, despre asta este vorba, îi răspunse Brenda, zâmbindu-i afectuos.

Aflase despre Clara Benson, care fusese profesoară de literatură și care-și dedicase viața în întregime celor două nepoate ale ei atunci când părinții lor muriseră în acel accident stupid, în Europa.

– Ei bine, iahtul este acum la San Juan. Știi, în insula Puerto Rico. Doug Ingram dorește să ajungi

cât mai repede. Avem o cursă charter care pleacă poimâine spre Caraibe. Crezi c-o să fii gata până atunci ?

Miranda avu senzația că gândurile ei o iau razna.

Din salariul său destul de mic nu reușise să-și cumpere prea multe rochii, așa încât garderoba ei era destul de sărăcuță. Nu avea nici măcar o singură rochie de vară, o rochie de seară, ce să mai vorbim de un costum de baie.

Brenda îi ghici gândurile imediat, după aerul ei încurcat și-i spuse cu un surâs părintesc :

— Nici o grijă, voi da dispoziție să iei un avans din salariu dacă ai nevoie să faci ceva cumpărături. Oricum, te sfătuiesc să fie ceva din bumbac, este mult mai comod atunci când este cald. Du-te într-un supermarket ; acolo vei găsi tot ce dorești. Dacă nu, așteaptă până ajungi la Saint Thomas, în Insulele Virgine ; Zelda Ingram spune că magazinele de acolo sunt excepționale.

— Problema este că... nu am prea mult timp, abia reuși să rostească Miranda.

— Bine, nu-i nici o problemă, pleci acasă la prânz și mâine nu mai vii... Știi, nu este cazul să le spui colegelor tale despre călătoria asta. Oricum vor afla vestea mai repede decât este necesar, adăugă Brenda.

Îi întinse un plic.

— Este din partea domnului Ingram. Aici sunt toate informațiile de care ai nevoie. Hm, trebuie să-ți mărturisesc ceva, familia Gallant mi se pare puțin cam ciudată. L-ai văzut pe Thomas Gallant atunci când a venit la noi ?

– Da, l-am văzut, răspunse pe un ton neutru Miranda.

Atunci, în biroul șefei, apreciase cu neplăcere privirile pe care acesta le îndrepta spre ea. Avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta mai în vârstă și părea atras de linia coapselor și șoldurilor ei.

– S-ar părea că sunt niște vânători de fuste, o avertiză Brenda. Dar am convingerea că te vei descurca.

– Cel puțin așa sper.

– Totuși, îți dau un sfat : chiar dacă numele lor este englez, chiar dacă au accent britanic, oamenii aceștia nu au comportamentul nostru, din cauză că au trăit prea mult timp pe insule... Ei, am căzut de acord ? Îți fac rezervarea la avion ?

– Da, sigur, răspunse Miranda pe un ton hotărât.

Ajunsă acasă, spre seară, fata se hotărî să citească scrisoarea pe care i-o dăduse Brenda din partea lui Doug Ingram.

Acesta indica traseul pe care-l avea de urmat atunci când va ajunge pe aeroportul San Juan și-i cerea să-i aducă înregistrările convorbirilor lui cu Thomas Gallant și copiile corespondenței pe care o avusese în ultimele luni.

Este un vulpoi bătrân, spunea el în scrisoare. Îmi cere acum un preț mai mare decât fusese convenit pentru terenul său. Pretinde că proprietarul celeilalte părți a domeniului trebuie să-și dea și el acordul. În cele din urmă, am reușit să dau de urma vărului lui, Roger Gallant, tipul despre care este

vorba, aşa încât l-am invitat în această croazieră. Sper să-l convingem să nu se opună vânzării, poate chiar să ne cedeze partea sa din proprietate.

Pare foarte egoist şi, după cum se vorbeşte, nu-l prea interesează partea lui din insule. Cred că vom putea obţine uşor această parte. Ştiu că este compozitor de muzică de revistă, destul de cunoscut în meseria lui, şi are câteva succese notabile în branşă. Poate că ai auzit şi tu de el. Dacă nu, să faci totul să-i placi. Se spune că este foarte sensibil la farmecul feminin. Oricum, este esenţial să-i placi.

Miranda împături foaia de hârtie şi o bagă la loc în plic. Trăia de ani de zile împreună cu mătuşa Clara, care-i ţinuse loc de mamă încă din fragedă copilărie ; tatăl său, un tânăr plin de talent, după câte spunea ea, făcuse o alegere nepotrivită, căsătorindu-se cu o femeie care-i era inferioară din toate punctele de vedere.

Cu toate astea, mama Mirandei era o femeie înzestrată cu multă căldură sufletească şi foarte generoasă, care pur şi simplu îşi adora soţul. Dar Clarei i se părea prea emotivă, prea demonstrativă şi nu-i aprecia deloc efuziunile. Şi asta, pentru că niciodată Kathrine nu s-a sfiit să-şi sărute soţul în public.

Clara, puţin cam mărginită cum era, reuşise să-şi ţină în frâu nepoatele. Cu Miranda izbutise cel mai bine, aceasta nelăsând niciodată să i se citească sentimentele.

In schimb, cu Dorothy, sora mai mică, n-avusese acelaşi succes. Încă din copilărie se arătase mai

recalcitrantă și cu o fantezie bogată. Hm, Dotie ar fi trebuit să-l cunoască pe acest Roger Gallant, se gândi Miranda...

Când se trezi din gândurile ei, își dădu seama că deja ajunsese acasă. Deschise ușa și holul de la intrare o întâmpină cu bine cunoscutul miros de ceară proaspătă.

— Tu ești, Miranda ? se auzi vocea mătușii Clara dinspre bucătărie.

— Îmi pare rău c-am întârziat, dar a trebuit să fac câteva cumpărături. Imaginează-ți, trebuie să plec într-o croazieră în Caraibe.

— Ce mai înseamnă și asta ?

În pragul ușii apăruse Dotie, care tocmai aducea tacâmurile. De departe părea mai mare decât sora sa. Puțin mai dolofană și ceva mai brunetă. Cu toate astea, plăcea foarte mult băieților. Oricum, era o fată drăguță.

— Da, nu este o glumă ! Plec din Londra vineri spre San Juan. Voi fi secretara lui Doug Ingram pentru o lună sau două.

— Și Joe !? exclamă Dotie.

Înainte ca Miranda să-i răspundă, mătușa Clara apăru în viteză în sufragerie, aproape ciufulită și, lucru ciudat, prea zâmbitoare...

— Știam bine că asta se va întâmpla odată și odată, iubito. Și-mi pare bine c-ai avut bunul-simț și n-ai lăsat pe nimeni să te împiedice să faci ceea ce crezi tu de cuviință. Apropo de Joe ! Ce drept ar avea el să stea în calea carierei tale ?

— Are toate drepturile, dacă vrea să se însoare cu Mirrie, i-o întoarse Dotie, în timp ce ochii ei albaștri aruncau fulgere.

– Da, dar există un dar. Mi se pare că de mai bine de doi ani vorbește de căsătoria asta. Și nu-i mai spune surorii tale Mirrie, este atât de ridicol. Miranda este un nume atât de frumos.

– Dacă Joe încă n-a luat hotărârea de a se căsători, este din cauză că muncește fără încetare, pentru a pune cât mai bine la punct afacerile înainte de a-și lua responsabilitatea unei familii, spuse Miranda, pe un ton conciliant.

– Bine, nu mai este nimic de spus, chiar nimic! Lasă, fetițo, totul o să fie bine. Băieți ca el vei găsi cu sutele. Gata cu vorba, să trecem la masă...

Oricum, cina dură destul de mult... Trebuia discutată întreaga croazieră în Caraibe !

Miranda tocmai începuse să-și facă bagajele atunci când Joe o sună și-i ceru să se întâlnească în oraș. De doi ani îi telefona cu o regularitate de cronometru, în fiecare miercuri și sâmbătă. Chestia asta dusese, în cele din urmă, la ideea că urma s-o ceară în căsătorie. Așa credeau atât ea, cât și prietenii lor.

Când Miranda coborî în salon, Joe sosise deja și între timp Dotie îi spusese noutatea.

– Nu crezi că te-ai cam grăbit ? o întrebă el.

Joe avea douăzeci și opt de ani. Era un tip masiv, puternic și părul cârlionțat încadra o față plăcută, luminoasă. Miranda, care-l găsea foarte seducător, nu reușise să remarce tendința spre îngrășare. Tânărul intrase de curând în firma de construcții a tatălui său, în ideea de a deveni unul dintre conducătorii principali. Plin de ambiție, se gândea cum să mărească volumul de afaceri.

— Da, se poate, recunoscu ea. Dar acum este vorba de o avansare.

După ce-o privi în tăcere câteva minute, îl spuse :

— Da, sigur... Probabil că te-au apreciat foarte mult dacă ți-au încredințat o asemenea misiune. Ar fi fost o prostie să refuzi așa ceva !

Miranda se simți dezamăgită. Deci asta nu schimba nimic. Putea să lipsească șase — opt săptămâni, lui nu-i păsa deloc.

— Poate că voi fi plecată două luni, spuse ea încet.

— Da, mi-a spus Dotie. Sigur, este puțin cam mult și trebuie să recunosc că-mi vei lipsi ; oricum, având în vedere faptul că în acest timp am foarte mult de lucru, ne-am fi văzut de prea puține ori. Ei, atunci când vei reveni...

Se întrerupse brusc și fata simți cum inima îl bate mai tare.

— Da... ce se va întâmpla atunci când mă voi reîntoarce ?

— Ei bine, atunci vom ști mai bine care sunt sentimentele noastre, unul pentru celălalt. Este ca un fel de încercare. Vom vedea dacă vom putea trăi unul fără celălalt. Știi, eu am prea puțină experiență în acest domeniu ! Vom mai vorbi atunci când te vei întoarce.

Pentru prima dată Joe părea puțin jenat. După care adăugă :

— Cred că înțelegi ce vreau să spun ?

— Da, sigur, înțeleg perfect.

Dar vocea ei era slabă, stinsă. Și cu toate astea, el nu-i remarcă dezamăgirea. Răspunsul ei îl liniștea.

– Şi la ce oră pleci vineri ? întrebă el. Poate că am timp să te duc la aeroport.

Da, era tocmai genul de acţiune de care era capabil : s-o conducă la aeroport în noua sa maşină ! Miranda suspină adânc, după care, zâmbind, îi acceptă oferta. Tot restul serii Joe îi povesti despre cum va dezvolta el firma. Ultimele ore Miranda şi le petrecu făcând cumpărături şi nici măcar nu-şi dădu seama cum a trecut timpul.

* * *

În ajunul plecării, Dotie o însoţi şi o ajută să-şi aleagă rochia de vară. Amândouă erau încă sub emoţia evenimentului, dar sfaturile lui Dotie i-au fost de un mare ajutor surorii sale.

În timp ce luau prânzul, Miranda îşi aminti de Roger Gallant şi cântecele sale. O întrebă despre asta pe Dotie, care căzu imediat în extaz. Da, se pare că tipul era formidabil.

– Oh, dacă-l cunosc ? repetă ea. Mirrie, ăsta a scris cele mai formidabile cântece ! Nu se poate să nu fi auzit despre *Stars in the Sea*. Este deja un şlagăr şi toată lumea îl fredonează. Chiar mătuşa Clara îl consideră grozav ! Da, sigur, cu educaţia ta demodată, clasică, nu asculţi niciodată aşa ceva. Oricum, cântecul ăsta a fost scris şi compus pentru un film a cărui acţiune se desfăşoară în Caraibe. Dar pentru ce mă întrebi toate astea ? Nu-mi spune că-l vei întâlni în timpul călătoriei tale !

Dotie cam ridicase vocea și cei din jurul lor se întorseseră spre ele, admirându-le figurile strălucitoare.

— Calmează-te, Dotie ! Se uită lumea la tine. Ce-o să spună mătușa Clara ?

— Puțin îmi pasă ! Și tu, tu cum poți fi atât de nepăsătoare ? Este o vedetă pe care o vei întâlni în curând.

— Dacă seamănă cu vărul lui, Thomas, chiar că nici nu mă gândesc să-l văd. Oricum, presupun că are aproape cincizeci de ani... Și mai mult ca sigur este un tip gras...

— Nici să nu te gândești la asta. Este chiar foarte tânăr, avea abia douăzeci de ani atunci când s-a făcut cunoscut și asta în urmă cu aproape șase ani. Dacă l-ai fi ascultat pe Kit Williams cântându-i cântecele, cred că ai fi înnebunit.

Miranda își privi sora, amuzată de agitația ei.

— Și cine este acest Kit Williams ?

— Mirrie, chiar că mă îngrijorezi. Pe ce lume trăiești ? o întrebă adolescenta, imitând perfect tonul mătușii sale. Mă întrebi cine este Kit Williams ? Cum adică ? Tu nu citești ziarele ? Ba chiar de curând a apărut la televiziune. Pur și simplu, este cel mai bun cântăreț din insulă, un nou Harry Belafonte. E de milioane !

— Bine, și ce-are de-a face cu domnul Gallant, în afara faptului că-i interpretează cântecele ? întrebă Miranda, urmând instrucțiunile din scrisoarea lui Doug Ingram.

— Roger Gallant și el sunt cei mai buni prieteni. Sunt născuți pe aceeași insulă și cântecul

despre care ţi-am vorbit le-a adus succesul. Cred că trebuie să ştii asta, Mirrie, dacă nu vrei să dai greş în misiunea ta. Hm, cu câtă uşurinţă poţi trata tu lucrurile astea ! Oricum, când ne vom întoarce acum acasă, o să-i dăm un telefon lui Sue. Are un disc cu Kit Williams şi va trebui să-l asculţi, de acord ?

Puţin mai târziu, în cursul după-amiezii, Miranda se afla în camera lui Sue Green, cea mai bună prietenă a lui Dotie, ascultând vocea gravă a antilezului care interpreta *Star in the Sea* acompaniat la chitară. Căzută pe gânduri, tânăra se lăsă legănată de muzică. Cuvintele erau triste şi povesteau despre o dragoste pierdută. Melodia era interesantă, profundă, cu armonii neaşteptate. Era sigură că cel ce-o compusese îşi cunoştea meseria. Totul era original.

Miranda privi pe spatele copertei discului. Kit Williams cânta într-un cabaret mic din San Juan, atunci când se întâlnise cu Roger Gallant.

„Poemul acesta mi-a fost dat de o puştoaică, povestea Kit Williams. I l-am arătat lui Roger şi, acasă la el, printre sticlele golite, dis-de-dimineaţă, a început să compună muzica. În aceeaşi seară interpretam cântecul în cabaretul în care mă produceam zilnic. Syd Newton, binecunoscutul regizor, venit în San Juan pentru „vânătoare", s-a întâmplat să-l asculte. După spectacol, a venit să mă întâlnească. A vrut să cunoască şi compozitorul... Ei bine, aşa am fost lansaţi, Roger şi cu mine. Ne-a angajat să-i compunem muzica pentru filmul *Dilemă în Caraibe...*"

Scurtul text nu avu darul s-o informeze prea mult pe Miranda despre viitorul ei interlocutor, dar cunoscu o lume nouă, lumea spre care se îndrepta.

* * *

A doua zi dimineață, conform promisiunii, Joe a condus-o la aeroport. I-a oferit un buchet uriaș de flori, care mai mult o încurca, și o tot atât de uriașă cutie de ciocolată. Înduioșată de atâta generozitate, Miranda lăsă să-i scape câteva lacrimi atunci când el o sărută pe obraz pentru a doua oară și când îi ceru să-i scrie cât mai des. Oricum, era mulțumită că pleca, fie și numai pentru faptul că nu-l va mai auzi debitându-și platitudinile amoroase! Totuși, în sinea ei simțea o vagă nemulțumire, regretând că la această despărțire n-o strânsese mai tare în brațe, și n-o rugase, acum, înainte de plecare, să se căsătorească cu el.

În tot cazul, aceste mici regrete i-au dispărut repede, prinsă de emoțiile îmbarcării. Era evident că cea mai mare parte a pasagerilor mergea în Caraibe.

Locul Mirandei, constată ea, se afla între o femeie blondă de vârstă medie, fardată puternic, și un bărbat brunet, cam de aceeași vârstă.

Vecina sa era foarte guralivă, și nu întârzie să intre în vorbă.

— Nu mai suportam să rămân acasă, îi mărturisi ea, mai ales în această perioadă a anului. Nimic nu-mi face plăcere mai mare decât să plec!

Se pare că zborul o să fie destul de lung ! Aproape nouă ore. Cel mai bine este să facem cunoştinţă cât mai curând. Şi tu mergi pentru o croazieră ?

În mai puţin de o oră de zbor, Miranda fusese nevoită să-şi povestească întreaga viaţă doamnei Mowat, care-i povestise, la rândul ei, despre toate croazierele anterioare. Era foarte vioaie, cultivată şi mai ales îndrăzneaţă, aşa cum sunt de obicei văduvele din Anglia.

— Ştii, este prima mea croazieră în Caraibe, mărturisi ea. O să trebuiască să întâlnesc mulţi oameni pe care nu-i cunosc. În primul rând, va trebui s-o văd pe fiica unei prietene, care a plecat cu soţul ei cu o barcă cu pânze şi eu trebuie s-o controlez. Oricum, s-a instalat acum în Grenada... A, uite, începe să se înseninеze. Se vede şi marea ! Uită-te şi tu.

Miranda se apropie de hublou şi fu surprinsă să vadă, la câteva mii de metri în jos, albastrul Oceanului Atlantic... şi o bărcuţă cu pânze. Putea să fie chiar şi un iaht.

Peste câteva minute, stewardesa veni cu aperitivele şi atunci vecinul ei din dreapta îşi făcu simţită prezenţa. Îi spuse că se numeşte Harry Walton, om de afaceri din Londra, şi că este prima lui croazieră.

— Simţeam că nu mai pot suporta anotimpul ăsta ploios, mărturisi el. Aşa c-am pus-o pe secretara mea să-mi aranjeze un voiaj. Şi iată cum mi l-a organizat : avion până la San Juan, după care urmează două săptămâni de plimbări prin insule. Călătoria o fac împreună cu Lilly, soţia mea. Stă chiar pe locul din faţa dumitale. Ideea că voi simţi

razele calde ale soarelui direct pe piele mă bucură de pe acum. Ce vrei să bei ? Alege orice, ești invitata mea... Cum, suc de portocale ? Cred că glumești ! Cel mai potrivit ar fi un rom, și asta imediat !

Cu toată agitația din jurul ei, Miranda nici măcar n-a simțit cum trece timpul. După ce și-au băut aperitivele, stewardesa le-a adus prânzul, iar tânăra nici măcar nu-și mai amintea ce mâncase.

Puțin mai târziu, doamna Mowat, vecina sa, adormi cu un sforăit ușor. Domnul Walton îi urmă exemplul foarte curând. Răsfoind o revistă, Miranda se întreba cine o va aștepta pe aeroportul din San Juan.

După ce au băut ceaiul, comandantul și-a făcut din nou simțită prezența prin intermediul microfonului, aducându-le la cunoștință diverse informații : la San Juan era acum ora patru, era furtună și tempertura era de 39 grade Celsius.

Miranda simțea cum agitația acestei călătorii o cuprinde din ce în ce mai mult. Era pentru prima dată când părăsea Anglia. Decolase deja de câteva ore, dar călătorii încă vorbeau în engleză. Cam peste o jumătate de oră se vor afla la Porto Rico și de acolo nu va mai auzi decât limba spaniolă.

Vecinii ei se treziseră între timp și ritmul conversației deveni tot mai vioi. Doamna Mowat și vecinul ei își găseau din ce în ce mai multe cunoștințe comune, Lilly Walton încerca să încropească o conversație cu Miranda. Oricum, domnea o atmosferă veselă, ca și când avionul intrase în zona vacanței.

Între timp, doamna Walton se cufundase în fotoliu și Miranda privea prin hublou. Vedea marea cu crestele valurilor înspumate și în depărtare o insulă. Avionul începu să piardă din altitudine. Albastrul mării începu să bată spre verde. Acum Miranda putea să vadă iarăși galbenul nisipului de pe plajă. Frunzele aproape uriașe ale palmierilor se legănau în briza mării și se detașau net pe fundalul cerului luminos.

Pe faleză, uriașele clădiri albe contrastau cu căsuțele cu acoperișul plat și cu cabanele de lemn. Toate acestea, pe fondul colinelor acoperite de pădurea tropicală din Puerto Rico... După care, totul deveni neclar. Peste oraș se revărsa un adevărat potop.

Avionul ateriză, încetinindu-și turația motoarelor în fața aerogării, unde se opri. Pasagerii începură să-și strângă bagajele pe care le luaseră cu ei în avion.

Când ieși din avion, Miranda fu cuprinsă de o senzație ciudată pe care i-o dădeau umezeala aerului și un miros la fel de ciudat, cel al oceanului. Toată lumea vorbea numai spaniola. Toți erau îmbrăcați în veșminte multicolore și în depărtare se auzeau cântece specifice arhipelagului.

Dar în avion nu erau numai portoricani. Se găseau mulți americani, turiști veniți să-și petreacă vacanța de iarnă în acest paradis exotic. Majoritatea femeilor erau de vârstă medie, coafate elegant, cu pantaloni albi și cu bluze în culori țipătoare.

Miranda văzu cum îi apare prima valiză ; Harry Walton i-o luă.

– Uite-o, spuse acesta pe un ton vesel. Se pare că am sosit. Nu ne mai rămâne decât să luăm minibusul ca să ajungem la vapor. Crezi că te vei descurca singură ?

– Da, sigur, vă mulțumesc pentru amabilitate.

Spre surpriza sa, Marry Mowat o sărută pe obraz.

– Micuțo, ai grijă de tine, îți spun drept, mi-a făcut o mare plăcere această călătorie împreună. Și nu uita, dacă treci prin Grenada, caut-o pe Laura Bolton. Sunt sigură că va fi extrem de bucuroasă să te cunoască.

Atunci când au părăsit-o, Mirandei îi dădură lacrimile. Da, de-acum era singură, cel puțin până-l va întâlni pe domnul Ingram. Își înghiți lacrimile spunându-și că este un lucru prostesc să fii atât de sentimental. Și oricum, mătușa Clara nu l-ar fi aprobat acest comportament. La urma urmei, îi cunoștea pe Mary și Harry doar de câteva ore, nu avea nici un rost să se înduioșeze atât de mult. Da, dar în locul acesta necunoscut, departe de ai săi, ei simbolizau ultima legătură cu Europa.

Îi sosi și ce-a de-a doua valiză și fu surprinsă de greutatea acesteia. Mulțimea călătorilor deja se răspândise. Se îndreptă spre ghișeul unde era convinsă că domnul Ingram îi lăsase un mesaj. Deja simțea cum căldura din jurul ei devine apăsătoare și în gând îi apăru o cupă mare cu o băutură răcoritoare.

Tânărul de la ghișeul de informații vorbea destul de fluent engleza. Da, într-adevăr, avea din partea domnului Ingram un mesaj. Hm, da, nu avusese posibilitatea să trimită pe cineva s-o în-

tâmpine, n-avea decât să ia un taxi ca să ajungă de la aeroport la iahtul *Sea Quest*.

Ascunzându-şi nemulţumirea, uşor nelinîştită la gândul că va trebui să-i vorbească unui şofer care poate i-ar interpreta greşit spusele, fata îi zâmbi graţios tânărului de la ghişeu şi făcu un pas înapoi... Brusc, îşi dădu seama că a călcat pe cineva pe picior.

— Dumnezeule, îmi pare rău, se bâlbâi ea, privind în sus, spre el. Sper că nu v-am rănit.

În spatele ochelarilor de soare, mari şi închişi la culoare, se putea ghici o figură bărbătească tânără. Pe buzele lui apăru un surâs puţin enigmatic.

— Am impresia că sunteţi destul de departe de locul dumneavoastră natal, îi spuse el într-o engleză perfectă.

Miranda îi privi ochelarii şi, pentru o clipă, speră că el şi-i va scoate.

— Vii de la Londra, nu-i aşa ?

Atunci îi remarcă o uşoară ezitare în pronunţie, ceva în genul antilezilor.

— Da, vin din Anglia, răspunse ea.

Puţin mirată de familiaritatea cu care fusese abordată, se întoarse şi se aplecă să-şi ia valizele.

— Cred că ar fi mai bine să le iau eu, îi propuse individul.

Şi, înainte ca ea să poată protesta, o apucă pe cea mai grea.

— Vreau să fac rost de un hamal, murmură ea.

— Toţi sunt ocupaţi. Unde vrei să mergi ?

— În port.

– Formidabil, tocmai acolo mă duceam și eu. Putem merge împreună ?

Și, în timp ce ea ezită câteva secunde, el îi adresă un surâs liniștitor. Acel zâmbet i se păru Mirandei cald și încurajator și, răspunzându-i tot cu un zâmbet vesel, apucă cealaltă valiză după care se luă după el. Hm, accentul lui tărăgănat nu-l împiedica să aibă un mers destul de rapid !

– Bagajele mele sunt atât de grele din cauza benzilor magnetice, spuse ea ca să se scuze.

– Benzi magnetice ? repetă bărbatul întorcându-se spre ea.

– Da, pentru patronul meu ; el mi-a cerut să le aduc.

– Și trebuie să le duci în port ?

– Da, plecăm într-o croazieră în Arhipelagul Grenada.

– Chiar așa ?

Își îndreptă spre ea o privire veselă.

– Soția lui ce crede despre aventura asta ?

– Va fi și ea acolo, răspunse ea. Nu este vorba decât despre o călătorie de afaceri.

Când îi surâse simți cum roșește.

Ușile automate s-au deschis, iar ei s-au trezit afară. Imediat se apropie un taxi. Străinul făcu un semn discret și-i vorbi șoferului în spaniolă. Acesta ieși în grabă din mașină, o ocoli și puse valizele în portbagaj. Tipul deschise portiera și-i spuse tinerei :

– Gata, putem pleca !

– Sunteți foarte amabil, domnule... spuse aceasta ezitând.

– Nu este cazul să te temi. Mi se pare normal să împărțim taxiul având în vedere că amândoi mergem în același loc. Atunci când sunt la Londra, am observat că englezii mă copleșesc cu amabilitatea lor. Ei, te-ai liniștit acum ?

Se liniștise ori nu, dar cedă. Șoferul porni imediat și o luă pe un drum mai degrabă îngust, cu palmieri plantați pe fiecare parte. Ploaia deja se oprise și apăru un soare orbitor.

Miranda deschise poșeta ca să-și scoată ochelarii de soare. Scrisoarea domnului Ingram, agățată de ochelari, căzu și necunoscutul i-o ridică.

– Miranda Benson, așa te numești ? o întrebă el.

Tânăra dădu din cap afirmativ. Poate că acum se va prezenta și el.

– Miranda, repetă el. Ce nume ciudat pentru o tânără englezoaică. Ești cumva eroina romanelor lui Hilaire Bellok, sau din *Furtuna* lui Shakespeare, minunata Miranda ?

Tânăra îl privi mirată. Individul își ridică ochii spre ea și pe față îi apăru o expresie copilărească, care te dezarma complet.

– Mă privești de parcă ai vrea să spui că sunt un handicapat mintal. Și cu toate acestea, n-am spus nimic ieșit din comun. Mai ales că am impresia că nu ești deloc o romantică. Dimpotrivă, cred că ești de un realism exagerat, adăugă el.

Descumpănită de discursul lui, Miranda își puse ochelarii. Acum putea să-și observe discret vecinul. La început crezuse că ar fi cam de vârsta ei, dar acum își dădea seama că se cam apropie de treizeci de ani.

Degaja un aer distins, o eleganță perfectă, chiar îmbrăcat în blugi. Părul lui scotea în evidență o față luminoasă, plină de personalitate. Acum dorea cu atât mai mult să știe cu cine avea de-a face. Este mai ușor să-ți faci o părere despre cineva căruia îi poți vedea ochii. Oare din cauza asta își ascundea privirile în spatele ochelarilor aproape negri ?

— Acum ești mulțumită ? o întrebă el brusc.

Tânăra tresări.

— Mulțumită de ce ? Îl privi fix, sperând că va obține un răspuns concludent la întrebarea asta.

— De mine. De câteva minute mă privești întruna și mă judeci. Exact cum ar fi făcut și cealaltă Mirandă atunci când Ferdinand a naufragiat pe insula ei. Hai, nu te neliniști, nu riști nimic. Nu am intenția să te răpesc, vreau doar să dovedesc faptul că și insularii pot fi ospitalieri.

— Aici locuiești ? întrebă ea.

— Nu chiar. Nici aici și nici altundeva. Vreau să spun că n-am o adresă permanentă. Dar m-am născut și am crescut pe una din insule.

Hm, asta explică accentul lui, se gândi Miranda, căreia îi reveniră în minte câteva amintiri vagi din geografia locală. Într-adevăr, multe dintre insulele Arhipelagului Windward fuseseră sub protectorat britanic, și acum mai erau câteva care făceau parte din Commonwealth.

Mașina o luase acum pe un drum de țară, fără limită de viteză. Printre palmieri se puteau vedea, ici și colo, cabane de lemn. Nu erau numai palmieri, erau și foarte mulți bananieri și mai ales niște tufișuri încărcate cu ciorchini de flori care

emanau un miros ameţitor. Pe tot acest parcurs, din maşini care deja îşi făcuseră veacul, o mulţime de portoricani vindeau tot felul de lucruri.

Miranda îl întrebă despre ce este vorba.

— Sunt aşa-numiţii *revendones*, negustori. Vând aproape orice : portocale decojite, crabi, gheaţă, hamacuri, coşuri, nuci de cocos.

Brusc, taxiul îşi schimbă direcţia, luând-o pe un bulevard destul de mare, plin de camioane şi autoturisme.

— I-am cerut să ne ducă prin toate cartierele pitoreşti şi mai ales frumoase. Nu este cel mai scurt drum, dar cel puţin, în felul acesta, poţi să-ţi faci o idee despre acest oraş. Din păcate, s-a cam schimbat în ultima vreme. Au apărut locuinţe noi cam peste tot. Prin anii patruzeci, guvernatorul de atunci a hotărât că trebuie făcut ceva pentru a atrage cât mai mulţi turişti în insule. A avut loc o campanie publicitară uriaşă şi au fost construite hoteluri tot atât de uriaşe. Turiştii au început să vină în valuri pe aici. Se construia din ce în ce mai mult, dar se pare că mai târziu s-au ivit unele probleme, deoarece acum, în cea mai mare parte hotelurile sunt închise.

— Poate că tocmai acesta este motivul pentru care Transmarine n-a investit încă aici, spuse Miranda, admirând casele cu arhitectură spaniolă prin faţa cărora treceau.

— Transmarine ? reluă cel de lângă ea, dând dovadă de ceva interes. Am văzut asta pe plicul de adineauri. Şi ce-are de-a face o tânără atât de încântătoare cu banditii ăştia ?

Iritată de atac, Miranda îi răspunse pe un ton rece :

– Lucrez pentru ei, sunt secretară la o firmă din Londra, dar secretara domnului Ingram s-a îmbolnăvit și n-a mai putut să-l însoțească, așa încât mi s-a propus mie să-l însoțesc, pentru a negocia cumpărarea unei proprietăți foarte mari pe insula Fortuga. Poate c-ai auzit de ea.

– Da, cred c-am auzit de ea, spuse el pe un ton vesel.

În acea clipă, fata își dădu seama că el, fiind din partea locului, era imposibil să n-o cunoască, așa că nu era nimic de mirare.

– Și acest domn Ingram, despre care ai vorbit, trebuia să te aștepte în port ? întrebă el pe un ton voit nepăsător.

– Da, se ocupă de toate achizițiile din Occident. Este foarte priceput și a făcut afaceri grozave, mărturisi Miranda care, pentru a-și da importanță, era pe cale să dezvăluie bârfele care circulau pe seama lor. Știi, i-a invitat pe proprietarii domeniului Fortuga la o croazieră în arhipelag ca să le arate o parte din hotelurile și vilele companiei Transmarine.

– Doamne, și de ce ar face așa ? întrebă el.

Discuția i se părea fluentă și interesul pe care-l manifesta el o împingea spre confidențe.

– După cât se pare, îi lipsește acordul unuia dintre coproprietari și vânzarea nu se poate face fără acordul acestuia. Domnul Ingram i-a reunit pe toți pentru a ajunge la o înțelegere, discutând într-un cadru relaxant. Patronul meu pretinde că acest individ nu este tocmai comod ; este egoist, nu se interesează de proprietatea sa și, cu toate că jumătate din teren îi aparține, trece pe acolo

foarte rar. Poate chiar va încerca să obstrucționeze negocierile, ceea ce ar fi o rușine. Ducerea la capăt a acestui proiect ar permite, la urma urmei, crearea de noi locuri de muncă pentru cei de aici și a unui loc de vacanță extraordinar pentru turiști.

— Te-ai întâlnit vreodată cu vreun membru al familiei respective ?

— Da, m-am întâlnit cu cel care dorește să-și vândă partea. A venit la Londra în iarna asta. Se pare că este foarte dornic să vadă afacerea încheiată.

— Da, cred că da ! spuse el pe un ton enigmatic.

Miranda fu surprinsă de inflexiunile din vocea lui și se întoarse spre el. Dar acesta privea pe fereastră cu un aer aparent nepăsător, părând că nu mai acordă nici un interes subiectului.

Treceau acum prin fața unor reședințe absolut superbe, cu niște grădini fantastice.

În zare se vedea marea care sclipea în mii de culori în bătaia soarelui.

Taxiul o luă la dreapta pe o arteră destul de mare. Aici se aflau clădiri imense din beton, construite în stil spaniol, cu arcade uriașe și balcoane din fier forjat. Brusc, la stânga, tânăra remarcă niște construcții din piatră, patinate de timp și de soare, turnuri și ziduri.

— Ce este asta ? întrebă ea curioasă.

— Este Fort Geronimo, răspunse el. E vorba despre unul dintre forturile construite de spanioli ca să se apere de invadatorii francezi și englezi. După criteriile nord-americane, San Juan este un oraș antic. A fost construit acum o sută cincizeci

de ani, după ce au sosit conchistadorii, îi spuse el. După care adăugă, pe un ton nepăsător : Și care va fi rolul tău în croazieră ?

— Voi înregistra convorbirile și o voi ajuta pe doamna Ingram să primească invitații.

— Poate că ți se va cere să-l seduci pe proprietarul recalcitrant ?

Întrebarea nu era lipsită de subînțeles și fata nu aprecie deloc acest lucru.

— Nu cred că asta este chiar specialitatea mea, răspunse ea pe un ton grav. Și, pe de altă parte, aș fi surprinsă ca domnul Ingram să recurgă la asemenea procedee.

— A, da ? o întrebă el ironic. Ce încântătoare naivitate !

— Oricând aș da prioritate intereselor firmei Transmarine față de orice altă companie care vrea să cumpere, adăugă ea.

— Ai stat vreodată într-unul din hotelurile lor ?

— Nu, niciodată.

— În cazul ăsta, nu cred că poți avea o părere competentă în această privință, nu-i așa ? Ba mai mult, îmi închipui că niciodată nu ți-ai pus nici cea mai mică întrebare în ceea ce privește sentimentele băștinașilor despre problemele astea. Poate că ei nu vor ca o organizație străină să se implanteze aici.

— Bine, dar oricum, ei vor câștiga ! Vor avea mai multe locuri de muncă și totul va fi amenajat modern, insistă Miranda.

— Da, dar nu se întâmplă întotdeauna așa cum trebuie. Sunt totuși anumite probleme... Da, acum am ajuns în orașul vechi. Aici poți vedea adevăra-

tele frumuseți ale împrejurimilor. Au fost destul de mulți oameni interesați în conservarea lor.

Acum taxiul o luă pe niște străduțe mărginite de case uriașe, construite în stil spaniol, cu balcoane de fier forjat. Cu cât se apropiau de mare, casele deveneau din ce în ce mai frumoase.

Și dintr-o dată se aflară pe o stradă destul de largă, în apropierea mării. Apa sclipea în razele strălucitoare ale soarelui, se vedeau vapoarele ale căror pavilioane fluturau în bătaia brizei.

Șoferul încetini și se întoarse spre ei ca să-i întrebe unde să-i lase. Abia atunci Miranda își dădu seama că habar n-avea unde trebuia să ajungă, și spuse numele iahtului. Mașina se opri în fața unui imobil destul de impozant.

— Cred că pe aici se află, zise tânărul. Șoferul mi-a spus că a mai adus pe cineva în dimineața asta.

Îi vorbise pe un ton distant și Miranda simți, cu regret, că toată amabilitatea pe care i-o arătase până atunci se evaporase ca prin farmec.

Ieși din mașină și se simți sufocată de căldura de afară. Nu avea decât o singură dorință : să plonjeze în apa albastră a mării.

Tovarășul ei de călătorie plăti cursa și un hamal îi luă bagajele. Se părea că tipul voia s-o însoțească în continuare. O luară de-a lungul cheiului. Printre mulțimea iahturilor, Miranda avu ocazia să-l recunoască pe acela pe care urmau să călătorească doamna Mowat și familia Walton timp de două săptămâni.

Se simțea ușor obosită. I se părea că ziua fusese cam lungă și începuse deja să resimtă deca-

lajul de tus orar. Însoțitorul ei nu părea că suferă prea mult din cauza căldurii și conversa vesel cu șoferul taxiului. Ea simțea că trebuie să-i fie recunoscătoare pentru prezența lui acolo.

Se apropiară de iahtul pe care se putea citi, la pro vă, înscris cu litere aurii, *Sea Quest* — Southampton.

— Ei, am ajuns și aici, îi spuse tovarășul ei de drum arătându-i dana.

Miranda avu câteva clipe de ezitare înainte de a se îndrepta spre iaht. O va părăsi chiar aici ?

— Te însoțesc, îi șopti el.

Se întoarse cu fața spre el și-i adresă o privire plină de recunoștință, de care el nu-și dădu seama, pentru că și ea purta ochelari de soare.

Înaintară spre pasarelă, el urmând-o în sala de așteptare.

După ce și-a scos ochelarii de soare, i-a fost greu să se obișnuiască cu întunericul din interior, așa încât n-a văzut-o imediat pe tânăra care se afla acolo. Dar o voce a avertizat-o că mai există și altcineva.

— Roger ! Ce cauți aici ? se auzi.

— Presupun că același lucru ca și tine, se auzi vocea familiară, al cărei ton politicos ascundeo cu greu răceala voită. Am venit să discutăm despre viitorul domeniului nostru.

Miranda se întoarse imediat. Individul își scoase ochelarii și-i văzu ochii verzi, care aruncau o privire rece ca de gheață.

— Ei, acum ai ocazia, Miranda, să vezi persoana dificilă, aceea care nu vrea să vândă. Eu sunt acel Roger Gallant și ea este verișoara mea, Juanita Gallant de Diaz Delgado Nita, ți-o prezint pe Miranda Benson, secretara domnului Ingram.

CAPITOLUL II

Într-o tăcere absolută, încercând să-și stăpânească furia, care ar fi făcut-o să-și piardă autocontrolul, Miranda încerca să fie cât mai calmă. Se simțea dezamăgită în ultimul grad de acest tânăr, care o întâmpinase la aeroport ca din întâmplare și o condusese până la iaht numai și numai ca să râdă de ea. În mod deliberat nu se prezentase și-o făcuse să vorbească despre Transmarine.

— Ce mai faci, Roger? Mă bucur că te-ai întors, în cele din urmă. Doamna Ingram dorea să vadă plaja Inquillo. Ei bine, dorința i-a fost satisfăcută de soțul ei. Chiar mi-a cerut să te întâmpin și să-ți arăt care cabină îți este repartizată. Oricum, este un mare noroc să veniți amândoi în același timp și în același loc!

În ciuda tuturor acestor nume exotice și a „stilului" ei spaniol, Juanita vorbea o engleză impecabilă, poate cu un ușor accent antilez. Vorbea mult și foarte repede, ca și cum i-ar fi fost teamă că va fi întreruptă. Părea să aibă cam douăzeci și trei de ani. Avea părul de un negru antracit, care-i punea în evidență tenul luminos. Era îmbrăcată într-o rochie de plajă, care-i lăsa umerii goi.

Miranda trebui să facă un efort deosebit să-i surâdă şi să-i mulţumească.

– Ah, nu-i nimic, spuse tânăra, a devenit aproape o tradiţie să ne întâlnim cu toţii, continuă ea, aruncând o privire semnificativă spre Roger.

– Cu toţii ? întrebă acesta pe un ton sec. Marnie a venit şi ea ?

– Vezi, am uitat de Marnie, spuse Juanita cu jumătate de glas, şi surâsul îi dispăru de pe faţă.

– Asta se întâmplă ori de câte ori... şi el se opri după ce privi spre Miranda. Îşi dădu seama că se află cam în aceeaşi stare de spirit ca a ei, adică furios. Orbirea ei nu este un impediment ca să ne întâlnim cu toţii. Tom nici măcar nu i-a spus că ar vrea să vândă. Nici mie, de altfel !

– Şi atunci cum ai aflat ?... îl întrebă Juanita.

El îi răspunse, întorcându-şi privirile spre Miranda :

– Pur şi simplu, venind aici, domnişoara Benson mi-a spus totul...

Miranda simţi cum i se taie picioarele. Simţea urgent nevoia să se sprijine de perete. Cu preţul unui efort supraomenesc, reuşi să-şi ascundă sentimentele. Chiar înainte de a-şi prelua funcţia, reuşise să strice totul în ce-l privea pe Roger Gallant.

– Bine, şi dacă nu ştiai despre croaziera asta, cum se face că acum te afli aici ? Cine te-a invitat ? îl întrebă Juanita pe un ton vădit tulburat.

– Kit Williams mi l-a prezentat pe Ingram la o recepţie la New York. Acesta mi-a spus că proiectează o croazieră în insule. Avea intenţia să facă o escală în Fortuga şi mi-a propus să vin cu el.

Cum nu aveam nimic mai bun de făcut, am acceptat. Habar n-aveam că tipul lucrează pentru Transmarine și nici nu eram la curent cu proiectul lui de cumpărare. Oricum, e de la sine înțeles că aș fi refuzat. De când au început negocierile ? Cred că tu trebuie să știi cel mai bine, Nita.

— Tot ce știu este că tata s-a dus la Londra toamna trecută, să se întâlnească în primul rând cu oamenii companiei. Mai înainte contactase și alți oameni de afaceri, dar Transmarine a lansat cea mai bună ofertă. După care, Ingram probabil a aflat că cele două domenii, al tatălui tău și al meu, nu pot fi vândute decât împreună.

— Da, încep să înțeleg, murmură Roger. Abil din partea lui, să mă incite să vin în insule. Și de ce vrea Tom să-și vândă partea sa ?

— Presupun că are necazuri financiare, îi răspunse Juanita pe un ton puțin stânjenit. Nu-i purta pică, Roger, doar îl cunoști.

— Hm, da, îl cunosc chiar foarte bine, îi replică tânărul cu amărăciune în glas. Ramon a venit împreună cu tine ?

— A, da.

Figura fetei deveni luminoasă.

— ...Știi, se pare că vom avea un copil în iunie.

Pe fața vărului ei apăru un zâmbet fericit.

— Dumnezeule, ce bine-mi pare. Dar acum cred că trebuie să urmezi indicațiile domnului Ingram. Vrei s-o conduci pe Miranda la cabina care i-a fost repartizată ? Cred că este nevoie să cauți pe cineva care să-i aducă bagajele. Apropo, unde este barul ?

– Pe punte. Iahtul este o minune de confort şi lux.

– Hm, da, văd că poţi să ai o încredere desăvârşită în Transmarine, concluzionă el pe un ton ironic, în timp ce o privea glacial pe Miranda.

După care ieşi din cabină, lăsând-o pe tânără cu un sentiment ciudat, amestecat, de uşurare, dar şi cu o urmă de regret.

– Sunt sigură că sunteţi moartă de oboseală... Cunosc câte ceva despre zborurile astea transatlantice, toate studiile mi le-am făcut în Anglia.

Şi numi o şcoală la modă, în vestul ţării, întrebând-o pe Miranda dacă a auzit de ea. Tânăra îl răspunse că da, auzise de ea, dar nu specifică faptul că într-o astfel de şcoală îşi făcuse educaţia.

– Urmaţi-mă, continuă Juanita, care părea obişnuită să dea ordine. Cabina dumneavoastră se află chiar alături de a noastră ; o să-i cer fratelui meu să vă aducă imediat valizele. Vă sfătuiesc să faceţi o baie bună şi să vă odihniţi puţin, fiindcă după ce vor veni şi ceilalţi de la Inquillo, vom cina şi apoi vom încheia seara într-un bar de noapte, unde veţi avea ocazia să vedeţi câteva dansuri flamenco destul de interesante. Ramon, soţul meu, este portorican. Se ocupă de distileriile domeniului de câţiva ani buni. Sunt foarte apreciate pentru calitatea romului pe care-l produc. Sper că şi Roger ni se va alătura. El a compus, de altfel, şi muzica de la *Stars in the Sea*. Ştiaţi că are acest hobby ?

În cele din urmă, Juanita se opri din vorbăria ei. Poate că-şi pierduse suflul.

– Da, domnul Ingram mi-a vorbit despre asta, răspunse Miranda, pe un ton puțin cam tăios.

Juanita se întoarse și o privi mirată.

– Am eu impresia sau păreți contrariată ? De altfel, nici nu pot să v-o iau în nume de rău. Roger nu este, de obicei, prea amabil. Mi s-a părut chiar furios. Ciudat, de obicei reușește să-și ascundă sentimentele. Nu este ca mine, care cu greu reușesc să ascund ceea ce simt.

Și Juanita scoase un chicot mic înainte de a continua :

– Sper ca Roger să rămână totuși. Tatăl meu a încercat de mai multe ori să-i vorbească despre acest proiect, dar el n-a răspuns niciodată la scrisori. Urăște tot ce-i amintește despre afaceri. Nu-l interesează decât muzica. Deseori este absent cu desăvârșire, distrat, ceea ce-i enervează pe cei din jurul lui... Hai, veniți pe aici.

Miranda o urmă pe pasarela destul de îngustă. Dar simți brusc un fel de neliniște pentru viitorul său.

– N-aș vrea deloc să plece, răspunse ea. A fost greșeala mea. Fără să vreau, i-am spus motivul pentru care a fost invitat în croaziera asta. Dacă va părăsi iahtul înainte de sosirea domnului Ingram, voi avea necazuri serioase... L-am întâlnit pe vărul dumneavoastră la aeroport și mi-a propus să mergem împreună în taxi. Am tot discutat, și în cursul discuțiilor i-am spus că merg în croaziera asta. Nu știam cine este. Cum aș fi putut ghici ?

Juanita se opri în fața unei uși și-și privi intrigată interlocutoarea.

– Ați fi putut să-l recunoașteți. În presă, fotografiile lui apar destul de des. Bine, presupun că ținuta lui, blugi, ochelari de soare, v-a făcut să nu-i dați nici o importanță.

– Drept să spun, nu i-am văzut niciodată fotografia și n-am știut nimic despre el până ieri, zise Miranda, puțin exasperată.

– Chiar așa ?

În ochii Juanitei se vedea acum o sclipire veselă.

– Asta o să-i facă o mare plăcere ! Ține enorm de mult la viața lui particulară și urăște toate bârfele ziariștilor. După părerea mea, ăsta ar fi un motiv pentru care să nu vină în seara asta. Cu toate acestea, Luis Beniz, proprietarul, îl adoră... Dar dacă va pleca înainte de venirea lui Ingram, spuneați că veți avea neçazuri. Ce s-ar putea întâmpla ?

– Pur și simplu îmi voi pierde slujba. Și presupun că asta va urma cu adevărat.

– Hai, nu fiți chiar atât de îngrijorată, îi spuse cu căldură în glas Juanita. Asta nu se va întâmpla. O să intervin și eu dacă va fi nevoie. Uite, aceasta este cabina în care veți locui. Ramon și cu mine suntem alături. E drăguță, nu-i așa ? Are chiar și un radio.

– *Senora*... începu Miranda, neștiind cum să i se adreseze tinerei.

– Te rog, i-o tăie ea, izbucnind în râs. Spune-mi Nita. *Șenora* mi se pare prea pretențios pentru vârsta noastră, nu crezi ? Chiar dacă am moștenit partea portoricană a mamei, am fost

educată în Anglia și-i semăn mult mai mult tatălui meu, Thomas Gallant.

– Poți să fii sigură de asta, doamna Gallant ar putea fi cu greu asemuită cu tine, i-o întoarse Miranda, amintindu-și de blondul strălucitor pe care-l arborase Dawn Gallant atunci când venise la Londra.

– Dawn este mama mea vitregă. Are cu șase ani mai mult decât mine. Tata a întâlnit-o la Miami, într-un cabaret în care cânta. Atunci când l-a văzut pe Roger, ea s-a îndrăgostit imediat de el. Oh, dar cred c-am vorbit deja prea mult și tu ești prea obosită ca să poți urmări arborele genealogic al familiei Gallant. Hai, mă duc să-mi găsesc fratele și să-ți aduc valizele. Numele lui este Carlos, dar – după dorința lui –, toți îi spunem Chuck. Și-a făcut studiile în Statele Unite.

Ieși din cabină și Mirandei i se păru brusc mai rece și mai goală în lipsa fetei, atât de veselă și de tonifiantă.

Scoase un suspin și se cuibări pe canapea. Își aruncă pantofii din picioare și se simți mai bine. După care se privi în oglindă, constatând că nimic, cel puțin aparent, nu-i arăta oboseala și îngrijorarea. Fața ei dădea impresia de prospețime, părul era aranjat cum trebuie. Numai obrajii, puțin cam roșii, puteau să-i trădeze agitația.

Se gândea acum la Juanita și se bucura că este atât de tânără și de simpatică. Asta, într-un anumit fel, o mai liniștea.

Nici acum nu-și dădea seama cum își permisese să-i vorbească unui necunoscut despre Trans-

marine. De ce criticase un om pe care nici măcar nu-l cunoștea ? Și, culmea, acesta era tocmai interlocutorul ei ! Știa că o secretară trebuie să fie cât mai discretă.

Dar Roger Gallant dăduse dovadă de atâta căldură, de prietenie...

„Asta nu este o scuză prea bună", ar spune mătușa Clara. „Nu trebuie să vorbești cu străinii." Ei bine, ea nu-i respectase sfaturile și acum era pedepsită.

Gândindu-se la tot ce se întâmplase, nu reușea să-i găsească vină lui Roger Gallant. Domnul Ingram o cam înșelase, o făcuse să participe la această croazieră într-un scop precis : negocierea cumpărării domeniului și ea, care tocmai i se lăudase cu integritatea sa... reușise din plin să devină ridicolă în fața lui Roger Gallant.

La ușă se auziră câteva bătăi ușoare. Miranda se ridică și deschise. În prag era un tânăr înalt, voinic, care părea să aibă vârsta ei, îmbrăcat într-un tricou și bermude. Părul negru, puțin cam lung, era ușor cârlionțat și ochii erau de un albastru deschis. Așeză valizele si jos, după care, cu un zâmbet, îi întinse mâna :

— Sunt Chuck Gallant, se recomandă el. Bine ai venit la bord ! Nita m-a rugat să-ți aduc bagajele.

Miranda strânse mâna întinsă și-i zâmbi și ea :

— Îți mulțumesc. Vrei să fii amabil și să le pui acolo ?

Fără nici o urmă de efort, tânărul le duse până lângă dulap și se întoarse spre ea.

– Sper că vei cina cu noi în seara asta. Îmi place să constat că ești atât de tânără și necăsătorită ; asta mai schimbă atmosfera. Începusem să cred că am făcut o uriașă greșeală venind în această croazieră. Dar voi, Roger și cu tine, sunteți la bord, și asta mă liniștește. Prezența vărului meu este totdeauna reconfortantă, chiar dacă-i creează probleme tatălui meu. Știi, este puțin ciudat, dar tipul este extraordinar... Știi să înoți ?

– Da, îi răspunse Miranda.

– Grozav. O să facem o baie pe cinste. Aici la bord avem și o iolă. Bine, atunci pe curând, spuse el făcându-i un semn cu mâna.

Când ușa de închise în urma lui, Miranda deschise una din valize și-și scoase trusa de toaletă și cămașa de noapte. Nu avea decât o singură dorință : să facă un duș și să doarmă câteva ore bune.

Și a dormit profund, visând că înoată într-o apă ca de smarald. Avea impresia că este un pește, un pește pierdut într-un atol de corali... Auzea pronunțându-i-se numele : Miranda, Miranda, Miranda.

Vocea se auzea continuu. Deschise ochii și văzu o siluetă aplecată spre ea. Părul cărunt era coafat cu o deosebită eleganță și cerceii erau de diamante. Figura, ușor bronzată, începu să zâmbească atunci când văzu că fata se trezește. Era Zelda Ingram.

– Hai, Miranda, e timpul să te scoli. Vom cina în curând și Doug va vrea să te aibă pe lângă el.

Tânăra făcu un efort să se dezmeticească, clipind des, orbită pe moment de lumina veiozei. Privi spre hublouri, dar acestea erau acoperite cu perdele ; probabil că se făcuse deja noapte.

– Cât e ceasul ? întrebă ea.

– Şapte şi jumătate. Sper că somnul ţi-a prins bine. Ai avut o idee minunată. Ai cumva o toaletă de seară ?

– Da, am o fustă lungă şi o bluză de mătase.

– Cât se poate de bine. Pregăteşte-te repede şi du-te în biroul domnului Doug, cu casetele şi corespondenţa. Vrea să te pună la curent cu ceea ce trebuie să faci. Oricum, seara va fi grozavă. Imaginează-ţi, flamenco, cu toate că nu suntem în Spania !

După ce doamna Ingram ieşi din cabină, Miranda se îmbrăcă, îşi pieptănă părul bogat şi se machie uşor. După care, luând tot materialul care i se ceruse, se îndreptă spre biroul patronului ei.

Aşa cum se aşteptase, cabina era mare şi frumos mobilată.

– Mă bucur să te văd, Miranda, spuse el pe un ton rece. Îmi pare rău că n-am reuşit să vă întâmpin la sosire, pe tine şi pe Roger Gallant. Credeam că el va sosi cu avionul următor, de la New York. Aş fi vrut să-l întâmpin şi să-i explic chiar eu prezenţa la bord a invitaţilor noştri, şi mai ales, motivul acestei croaziere. Oricum, după cele câteva cuvinte pe care le-am schimbat cu el, am înţeles că ai făcut-o tu.

Între cei doi se aşternu o tăcere grea. Privirile ochilor cenuşii ai lui Doug Ingram o străpungeau.

Miranda își umezi ușor buzele și-i răspunse pe un ton spășit :

– Da, și n-a fost prea mulțumit.

– Hm, asta cel puțin ! Dar oricum, a înghițit ceva mai ușor pilula administrată de tine decât dacă i-o dădeam eu. Părea destul de binevoitor acum câteva clipe când l-am întâlnit la bar. Și extrem de satisfăcut că a revăzut-o pe Dawn Gallant. Deci, pe moment, totul este în regulă. Dar îmi permit să-ți dau un sfat pentru viitor, Miranda. Încearcă să fii mai prudentă. Trebuie să ai grijă ce vorbești în prezența acestor oameni. Trebuie să dai dovadă de o extremă diplomație.

– Da, sigur, domnule. Îmi pare atât de rău...

Cuvintele tinerei se întrerupseră în urma semnului făcut cu mâna de patronul său, care zâmbea înțelegător.

– Nu, de această dată nu este cazul să te scuzi. N-aveai cum să știi cine este. Dar poate că există o cale să tragem foloase din această întâmplare și să reparăm puțin greșeala ta.

– Bine, dar cum ? întrebă ea stingherită.

– După câte am observat, nu-i ești chiar indiferentă lui Roger Gallant. Aș vrea, dacă și tu vrei, să te folosești de asta și să-l convingi să-și vândă partea. Să știi că nu este un individ ușor abordabil ; mi-am dat seama de asta încă de când l-am întâlnit prima dată la New York. Dar nu este chiar imposibil ca o femeie să-l influențeze. I-am adunat aici fiindcă știam că toți doresc ca această insulă, Fortuga, să figureze pe hartă ca o insulă turistică și, bineînțeles, să aducă și bani. Bine,

presupun că aceste condiții îl vor trezi la realitate și va accepta oferta.

Miranda îi răspunse, în ciuda nemulțumirii care o încerca :

– Foarte bine, domnule. Dar aș vrea să cunosc mai multe amănunte despre această proprietate. Fără îndoială că-mi va fi de folos în această misiune să știu ce și cât posedă fiecare.

– Da, cred că ai dreptate. Asta te va ajuta pe viitor să nu mai faci greșeli.

Cu tot zâmbetul lui amabil, aluzia era clară. Miranda simți cum roșește puternic.

– Potrivit lui Thomas Gallant, insula este un colț romantic. La începuturi a aparținut unei familii spaniole, Fortuga. Într-o bună zi a venit aici un pirat, Richard Gallant, și a fost sedus nu numai de frumusețea peisajului, dar și de frumusețea fiicei spaniolului. A pus stăpânire pe insulă și a eliminat toți dușmanii, s-a căsătorit cu tânăra stăpână și a rebotezat locurile. Piratul a avut doi fii, cărora le-a lăsat moștenire insula, împărțită în două părți, cu specificarea ca nici unul, nici celălalt să nu poată vinde partea sa fără acordul celuilalt. Cred că-ți imaginezi urmarea... Thomas și Roger Gallant sunt moștenitorii insulei. Conacul lui Roger se află într-un loc excelent, care ar fi ideal pentru un hotel.

– Bine, dar cred că este încă locuit, interveni Miranda.

– A, da ? Cum ai aflat asta ? o întrebă el, aruncându-i o privire admirativă.

– Se pare că Roger i-a spus asta verișoarei sale. A vorbit despre o oarecare Marnie, care, după părerea lui, ar fi trebuit să fie și ea invitată.

– Bravo, Miranda, văd că nu ți-a scăpat nimic ! Asta poate să ne fie de folos. Încearcă să afli mai multe despre această Marnie, te rog. Acum să mergem. Nu trebuie să-i lăsăm să ne aștepte prea mult. Cântărește tot ce ți-am spus și încearcă să acționezi cât mai bine în folosul nostru.

– Foarte bine, domnule ; voi face tot ceea ce pot.

– Da, te cred, micuțo. De asta sunt convins și tocmai de asta te-am cerut pe tine.

★

★ ★

Cerul era ca o catifea albastră punctată de stelele care păreau diamante. Te simțeai cuprins de un aer cald și parfumat. Luminile rampei se reflectau în valurile oceanului.

Miranda simțea că trăiește o noapte de vis. I se părea că sufletul îi plutește pe deasupra vechiului oraș San Juan, unde trebuia să meargă la cină.

Locul ales de Doug Ingram era elegant și confortabil. Totul era tipic spaniol : pereții zugrăviți în culori sumbre, tavanul jos ; peste tot se puteau vedea fel de fel de feronerii, care dădeau impresia autenticului. Patronul, îmbrăcat tot într-un costum elegant și sobru, îi primi chiar el și-i conduse la masă.

Locurile erau destul de bine alese. Ușurată, Miranda constată că se află la aceeași masă cu Juanita, Ramon și Chuk. Toată familia Ingram se afla la o masă în apropierea lor.

Dawn Gallant era de-a dreptul tulburătoare, într-o toaletă de un gri argintiu, de o frumusețe aproape eterică, parcă luminând localul.

Roger o însoțea, dar nu mai părea același pe care-l întâlnise. Nu mai semăna deloc cu tânărul în blugi pe care Miranda îl văzuse la aeroport și în avion. Era de o extremă eleganță în costumul său din șantung cafeniu, cămașa albă de mătase și cu cravată bordo. Pentru Miranda, acum părea total inabordabil și se întreba cum va reuși să-și îndeplinească „sarcina". Cum ar fi putut să-i atragă atenția unui bărbat ca Roger Gallant, care, numai prin simpla lui prezență, făcea ca toate privirile să se țintească asupra lui ?

Ramon, soțul Juanitei, era un tip foarte simpatic, cu un zâmbet cuceritor. Îi plăceau aceste ieșiri foarte mult și-i mărturisi Mirandei că vrea să se bucure de această seară.

— Puerto Rico este capitala gastronomiei din Caraibe, îi spuse el tinerei. Pe vremuri era o adevărată tradiție. Corăbiile trebuiau să aducă toate mirodeniile ce se puteau găsi în imperiul spaniol, chiar și plante, arbuști și pomi. Așa se face că acum putem avea portocale din Spania, banane din Africa, ananas din insule și trestie de zahăr din India.

O sfătui pe Miranda să aleagă homar, care era servit cu un sos delicios. Desertul a fost o cremă preparată din gălbenușuri de ouă și lichior, ceva special. Vinul era spumos, ceea ce făcea ca și conversația să fie pe măsura lui.

Pe tot parcursul cinei, din spatele unui paravan pictat cu motive spaniole s-a făcut auzită o chitară care interpreta când melodii lente, muzică

veche spaniolă, când ritmuri trepidante latino-americane.

După ce se sfârși cina, ieșiră din local și, printr-un labirint de străduțe, au ajuns la un club de noapte. De afară, acesta părea ca oricare bar pe care tânăra îl văzuse până acum. Dar în spatele unei perdele de catifea roșie se mai afla un alt salon, luminat numai de lumânările de pe mese. În mijlocul lui, într-un spot luminos, un dansator de flamenco își arăta măiestria.

Câteva clipe Miranda îl privi intens pe dansator. Se simțea parcă hipnotizată și nu-și putea lua privirea de la spectacolul ce se desfășura în fața ochilor ei. După care s-a uitat la Roger întrebându-se ce simte el acum. Aici compusese el primul său cântec.

Acesta se afla la o altă masă, sprijinit de spătarul scaunului și privind-o, spre marea ei surpriză, tocmai pe ea, cu o privire intensă, pătrunzătoare. Tânăra simți cum roșește și pulsul i se accelerează. Acum totul în jurul ei căpătase alte dimensiuni, altă intensitate : aroma țigărilor se combina plăcut cu parfumul femeilor, fețele strălucitoare subliniate de țesăturile diafane, colorate și parcă mângâietoare, cerințele care parcă se puteau citi pe chipul tuturor, toate acestea o fascinau... Privirea ei nu putea să se desprindă de pe buzele lui, care-i surâdeau.

Deodată, ceva rupse farmecul clipei. De Roger se apropie un băiat. Miranda simțea cum inima-i bate cu putere și preferă să-și îndrepte atenția asupra dansatorului.

Dumnezeule, ce i se întâmplase ? De ce-i bătea inima nebunește și-i ardeau obrajii ? Numai pentru că un bărbat, total străin de ea, o privise cu atâta profunzime ?

Poate că este datorită atmosferei, se gândi ea, chitara, lumânările și toate celelalte cu care ea nu era obișnuită.

Se gândea cu nostalgie la căsuța ei din Londra, la viața simplă pe care o ducea împreună cu mătușa Clara. Simți un nod în gât și întinse mâna spre paharul din fața ei. Da, lichidul era bun, puțin dulce și răcoritor, și dintr-o dată se simți mai bine.

Dansul se termină brusc și izbucni un ropot de aplauze. Miranda mai sorbi puțin din băutură și privi pe furiș la masa vecină. Simți un șoc puternic, scaunul lui Roger era gol, ca și cel al lui Dawn.

Nici chiar Thomas Gallant nu remarcase nimic până în clipa în care părăsise barul.

— Oho ! Se pare că tata este furios ! Ascultați puțin, murmură Chuck.

Și, într-adevăr, se putea auzi vocea puternică a lui Thomas care-l apostrofa furios pe Roger.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, spuse Juanita, grăbind puțin pașii și conducându-o pe Miranda. Mă deranjează totdeauna când începe să strige așa. Dar Roger este de-a dreptul insuportabil. Știe, totuși, că Dawn este gata să-l urmeze și o face numai ca să-l enerveze pe tata. Cred că ne consideri niște oameni foarte ciudați, Miranda. Oricum, țin să te asigur că nu suntem chiar toți atât de zăpăciți. Chuck, Marnie și cu mine suntem normali. Ceilalți doi sunt mai ciudați. Acționează mai

degrabă ca niște pirați, dorind mereu să-i fure pe ceilalți.

Coborau străduțele în pantă și pașii lor răsunau puternic în noapte.

— Să fure ?

Tocmai se apropiase Ramon și el îi înconjură talia cu brațul ca s-o facă să meargă mai încet.

— Cine pe cine a furat ?

— Vorbeam de tatăl lui Roger. Se poartă exact ca fiii piratului care a cucerit Fortuga.

— Și ce-au mai furat acum ? intervni Chuck.

Acesta tocmai apăruse lângă Miranda și, spre marea ei surpriză, o cuprinse de talie cu un braț posesiv.

— De data asta pe Dawn, răspunse Juanita pe un ton malițios. Data trecută a fost Josephine, nu-i așa ?

— Te rog iartă-mă, sunt puțin confuz, i-o tăie Ramon. La urma urmei, cine este Josephine ?

— A lucrat în casa tatei, la Fortuga. Marnie spunea...

Brusc, Juanita se opri.

— Da, spune mai departe, interveni Chuck. Ce spunea ?

— A, nu, nimic. Ceva fără importanță. Poate chiar s-a înșelat...

După care schimbă tonul și zise :

— Miranda, uite capela lui Cristos. Nu-i așa că este minunată ?

După ce trecură pe sub portal, ajunseră într-o altă străduță care ducea spre port. Miranda îl întrebă pe Chuck, în timp ce se gândea ce-ar spune Joe dacă i-ar vedea împreună :

– Cine este Marnie ?

– Sora lui Roger. Dacă pe parcursul croazierei vom trece și pe la Fortuga, o să ai ocazia s-o întâlnești. Locuiește în casa noastră, dar duce o viață retrasă. Știi, este oarbă, sfârși Chuck.

În cele din urmă au ajuns în port, la cheiul unde se afla Sea Quest. Un velier destul de mare tocmai ridica ancora, purtându-și pasagerii spre o excursie în insule.

– Plecăm mâine, spuse Chuck în timp ce o conducea pe Miranda pe pasarelă spre puntea navei. L-am auzit pe Doug Ingram spunând că speră să fie la Saint Thomas la prânz.

Nu-și dădea seama de ce, dar Miranda avu impresia că familia Delgados și el ar fi dorit să-și petreacă toată noaptea pe punte așteptând răsăritul soarelui. Brusc, se simți epuizată. Nu mai avea decât o singură dorință, să se culce. Chuck încercă s-o tragă spre el, dar fata se scuză și-i spuse noapte bună. O însoți până la ușa cabinei și-i spuse pe un ton blând :

– Miranda, încă ești obosită. Cred că o să ai nevoie de o zi sau două ca să-ți revii după decalajul orar.

Și în clipa în care spunea asta, se auzi o voce puternică. Era Thomas Gallant. Se părea că venea direct din cabina sa, unde tocmai își întâlnise soția.

– Cum aș fi putut ști unde te afli ? Abia mi-am întors puțin capul și-ai dispărut. Credeam că n-o să te mai întorci toată noaptea. Bine, sunt de acord, m-am înșelat !

Trânti ușa furios și vocea-i deveni ceva mai calmă. Chuck părea puțin stingherit.

— Să știi că nu totdeauna este așa. Adevărul este că nu se poate stăpâni atunci când e vorba de Dawn. Este mult mai tânără ca el și foarte frumoasă. Atunci când vrea, Roger poate fi foarte seducător. Sper că nu vei ceda farmecelor lui ! Noapte bună, Miranda. Cu puțin noroc, sper ca mâine să putem face o partidă de inot.

* * *

Miranda dormi fără vise și se trezi din cauza zgomotului motoarelor, întrebându-se unde se află.

În câteva clipe își reaminti zilele precedente, dar oarecum confuz. Se sculă rapid din pat, dar imediat își pierdu echilibrul din cauza tangajului navei.

Prin hublou putea vedea oceanul vălurit ușor de briză și aurit de razele soarelui. Deasupra apei, cerul era de un albastru profund, nepătat de nici un nor.

Se spălă și se îmbrăcă rapid. Nu voia să piardă nici o clipă din această frumoasă aventură, era deja ora șapte și domnul Ingram nu avea nevoie de ea în dimineața asta. Era hotărâtă să profite de acest răgaz și decise că cel mai bine era să urce pe puntea de comandă și de acolo să poată privi orizontul în toate direcțiile.

Ieșind din cabină pe punte, simți mirosul puternic al micului dejun, dar nu văzu pe nimeni în jur. În timp ce traversa puntea, vântul îi ridică poalele rochiei. Abia atunci se gândi că cel mai bine ar fi fost dacă se îmbrăca în pantaloni și bluză. Ți-

nându-şi cu mâinile rochia, începu să urce scările spre puntea superioară. În depărtare văzu insulele, dar luminozitatea era deja destul de puternică, încât trebui să mijească ochii, regretând că nu-şi luase ochelarii de soare.

În aceeaşi clipă, vântul puternic îi ridică din nou rochia dezvelindu-i picioarele frumoase.

— Se pare că în dimineaţa asta ai ceva probleme, se auzi o voce în care se distingea o notă ironică.

Când se întoarse, îl văzu pe Roger sprijinit de bastingaj. Aşa cum de fapt se aşteptase, era de o eleganţă absolut personală. În pantaloni albi şi cămaşă bleu, pe care nici măcar n-o încheiase, tot ansamblul era de efect, iar culoarea părului, în lumina dimineţii, căpăta reflexe arămii. Ochii şi-i ascundea în spatele unor ochelari de soare aproape negri.

— Nu credeam că vântul o să bată atât de puternic.

— Şi nici că soarele o să fie atât de strălucitor... Ar fi trebuit să porţi o pălărie de soare, Miranda.

— Nu... n-am ştiut asta, se bâlbâi fata, roşind. Nu mi-am adus aşa ceva.

— Nu-i nimic, îţi cumpăr eu una la Saint Thomas, replică el, surâzându-i vesel. Ar fi păcat pentru tenul tău, soarele este foarte puternic în zona asta. Ei bine, m-ai iertat pentru chestia de ieri?

— Da, sigur că da, îi răspunse Miranda, zâmbindu-i şi ea.

Părea atât de sincer în clipa aceea, încât simţea că nu-i poate purta pică. Deja uitase ce-i spusese domnul Ingram şi ce-i recomandase Chuck:

Acum era ea însăși.

— Îți mulțumesc pentru modul în care i-ai explicat domnului Ingram situația prin care am trecut. Așa se face că nu mi-am pierdut postul, adăugă ea.

— Mi-ar fi displăcut enorm să știu c-aș fi cauza acestui incident.

— Știi, sunt puțin derutată, nu știam ce proiect are patronul meu, spuse ea cu timiditate în glas.

Roger întoarse capul s-o privească mai bine și-i zâmbi fermecător.

— Îți mulțumesc, Miranda. Din spusele tale, trebuie să înțeleg că ești străină de toate aceste manevre care să mă atragă la bord ?

— Dar nici n-am știut de așa ceva !

Și cuvintele le pronunță pe un ton atât de demn, încât el nu se putu abține să zâmbească din nou.

— Atunci când am aflat adevăratul motiv, am fost foarte indignată. Îmi dau seama că nu cunosc mai nimic din metodele folosite de oamenii de afaceri. Cred că mai am multe de învățat în acest domeniu.

— Bine, în cazul ăsta lasă-mă să-ți dau un sfat. Scopul scuză mijloacele. Și felul în care companiile în genul celei în care lucrezi tratează afacerile, poate fi considerat un fel de război. Asta este lupta pentru putere !

Făcu o pauză de câteva clipe, după care continuă :

— Este puțin asemănător cu ce se întâmplă în dragoste, nu crezi ? Lupți să-l câștigi pe cel iubit.

– Poate, îi răspunse Miranda, dar nu sunt de aceeaşi părere. Cred că ăsta nu trebuie să fie un război.

– În orice caz, atunci când se întâmplă în familia Gallant, cam asta este, murmură el.

În aceeaşi clipă, ea îşi aminti de seara trecută, când el dispăruse împreună cu Dawn.

– După părerea mea, tu n-ai fost îndrăgostită niciodată, spuse el, spre marea ei stupefacţie.

– Ei bine, te înşeli, la întoarcerea în Anglia mă voi căsători, îi replică ea.

– Cu un tânăr pe care-l cunoşti de ani de zile, care seamănă cu tine şi care-ţi va da siguranţa până la sfârşitul vieţii, i-o tăie el pe un ton sec. Poţi să-i transmiţi complimentele mele pentru faptul c-a avut înţelepciunea să aleagă o femeie ca tine.

Între timp, Roger se îndepărtase de balustradă, privind marea. Miranda, conştientă că el îşi schimbase starea de spirit, îl privi cu un aer timid. Vedea cum în jurul gurii lui apare o cută amară şi cum se refugiază în amintiri.

– Totdeauna este marea aşa de albastră? întrebă ea, încercând să reînnoade firul conversaţiei.

– Aproape totdeauna, răspunse el fără să-i dea prea mari speranţe de discuţie.

Între ei au intervenit câteva minute de tăcere, tăcere subliniată de zgomotul motoarelor şi al valurilor mării. Vasul se apropia de o insulă şi deja se puteau distinge dealurile acoperite de o vegetaţie bogată.

– Nu cumva este Saint Thomas? întrebă ea.

Roger făcu un efort vizibil ca să pară cât mai amabil atunci când se întoarse spre ea și-i răspunse :

– Da, se pare c-am ajuns. Ai luat micul dejun ?

– Nu, nu încă.

– Bine, vino cu mine și vom mânca împreună. În timpul ăsta îți voi povesti istoria insulei, tot ce-a însemnat pirateria engleză. Și tu...

Făcu o pauză de câteva momente, după care reluă puțin malițios :

– Și tu îmi vei povesti despre proiectele firmei Transmarine pentru insula Fortuga.

Acest mic dejun urma să rămână mult timp gravat în amintirea Mirandei, atât de plăcut fusese timpul petrecut împreună.

S-au așezat la o măsuță, la umbră, și un steward tânăr, Billy, le-a adus cafelele.

De altfel, n-au discutat nici despre piraţi, nici despre Transmarine. Au discutat numai despre ei doi. Ea i-a povestit despre viața ei împreună cu mătușa Clara, i-a vorbit despre Dotie, și foarte puțin despre Joe. În schimb, a aflat că bunica lui, Fiona Mac-Gregor, părăsise cu mult timp în urmă Scoția natală ca să predea muzica tinerilor de familie bună din Trinidad. Acolo a întâlnit un anume Ruppert Gallant de Fortuga și s-a căsătorit cu el. Ea a fost prima care și-a dat seama de talentul muzical al nepotului ei și i-a făcut cadou un pian la care și-a compus toate melodiile.

Sea Quest fu amarat la chei printre alte nave de croazieră și Roger, însoțit de tânără, coborî la mal. Uluită, fata se trezi pe o alee minunată, care despărțea două clădiri și care ducea spre mai multe

magazine micuțe. Aleea era mărginită de copaci înfloriți care îmbălsămau cu mirosul lor aerul pur.

Ca în orice port, activitatea comercială era deosebit de intensă și se găseau mărfuri venite din toate colțurile lumii. Arhitectura arăta vechimea locurilor, de o bogăție somptuoasă. Era un amalgam de stiluri : danez, francez și spaniol. Dar în noile cartiere rezidențiale arhitectura era preponderent americană, modernă.

Fiindcă dorea să-și țină promisiunea făcută Mirandei, Roger o luă cu el într-unul din cele mai mari magazine. A ales cu propria mână o pălărie și i-a oferit-o. Ea insistă s-o plătească, dar Roger o refuză cu fermitate. Apoi o conduse într-o cafenea, unde au băut o bere de la gheață, la umbra palmierilor.

Plimbarea a continuat, privind împreună vitrinele și, între timp, Miranda și-a cumpărat un costum de baie și o rochie de vară, decoltată. În cele din urmă, au ajuns în strada principală, plină de turiști în căutare de suveniruri pe care să le ducă acasă.

La colțul străzii tânăra se opri să admire mai multe cochilii exotice, de o frumusețe fără seamăn, pe care le vindea o indigenă blondă, cu tenul bronzat. Aceasta îi spuse Mirandei că ea și fratele ei le pescuiau și, după ce le consumau conținutul, le spălau și le vindeau.

Roger cumpără o cochilie și i-o oferi Mirandei. Aceasta roși încurcată, neștiind ce să mai spună, și murmură timid :

— Nu ai nici un motiv să-mi faci cadouri, lasă-mă pe mine să-mi plătesc pălăria și fantezia asta.

— Cred că de data asta eu ar trebui să mă simt jignit ! De ce n-aș putea să-ți ofer ceva ? Nu pretind nimic în schimb. Poate că ți-ai dat seama de asta, nu-i așa ?...

Discuția se purta în plină stradă, în plin soare și, cu toate astea, Miranda avu senzația că se afla încă în barul de noapte din San Juan și-și reaminti zâmbetul lui de atunci. El nu mai surâdea, dar spera să-i poată poată vedea ochii ascunși acum de ochelarii de soare.

— Nu este chiar amabil ce-ai spus acum, rosti ea cu o voce ezitantă.

— Da, cred că ai dreptate. Am uitat că tinerele englezoaice nu obișnuiesc să primească ceva de la cineva.

Câteva clipe păru puțin descumpănit, mușcându-și buza de jos, după care-i surâse tandru :

— Iartă-mă, dar te rog, Miranda, acceptă aceste daruri. Mi s-a părut extrem de încântător felul în care priveai aceste cochilii și modul în care te-ai manifestat când le-ai văzut. Am petrecut o dimineață extraordinar de plăcută cu tine. Am văzut orașul cu ochii tăi și mi s-a părut fantastic, plin de farmec și de frumusețe. Îi întinse cochilia care, în lumina dimineții, iriza sclipirea soarelui. Miranda își dădu seama că de-acum înainte nu-l va mai putea privi fără să-și aducă aminte de aceste momente.

— Mulțumesc, murmură ea roșind ușor. Ești chiar prea sensibil.

– Nu, să nu crezi asta. Am un caracter destul de urâcios şi cred că este timpul să ne întoarcem la vapor. S-a organizat o vizită la unul din hotelurile construite de Transmarine, pe cealaltă coastă a insulei. Hm, se pare că vom avea ocazia să admirăm din plin calitatea construcţiei, arhitectura de basm şi uluitoarele servicii care se prestează acolo, în acel hotel atât de lăudat şi care face parte din lanţul hotelier atât de vestit în întreaga lume.

Sarcasmul pe care-l simţi în vocea lui aproape că o răni. Lovea în tot ce credea ea. Dacă el ura atât de mult toate aceste corporaţii, de ce mai venise în această croazieră ? Se simţea prea puţin sigură pe ea pentru a-şi da răspunsul. Se afla acolo, pe vapor, dar pentru ce motiv ? Poate pentru că soţia vărului său se afla şi ea acolo ? Sau poate din alte motive ?

Când au ajuns la iaht, acesta era tocmai pe punctul de a ridica ancora. Roger şi Miranda au urcat pasarela şi, de pe punte, s-au îndreptat spre bar, unde i-au întâlnit pe Chuck şi Dawn, care tocmai îşi beau sucurile.

– Unde ai fost plecată până acum ? o întrebă Chuck cu un aer acuzator, aruncându-i unchiului său o privire furioasă.

– Dacă te-ai fi sculat mai devreme, poate c-ai fi avut tu norocul s-o conduci, îi replică Roger, cu un aer puţin batjocoritor.

Se aşeză alături de cei doi.

– Miranda, ce vrei să bei ? o întrebă Roger, îndreptându-se spre bar.

– Ştiu eu, un suc de fructe, sunt moartă de sete, îi răspunse aceasta.

Se așeză repede pe un scaun, bucurându-se de aerul condiționat, care reușea să-i dea buna dispoziție dinainte.

— Cred c-ar trebui să încerci amestecul ăsta, este un cocteil de rom, suc de ananas și lichior de banane.

— Tocmai tu, soția unui Gallant, recomanzi chestia asta ? Nu știi că singurul mod în care se bea romul este doar cu puțină apă, așa cum se bea și whisky-ul ? Unde este Tom ? Nu și-a revenit din beția de ieri ?

Acum părea total schimbat, vocea lui căpătând niște inflexiuni mult mai calde. Miranda îl privea uimită și se întreba ce se întâmplase cu el.

— Ieri seară era nebun de furie ! suspină Dawn. Credeam că nu voi mai putea pleca împreună cu voi.

— Ai început să regreți deja ? o întrebă Roger, fără să piardă din priviri shaker-ul în care se pregăteau băuturile.

— Nu, numai că sunt mirată ce l-a apucat împotriva ta. Nu spune niciodată nimic atunci când ies cu cineva.

— Ei bine, unde ați fost ? continuă Chuck.

— Asta nu te privește, micuțule, murmură Dawn pe un ton provocator, suflându-i fumul direct în față.

— Ne-am plimbat prin San Juan ca să scăpăm de scenariul pe care ni-l pregătise Luis Benitez. Nu țineam să mă deconspir încă, îi replică Roger pe un ton acru. Uite, Miranda, suc de portocale cu gheață. O să-ți taie setea. Îi dădu paharul și, la

gestul acestuia, ea îi zâmbi uşor, mulţumindu-i, după care el se întoarse la bar şi se aşeză alături de Dawn.

— Roger, cred că trebuie să avem o discuţie între patru ochi, începu Dawn.

— Nu înainte de prânz, îi răspunse acesta lenevos. Şi mai ales dacă este vorba despre vânzarea terenului.

— Şi de ce naiba refuzi să vinzi ? se lamentă ea.

— Pentru că Marnie locuieşte acolo, chiar dacă locul îmi aparţine.

— Bine, dar ar putea locui şi altundeva, insistă Dawn, fără să ţină cont că el nu dorea această discuţie. Poate locui oriunde, nu văd care este diferenţa.

Miranda era uluită de duritatea cu care rostise cuvintele Dawn şi-şi îndreptă privirile spre Roger pentru a-i observa reacţia. Dar, în afară de o uşoară încruntare, figura îi rămase impasibilă.

— Tocmai asta e chestia de bază, îi răspunse el pe un ton rece. Marnie cunoaşte locurile astea şi s-a ataşat de ele. Toţi oamenii din insulă o cunosc şi o iubesc. Atunci când eşti orb, principalul lucru este să fii înconjurat de afecţiune, dacă nu, te închizi în tine însuţi şi eşti un om mort.

Vocea lui Roger coborî cu un semiton atunci când adăugă :

— Şi aş avea şi asta pe conştiinţă, aşa cum îi am orbirea.

— Bine, dar Tom are nevoie de bani, ştii foarte bine că proprietăţile astea două nu se pot vinde separat ! strigă furioasă Dawn.

— Puțin îmi pasă el. Înainte de a începe aceste negocieri, de ce nu ne-a întrebat și pe noi? I-a păsat cumva de nevoia indigenilor? Niciodată în existența lui meschină nu i-a păsat de cei din jur. Totul pentru el se raportă numai la persoana sa.

Acum vocea lui Roger nu era numai rece, era tăioasă de parcă tăia în carne vie. Era vizibil că nu-și putea suferi vărul.

— Probabil că este convins că ăștia vor să facă același lucru ca în toate insulele și să se dezvolte cu orice preț. Măcar au avut ideea să se consulte cu Aubrey Vincent și Sam Williams? Cel puțin aveau și ei un cuvânt de spus.

— Asta nu poate decât să le aducă beneficii, când te gândești că nu fac decât să vegeteze pe plantația lor de trestie de zahăr și printre bananieri. Cu toții sunteți la fel pe insula asta. Niște visători incorigibili, fără nici o grijă pentru viitor. De când n-ai mai făcut nimic pentru insulă?

— Da, ai dreptate, până acum am făcut destul de puțin. Dar fii sigură că nu voi lăsa Transmarine să pună piciorul acolo! îi răspunse el calm.

— Faci asta numai ca să-i faci necazuri lui Tom, îi replică ea pe un ton arțăgos. Puțin îți pasă de bani. Ai trăit din compozițiile tale muzicale. Kit Williams s-a descurcat și el destul de bine și presupun că la fel și familia sa. În ce-l privește pe Aubrey Vincent, toată lumea știe că o curtează pe Marnie numai pentru faptul că lucrează pentru ea.

— Da, într-adevăr, e un mare păcat faptul că Tom n-a știut să aleagă femeile de care ar fi avut nevoie, susură el malițios, în timp ce din ochi îi

țâșneau fulgere. Da, cred că trebuia să vând casa lui Marnie pentru ca tu să-ți cumperi o haină de vizon, nu-i așa, dragă Dawn ?

În mai puțin de o secundă, Dawn s-a ridicat din fotoliu și, cu un gest brutal, i-a aruncat băutura din pahar în față. Dar Roger anticipase acest deznodământ și a evitat perfect și cea mai mică picătură.

— Te urăsc, Roger Gallant, mă auzi, te urăsc ! strigă ea din adâncul sufletului.

— Sigur că te aud și probabil că nu sunt singurul. Probabil că toți cei de pe iaht s-au delectat cu strigătele tale, scumpo ! Și totuși, te-am prevenit că doream să evit această discuție. De ce nu încerci să te gândești la altceva în timpul acestei croaziere ? Poate așa te vei mai calma.

Aruncă o privire spre Miranda și adăugă :

— Am impresia că ai șocat-o pe Miranda, presupun că nu este prea obișnuită cu demonstrațiile de acest fel.

După ce murmură câteva cuvinte, Dawn ieși furioasă din cameră. Roger se întoarse spre Chuck :

— Și de ce are Tom probleme cu banii ?

— Cred că ai avut dreptate când ai adus vorba de mantoul de vizon, spuse tânărul puțin jenat. Dawn cheltuiește enorm, cu atât mai mult cu cât tata îi plătește o rentă destul de mare.

— Da, ea a trăit dintotdeauna cu mult peste mijloacele ei financiare și acum suportă consecințele, îi replică Roger pe un ton rece. Da, și tu, până la urmă, ți-ai terminat Facultatea de Drept ?

— Nu, trebuie să repet ultimul an pentru că tata a avut ceva dificultăți financiare și n-am putut plăti taxele pe ultimele semestre, murmură Chuck. Nu, nu trebuie să privești lucrurile în modul ăsta, am muncit din greu, acum absentez doar pentru a participa la această croazieră ; mă privește în mod direct, sunt moștenitorul proprietății. Crezi că putem proceda altfel ?

— Nu prea cred că știu. La urma urmei, tu ești specialistul.

— Dacă s-ar putea vinde una din proprietăți fără ca cealaltă să fie, într-un fel sau altul, responsabilă, prejudiciată, cred că ar fi ideal, spuse Chuck plin de speranță.

— Hm, da, numai că vezi tu, uiți un amănunt : Ingram este interesat de toată proprietatea. A aflat că imobilul lui Tom este construit pe un teren instabil.

— Tu ai spus-o, i-o întoarse Chuck pe un ton acuzator.

— Sigur, niciodată nu i-am ascuns asta. Se întoarse spre Miranda și adăugă batjocoritor :

— Vezi, Miranda, mai ai multe de învățat, lucruri interesante de altfel, de la noul tău patron !

Tânăra abia reuși să se stăpânească, rănită de acuzația nedreaptă.

— Chiar crezi că-i voi povesti totul ? protestă ea cu o privire plină de reproșuri.

Înghiți și ultimele picături din pahar. Acum părea o fetiță cu obrajii îmbujorați, puțin speriată.

Pe fața lui nu se mai afla duritatea dinainte și, după o scurtă privire pe care o schimbară, continuă :

— Nu, nu cred asta, dar ce-i vei spune atunci când te va întreba despre ce-am vorbit noi doi toată dimineața ? Trebuie să găsești un răspuns rezonabil, nu crezi ?

Hm, din acest punct de vedere, avea dreptate. Era destul de greu să-l facă să creadă pe domnul Ingram că toată dimineața n-au discutat decât despre mătușa Clara și cântecele pe care le cânta Roger în timpul copilăriei sale împreună cu guvernanta, ajungând astfel să-și descopere talentul pentru muzică și în special pe acela de compozitor.

Nu, era limpede, nu trebuia să vorbească nimic despre această dimineață petrecută cu Roger. Va păstra acest secret numai și numai pentru ea. Farmecul timpului petrecut în apropierea acestui bărbat atât de seducător, la umbra cocotierilor, îi va rămâne pentru totdeauna în amintire. Oricum, se întreba mereu dacă totul este real.

Totuși, după masa de prânz i-a mărturisit patronului său ceea ce aflase despre Marnie și despre motivele care-l făceau pe Roger să nu-și vândă partea sa de proprietate.

Ingram se uită la ea cu subînțeles și-i spuse :

— Da, înțeleg. Ei bine, cred că vom reuși să rezolvăm ușor problema. Îți mulțumesc, Miranda, toate informațiile astea sunt deosebit de importante.

Vorbele lui o făcură să tresară. Privindu-l cu mai multă atenție, observă în privirea lui o răceală,

părea detașat de orice sentiment uman. Nimic nu părea că-l va influența, singurul lui țel era să mai finalizeze o afacere în plus.

— După-amiază o să te rog să vii cu noi la hotel, la conferință. Va trebui să stenografiezi întreaga discuție. Mâine vom pleca din Saint Thomas pentru croaziera din insule. Am hotărât să facem un fel de cabotaj timp de o săptămână, și trebuie să le câștigăm încrederea. Te rog să fii drăguță cu Roger, dar nu-l trece cu vederea nici pe Chuck. Are avântul și nerăbdarea tinereții. Are nevoie de bani să-și continue studiile și ar fi în stare să-l facă pe tatăl său să vândă altcuiva dacă vom întârzia prea mult. Cred că am găsit un mijloc s-o introducem pe doamna Gallant în treburile noastre, știi, acum câțiva ani a avut o legătură cu Roger. E în interesul nostru ca această legătură să fie reînnodată.

CAPITOLUL III

Soarele cald de vară străbătea ceața ușoară și făcea să sclipească alămurile de pe *Sea Quest* care era ancorată în portul Grenada, răscumpărat cu greu de Transmarine, care era hotărât să-l reamenajeze în întregime.

De când plecaseră din Saint Thomas, pasagerii navei petrecuseră șapte zile de vis, cabotând printre insulele arhipelagului. Era un timp extraordinar, cu un soare strălucitor, o briză răcoroasă și toată lumea era veselă, încât tensiunea provocată de escapada lui Dawn la San Juan se estompase.

La Tortola, una dintre cele mai mari insule din protectorat, domnul Ingram i-a dus din nou să viziteze unul din hotelurile firmei. Și de această dată Miranda îi însoți pe post de stenografă.

Acum erau ancorați la o insuliță, pe care doreau s-o amenajeze cum făcuseră cu Fortuga.

Ajungând în port, Miranda, mergând în spatele lui Gallant, îi zări pe Thomas și Roger. Aceștia, în ciuda neînțelegerilor dintre ei, acum păreau extrem de apropiați. Aveau aceeași alură, aceeași eleganță și aceeași figură. Probabil că pe vremuri, Thomas

avusese același păr negru și ochii albaștri ca ai lui Chuck, dar viața sa aventuroasă făcuse ca asemănarea să se mai atenueze.

La fiecare vizită din timpul croazierei își arătase admirația față de ceea ce se făcea și proceda la fel acum, pe micuța insulă. Era vizibil că dorea cu orice preț ca vărul său să-i împărtășească entuziasmul și, din când în când, îl apuca de braț ca să-i atragă atenția asupra unui detaliu sau altuia. Roger afișa, în schimb, un aer total detașat, situație care uneori devenea aproape agasantă.

În ce-i privește pe Chuck și Ramon, era evident că ar fi preferat să se afle în altă parte.

— Nu avem decât un singur fel să ne răcorim după corvoada acestei vizite, spuse Chuck încetinind mersul, pentru a fi ajuns din urmă de Miranda. Nu se poate altfel, trebuie să facem o baie. Se pare că numai englezii sunt dotați cu capacitatea de a putea lucra pe o asemenea căldură sufocantă. Latinii, ca de exemplu Ramon și cu mine, am fi ales o siestă pe cinste. După părerea ta, Roger a fost interesat de ceva ?

— E greu de spus.

— A fost cam enigmatic, nu-i așa ? Mă întreb unde poate fi acum. L-am rugat să se întâlnească cu noi la ora asta dar, ca de obicei, o să aibă pregătită o scuză. Nu mai înțeleg nimic. Peisajele submarine sunt foarte frumoase în insulele astea și, sunt sigur, se poate petrece o vacanță fantastică aici. Trebuie neapărat să se facă ceva, având în vedere și peisajul mirific pe care-l vezi ! Ce crezi, în cât timp te poți schimba, să facem o baie ?

– Imediat, răspunse Miranda, şi coborî în cabină.

După ce aruncă o privire în jurul ei, începu să îmbrace costumul de baie. Deja se bronzase puţin şi pielea îi căpătase reflexe aurii. Îşi puse pe cap pălăria albă pe care i-o dăruise Roger, îmbrăcă o vestă de buret albă şi, după ce-şi luă sacoşa de plajă, ieşi din cabină.

La bord nu se simţea nici o mişcare, de parcă toată lumea dormea. Probabil că Juanita şi Ramon îşi făceau siesta, doamna Ingram se odihnea şi ea, fără îndoială, în timp ce soţul ei se afla în birou proiectând alte planuri. Oare el se odihnea vreodată ? se întrebă ea. Presupunea că este încântat de felul în care se desfăşurau lucrurile.

Din cauza timidităţii sale excesive, îi era foarte greu să se apropie de Roger, dar cu toate astea, se stabilise între ei un fel de amiciţie. De mai multe zile, dis-de-dimineaţă, el venea pe punte când ea era deja în şezlong la plajă, şi obişnuia să privească cum iahtul acostează la pontonul insulelor pe care le vizitau. Cu aceste ocazii, Roger devenea acelaşi tovarăş fermecător, amuzan, chiar prietenos, acelaşi pe care-l cunoscuse la San Juan. O dată sau de două ori, amintindu-şi de instrucţiunile domnului Ingram, încercase să-i demonstreze că ar fi foarte avantajat de un transplant al firmei Transmarine într-una din insulele arhipelagului. Dar ca un făcut, el uita sau ignora de fiecare dată remarcile ei şi evita cu abilitate subiectul. Aşa că ea renunţase să-l mai convingă, preferând să-l asculte în loc să-i vorbească, profitând de frumuseţea peisajelor.

De altfel, erau singurele clipe pe care le petrecuseră împreună fără să fie deranjaţi de cineva. De cele mai multe ori nu se vedeau în cursul după-amiezii, dar se revedeau în fiecare seară.

În cursul zilei, Miranda îşi petrecea o mare parte din timp cu Chuck. Cu el înotase prima dată în apele calde ale Caraibelor. Tot împreună cu el hoinăriseră pe plajele insulelor şi deseori dansaseră împreună în tavernele deschise toată noaptea. Astăzi urma s-o înveţe arta scufundărilor.

Deja o aştepta lângă pasarelă, într-un costum de baie negru şi cu un prosop în jurul gâtului, privind-o admirativ în timp ce se apropia. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi coborâră spre cascadă.

— Pe malul celălalt este o mică lagună în dreptul promontoriului ; dacă traversăm desişul ăsta, ajungem uşor acolo.

Urcară stâncile destul de ameninţătoare şi constatară curând că dedesubtul lor se afla marea înspumată, malul fiind invadat de fel de fel de cochilii şi de scoici. Miranda se opri câteva clipe să le privească.

— Nu, nu chiar acum. Ai timp să culegi câte vrei la întoarcere ! spuse el. Hai să mergem !

Fata grăbi pasul şi-l ajunse din urmă şi, împreună, ajunseră în acelaşi timp la lagună. Printre tufişuri şi palmieri se vedea plaja care mărginea o apă de un albastru verzui. Puţin mai departe se vedeau două prosoape de baie aruncate lângă o sacoşă şi două fiinţe bronzate, sumar acoperite. Corpurile erau strâns înlănţuite, părul negru al bărbatului contrastând puternic cu cel auriu al fetei.

— A, nu, murmură Miranda.

Își întoarse repede privirile voind s-o ia la fugă, dar simți cum i se taie picioarele.

— Acum, știm despre ce este vorba în după-amiaza asta, spuse Chuck încetișor. Hm, și mă întrebam de ce tata este atât de neliniștit !

— Hai să facem baie în altă parte, suspină tânăra.

— În nici un caz, dimpotrivă, să-i deranjăm cât mai mult, zâmbi răutăcios Chuck.

Fără să se uite în urma lui, dacă fata îl urmează sau nu, coborî în trombă mica dună și strigă ironic :

— V-am văzut ! Dacă nu vreți să vă acopăr cu nisip, ar fi bine să vă aruncați în mare.

Roger își ridică ochii. Îl văzu pe Chuck alergând spre ei, împroșcându-i cu nisip. Printr-un salt brusc, se ridică în picioare și alergă spre ocean plonjând în apa limpede, apărând după câteva clipe la suprafață.

Abandonată de partenerul ei, Dawn încercă să se ferească de nisipul pe care-l arunca Chuck, protestând :

— Uf, ești un nesuferit ! Mă simțeam atât de bine și vii tu să strici totul !

— Sunt sigur că el nu te deranja, îi aruncă el arătând spre Roger.

Dawn își aruncă părul pe spate și-și privi fiul vitreg.

— Se pare că asta te neliniștește ? întrebă ea, pe un ton puțin batjocoritor. Voiai să-ți vezi tatăl ?

Micuțule, e timpul să te maturizezi, pe lumea asta nu mai sunt povești cu zâne.

Scoase un strigăt scurt atunci când Chuck aruncă spre ea un pumn de nisip.

— Te sfătuiesc să fii prudentă cu Roger, îi spuse el pe un ton amenințător, altfel riști să provoci o ceartă pe cinste între tata și el și asta este chestia pe care dorim s-o evităm cu toții. Nu mai face jocul ăsta, dacă nu, o să fac să-ți pară rău de toate învârtelile tale. Asta numai dacă ți-ai închipuit că manevrele ți-au trecut neobservate !

— Știu să îmblânzesc doi Gallant deodată, îi răspunse tânăra. Poate chiar și trei, cred eu, adăugă ea pe un ton provocator.

Privirile ei mângâiară umerii tânărului și se opriră asupra medalionului de argint care-i atârna la gât.

— Roger nu este pentru tine, i-o tăie el, privind spre mare.

— Poate că asta mă distrează, replică Dawn.

După ce privi spre Miranda, continuă :

— Ooo, dar ești atât de albă. Se pare că încă nu te-ai obișnuit cu soarele. Sfatul meu este ca astăzi să nu stai prea mult la soare dacă nu vrei să capeți o insolație. Nimic nu este mai respingător decât o față și o piele care se cojesc.

Brusc, ea se ridică în picioare și alergă spre mare. O văzu cum plonjează și cum înoată în spatele lui Roger, aproape cu aceeași viteză.

Miranda se întoarse spre Chuck. Privirea lui era fixată spre cei doi înotători, cu un zâmbet amar în colțul gurii. Își închise ochii și maxilarele i se crispară. Văzându-l, pe față o trecură fiorii.

Acesta se întoarse din nou cu privirile spre ea şi-i surâse. Redevenise Chuck, tânărul fermecător şi nepăsător, căruia îi plăcea înotul, surful, şi să lenevească la soare.

— Se pare că Dawn este furioasă pentru c-am deranjat-o. Hm, mi se pare că am dreptate. Oricum, astăzi trebuie să ai grijă cu soarele. Hai, aşază-te şi tu, trebuie să te ung cu crema asta. Mă întreb, totuşi, de când durează idila lor.

Refuzând să admită situaţia, Miranda îşi punea totuşi aceeaşi întrebare. Mâna lui Chuck o masa blând, dar oarecum absent, când Roger ieşi din apă. Cu apa şiroindu-i pe trup, îi privea pe cei doi tineri.

Apoi privi spre echipamentul de plonjare şi-l întrebă pe Chuk :

— Şi astea unde le-ai găsit ?

— Pe iaht. Mai există butelii şi chiar o barcă cu vele. Putem pleca şi mâine, dacă vrei.

— Poate, cine ştie ? Ei bine, cine ia măştile şi tuburile de oxigen ?

— Miranda şi cu mine.

— Ştii să înoţi, Miranda ?

Tonul lui îşi pierduse din indiferenţă.

— Nu chiar atât de bine. Oricum, n-am dat prea mare atenţie acestei preocupări.

— O lungime sau două de bazin ? insistă el.

La această întrebare îşi aminti de Londra, de piscina în care obişnuia să înoate la ora prânzului împreună cu o colegă de birou. Fundul bazinului era placat cu faianţă bleu-turcoaz pentru a imita marea, iar pe pereţi erau pictaţi palmieri. Şi

acum se afla la mii de kilometri, în laguna asta idilică, pe o insulă tropicală, magnifică.

— Cred c-aș putea face chiar și patru sute de metri, spuse ea.

— Ai înotat sub apă ?

— N-aș putea spune asta.

— Hm, în cazul ăsta cred că trebuie să te antrenezi cu mască și cu tubul de oxigen. Laguna este mai adâncă în acea zonă. Chuck, vezi dacă mai găsești măști. Eu mă duc cu Miranda ca s-o familiarizez cu ele.

Chuck inspiră adânc și spuse :

— Nu crezi că exageri puțin ?

Pe moment, i se păru că seamănă cu tatăl său.

— *Eu* mă duc după măști și *tu* vei avea grijă de Miranda. Se pare că în după-amiaza asta ai uitat că trebuie să te ocupi de cineva așa cum ai făcut-o, de altfel, întreaga săptămână.

Și privi spre Dawn, care tocmai ieșea din apă. Cu pletele blonde șiroind de apă, cu talia subțire și sânii minunați, părea o sirenă care ieșea din mare pentru a-i duce pe bărbați la pierzanie.

Când i se adresă lui Chuck, pe buzele lui Roger apăru un surâs ușor :

— Nu cumva ești gelos ? îl întrebă cu blândețe.

Chuck îi arătă pumnul și Roger făcu un salt înapoi.

— Bine, bine, spune-mi unde sunt toate chestiile alea pentru scufundare și o șterg imediat. Cred că o putem face în patru.

Chuck se calmă imediat și, după ce-i indică vărului său direcția, acesta dispăru rapid printre stânci.

– Nu poţi să-i spui nimic fără ca el să aibă răspunsul potrivit.

Chuck mai era încă puţin enervat, dar pronunţa aceste cuvinte cu un pic de admiraţie în voce.

– Nu mai era mult până să-mi ies din sărite.

– Da, am observat, interveni Dawn, în timp ce se apropia de ei. Unde s-a dus ?

– Destul de departe ca să nu te mai vadă, i-o întoarse Chuck cu puţină răutate în voce. Haide, Miranda, să mergem la celălalt capăt al plajei.

Apa lagunei era limpede şi destul de adâncă. Un loc ideal pentru scufundări, mai ales şi pentru că era la adăpostul curenţilor şi vânturilor din larg. Miranda şi Chuck înotară câteva minute şi, când Chuck îşi formă o părere despre posibilităţile fetei, o iniţie în folosirea măştii, a tubului de oxigen şi a labelor. Până la urmă ajunseră în mijlocul lagunei.

Sub apă, tânăra reuşi să vadă mii de peştişori multicolori, corali şi o vegetaţie acvatică pe care n-o mai întâlnise până atunci.

Când se întoarseră pe plajă, o văzură pe Dawn întinsă pe nisip şi fumând nervoasă.

– Roger nu s-a întors încă. Ce i-ai spus ? îl întrebă pe Chuck.

– I-am spus unde poate găsi echipamentul de scufundare şi s-a dus să-l aducă. Dorea ca voi să ne însoţiţi în această aventură submarină, spuse el pe un ton liniştit. Poate că nu le-a găsit.

– Nu cred că doar asta, atacă Dawn, precis că i-ai spus ceva neplăcut şi din cauza asta nu s-a mai întors. Greşeşti dacă te asemeni cu mama ta, se pare că ai mania celor din familia Gallant;

mereu preocupat de ceea ce n-ar trebui să te intereseze. Exact ca Marnie... Și uite ce i s-a întâmplat.

– Hai, nu te neliniști, îi răspunse Chuck pe un ton calm, deși figura lui trăda mânia de care era stăpânit, nu vei rămâne prea mult timp singură. Uite că mai apare un alt admirator.

În tonul lui se simțea un fel de avertisment și cele două femei se întoarseră să privească plaja. Îl văzură pe Doug Ingram cum se apropie. Era în șort și Miranda fu bucuroasă de această apariție neașteptată, deoarece tensiunea dintre Chuck și mama lui vitregă începea s-o alarmeze. Oricum, observă cu satisfacție că pielea patronului ei era tot atât de albă ca și a ei. Se vede treaba că și e' trebuia să facă niște ședințe de plajă. În mâini ținea două perechi de măști și labele necesare.

– L-am întâlnit pe Roger, zise el, și mi-a spus unde vă pot găsi.

O privi pe Dawn cu un zâmbet vesel.

– Aici este un loc magnific, dar după cele spuse de Thomas, laguna din Fortuga este încă și mai grozavă. Cum e fundul apei ?

Conștiincioasă, Miranda îi descrise tot ce văzuse, remarcând totuși că el nu prea dădea atenție spuselor ei. O privea pe Dawn pe furiș. Aceasta își dădu seama că este subiectul atenției lui și-și temperă agresivitatea, așezându-se pe prosopul întins pe nisip și sprijinindu-se în cot, o poziție care știa că-i pune în valoare silueta.

– Cred că acum sunt pregătit să explorăm adâncurile, spuse Ingram după ce ascultă raportul

prezentat de Miranda. Mă însoțiți, doamnă Galfant ?

Dawn îl privi languros și-i răspunse :

– Aș fi atât de încântată...

Se lăsă ajutată să-și pună echipamentul de scufundare, în timp ce Miranda o privea zâmbind ironic, gândindu-se că ea era mult mai expertă în ceea ce privește sporturile nautice.

* * *

Chuck îi privi plecând, puțin enervat, după care adună măștile și labele de cauciuc.

– Hai să facem și noi o plajă, pe ziua de azi, mormăi el îmbufnat.

Traversară plaja alene, pe un nisip alb și fin, iar fata se simți foarte destinsă. Locul era parcă desprins din paradis, cu toți acești cocotieri și apa albastră.

– Mă întreb ce-are de gând patronul tău, spuse el brusc.

– Da, e ciudat, murmură Miranda cu un aer liniștit, ca și când remarca nici n-o privea. Nu dorea să se gândească la faptul că Doug Ingram urma să se sprijine pe ajutorul lui Dawn ca să facă presiuni asupra lui Roger.

De această dată, coborând de pe stânci, se opriră să adune scoici. Miranda avea deja o colecție remarcabilă în cabina sa. Avusese ocazia să facă rost de o carte și acum reușea să identifice destul de multe din ele. Se oprea fascinată în fața formelor delicate și culorilor lor variate.

În cele din urmă, au găsit un loc destul de plăcut la umbra palmierilor și s-au așezat la o mică discuție. Petrecuse multe astfel de după-amiezi plăcute împreună cu el, dar nu se comparau cu farmecul și magia momentelor petrecute cu Roger. Chuck avea un singur țel în viață : reușita proprie.

Astăzi, Miranda era hotărâtă să conducă ea discuția ; abilă, îl făcu să-i povestească despre Roger și Marnie.

— Știi, sunt cam diferiți de noi, vreau să spun de Nita și de mine. Au crescut și au fost educați în Anglia și uneori par mai englezi decât englezii din punct de vedere al disciplinei și al moralității. Îl văd cum se comportă acum cu Dawn. Asta m-a descumpănit grozav. Să fie oare de vină sângele latin ?

— Sau poate că au stat prea mult la soare, i-o întoarse tânăra, gândindu-se în sinea ei că ar fi bine să treacă și ea la umbră. Făcuse deja destulă plajă pentru o singură zi.

— Ce vrei să spui ? o întrebă Chuck, apropiindu-se de ea. Aproape că o atingea, privind-o fix.

— Înainte de a pleca am fost avertizată că voi întâlni oameni care vor vorbi limba engleză și se vor comporta englezește, dar că nu trebuie să mă aștept să se comporte ca niște adevărați gentlemeni, englezi, deoarece au stat prea mult la soare. Acum înțeleg mai bine ceea ce voiau să-mi spună.

— Da, și eu cunosc efectul soarelui asupra comportamentului. Chestia asta te-a făcut să fii mai deschisă, Miranda ?

Vocea i se mai îmblânzise şi-n ochii lui apăru o sclipire tandră. Gura lui era tot atât de senzuală ca şi a tatălui său. Miranda nu-şi dorea s-o sărute. Închise ochii şi încercă să se gândească la Joe, dar o altă imagine îi apăru în minte, imagine care o obseda, aceea a lui Roger. Dacă acesta va vrea s-o sărute, ştia că nu se va opune deloc.

Fata îşi deschise ochii repede pentru a goni gândurile ce-o asaltau, gândindu-se că acestea se datorau soarelui şi frumuseţilor exotice din jur.

– Se pare că eşti foarte pudică, continuă el. Când i-ai văzut pe Dawn şi Roger îmbrăţişaţi, ai fost şocată, nu-i aşa ?

– Da, ai dreptate, nu m-am obişnuit să văd oamenii comportându-se atât de liber în public, mai ales când unul dintre ei este căsătorit, răspunse ea, întrebându-se în sinea ei cum ar putea evita sărutul tânărului de alături, fără să-l jignească. Nu avea destulă experienţă în acest domeniu, pentru a ieşi cu bine din situaţia în care se afla.

– Ştii, plaja era pustie, nimeni nu-i putea surprinde. De fapt, era ceva foarte romantic. Pur şi simplu se sărutau. Doar atât.

Şi atunci, când el începu s-o sărute, fata nu îndrăzni să se mişte sau să-l refuze. Nici nu ştia ce să mai facă. Deschise ochii mari privind palmierii care se înălţau maiestuoşi pe fundalul cerului azuriu. Îşi dădea seama că dacă ar fi închis ochii, ar fi fost mult mai periculos pentru ea.

Dar brusc îşi recăpătă simţul umorului şi izbucni în râs. Chuck se dădu un pas înapoi şi o privi furios.

– Dumnezeule, acum ce-ai mai găsit de râs ? întrebă el.

– Râd din cauza ta, răspunse fata, uitând că-şi propusese o conduită diplomatică, revenind la felul ei de-a fi. Roger avea dreptate atunci, la amiază, când a afirmat că eşti gelos pe el. Era atât de sigur pe sine, încât, probabil, te-ai hotărât să faci şi tu la fel. Şi cum eu mă aflam în preajmă... Îmi pare rău, Chuck, dar chestia asta nu mă interesează deloc, chiar dacă acest decor este foarte potrivit pentru un sărut de cinema.

Chuck o privi îndelung şi fata citi în ochii lui că este profund rănit.

– Nu, cred c-am greşit. Nu eşti pudică, eşti un adevărat sloi de ghiaţă. Permite-mi să-ţi spun ceva : în ce te priveşte, n-ai stat destul timp la soare !

Se hotărî să nu-i răspundă şi se ridică luându-şi sacoşa de plajă.

– Mă întorc pe iaht, spuse tânăra. M-am bronzat destul pe ziua de azi. De altfel, am şi câteva scrisori de trimis. Cred că logodnicul meu a început deja să se îngrijoreze, pentru că până acum nu i-am trimis decât două sau trei vederi.

– Ah, aşadar ai un logodnic ? întrebă el.

Avea aerul unui copil bosumflat.

– Şi nici măcar n-ai crezut de cuviinţă să mă anunţi înainte ? Da, probabil că este ceva foarte personal, presupun. Şi eşti şi îndrăgostită de el, nu-i aşa ?

– Da, murmură ea. Trebuie să ne căsătorim imediat după ce mă întorc în Anglia.

Era sigură că pusese capăt discuției.

— Înțeleg, îmi pare rău c-am profitat de situație, dar dacă mi-ai fi spus de la început...

★

★ ★

Nici măcar n-ar fi crezut că i-ar fi atât de greu să-i scrie lui Joe. Logodnicul ei i se părea extrem de îndepărtat acum. Încercă să și-l imagineze pe plajă, gata să se scalde cu ea, să meargă împreună pe nisip și să se sărute la umbra cocotierilor. Nu, era imposibil.

În ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să simtă nimic pentru el. Nu-i găsea locul și, comparându-l cu oricare alt membru al familiei Gallant, i se părea fad și fără nici un fel de personalitate.

Rupse în bucăți foaia de hârtie, hotărându-se să-i scrie când va fi mai calmă.

În seara aceea, cina a fost pregătită și servită pe plajă. Echipajul era liber și familia Ingram făcuse un grătar apetisant, de parcă toată viața lor s-ar fi ocupat cu așa ceva.

Miranda îi ajută, servind salata. Când Roger se apropie de ea, fata ezită să-l privească. Hotărâse să nu acorde nici un fel de atenție farmecului acestui seducător de profesie. Se părea că nu voia deloc să-și piardă această reputație deja câștigată, se gândi ea. Nu mai semăna acum deloc cu bărbatul pe care-l cunoscuse pe aeroportul din San Juan și probabil că niciodată nu vor deveni adevărați prieteni. Oricum, și-a dat seama

că nu mai aveau nimic să-și spună și imediat ce au fost serviți, el se depărtă de foc, se retrase, poate pentru a i se alătura lui Dawn ?

Juanita era și ea acolo. Ramon o tachina și din nou Miranda începu să se gândească la Joe. Se întreba dacă ei ar avea vreo șansă să fie tot atât de fericiți după căsătorie.

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de Doug Ingram, care-i șopti la ureche :

— Îți amintești când ți-am spus că Dawn ne-ar putea fi utilă în tratativele cu Roger ?

Miranda incuviință și-și puse salată în farfurie.

— Ei bine, am avut astăzi o discuție cu ea. Chuck a surprins-o în această după-amiază într-o situație compromițătoare. Nu-și dorește să afle soțul ei. Ar fi foarte rău pentru noi, așa încât m-am gândit să te ocupi tu de el. Adoră compania fetelor tinere. Zelda s-a străduit, dar cei din familia Gallant au o slăbiciune pentru fetele tinere.

— Da, înțeleg, răspunse ea.

I se făcu greață când auzi ceea ce i se propunea. Se gândea că poate, în același timp, Dawn își va folosi tot farmecul pentru a-l ademeni și a-l convinge pe Roger.

Nu avu nici o dificultate să intre în vorbă cu Thomas. Dawn dispăruse la răcoare, mai departe de grătar, iar el era foarte mulțumit că-și găsise un interlocutor căruia să-i povestească despre picnicurile pe care le dăduse atât de des la Fortuga, pe plajă.

— Ce insulă minunată, spuse el surâzând, e un adevărat paradis. Este adevărat că mi se rupe ini-

ma la gândul că voi vinde partea mea de proprietate, dar trebuie să credem în progres. Nu poți trăi tot timpul în trecut ; de fapt, asta am făcut tot timpul aici, la noi. Se pare că trăim exact ca plantatorii de pe vremuri.

— Ca piraţii de altădată, poate ?

El izbucni în râs la glumă ei.

— Da, este un sâmbure de adevăr aici, cu toţii cred că avem în noi puţin sânge de pirat. Cred că l-ai fi admirat pe vărul meu Ruppert, tatăl lui Roger. Era într-adevăr un om remarcabil şi ţi-ar fi putut povesti multe aventuri de acest gen. De altfel începuse deja să scrie un istoric al Insulei Fortuga.

— Dar ce i s-a întâmplat ?

— O adevărată tragedie.

Thomas oftă adânc.

— Ştii, îi plăcea foarte mult să navigheze. Avea un velier. Traversa Marea Caraibilor să ajungă în Atlantic. Şi, într-o zi, velierul lui s-a scufundat. Pentru mine a fost o lovitură foarte grea. În timp ce se întorcea la Trinidad împreună cu soţia lui, Mary, şi cu băiatul mai mare, Francis, au intrat într-o furtună destul de puternică şi s-au înecat cu toţii. A fost groaznic. N-am înţeles niciodată până acum de ce n-a reuşit să evite furtuna, dar asta li s-a întâmplat şi celor mai buni navigatori.

— Şi când a fost asta ?

— Hm, să vedem, dacă Roger avea pe atunci cincisprezece ani, înseamnă că s-a întâmplat acum vreo şaisprezece ani. Ruppert m-a numit pe mine executorul lui testamentar până la majoratul copiilor lui.

Thomas suspină din nou.

— Asta nu mi-a adus decât necazuri. Roger era preocupat numai de muzică. Nici măcar nu se putea pune problema să se ocupe de trestia de zahăr ori de oricare altă activitate.

— Şi Marnie? întrebă Miranda.

— Pe vremea aceea nu mai era un copil. Era în stare să-şi poarte singură de grijă. Studia chimia şi ar fi putut să-i ia locul lui Ruppert la distilerie. Dar, în urma unui accident, şi-a pierdut vederea. Atunci toate speranţele ei s-au năruit. Este o fată deosebit de inteligentă. În fine, a trebuit să vând distileria primului ofertant. Nu se mai putea face nimic fără Ruppert. Era un om de afaceri extrem de abil şi se pare că fiul lui, Francis, îi calcă pe urme.

Thomas tăcu preţ de câteva clipe şi urmă pe un ton parcă scuzându-se:

— Ştii, eu n-am decât un singur talent: să dau mereu peste femeia care nu poate să se adapteze la felul meu de viaţă.

Suspină şi privi în jurul său, căutând-o evident pe Dawn. Miranda schimbă subiectul discuţiei, trecând-o pe un teren neutru. Se simţi liniştită atunci când apăru Zelda chemându-l să se întoarcă la bord, ca să bea un ultim pahar şi poate, dacă este dispus, să facă o partidă de pocher. Vasul urma să ridice ancora a doua zi şi să-şi continue croaziera.

Mulţumită că pentru câteva clipe este singură, fata făcu o mică plimbare pe plajă. Era un loc

foarte liniştit şi de o frumuseţe ireală. Poate că niciodată nu va mai ajunge într-un asemenea loc de basm.

Luna îşi arunca razele argintii, luminând feeric nisipul plajei. Cocotierii lăsau pe pământ umbre care păreau fantastice şi marea emitea un murmur continuu. Şi stelele, reflectate de ocean... Se gândi la *Stars in the Sea*, la cântecul acela care amintea de o dragoste pierdută şi a cărui reverberaţie o simţea în murmurul mării. Miranda se întreba ce eveniment l-a marcat atât de mult pe Roger, făcându-l să-şi ascundă adevăratul caracter prin aerul lui uşuratic.

Compunea melodii atât de frumoase, cu un aer nostalgic.

O umbră aluneca pe nisip, în spatele ei. Miranda se opri. Umbra se opri în acelaşi timp cu ea. Începu iar să meargă, dar umbra o urmărea, proiectându-şi pe nisip imaginea deformată.

Fără să scape umbra din ochi, Miranda se opri brusc şi se întoarse :

— Cine eşti şi de ce mă urmăreşi ? întrebă ea.

Luna lumina silueta masculină, îmbrăcată în pantaloni albi şi o cămaşă superbă.

— Voiam doar să mă asigur că nu te vei îndepărta prea mult. Rişti să intri în mlaştini, răspunse Roger şi se apropie de ea.

— Există mlaştini pe aici ? întrebă Miranda uşor neliniştită.

— Da, iar tu te îndreptai direct spre ele, replică el. Este imprudent să te plimbi noaptea prin locuri necunoscute, mai ales pe aceste insule, care sunt pline de capcane.

– Puteai să-mi spui de la început acest lucru, în loc să mă urmărești în tăcere, așa cum ai făcut, replică ea regăsindu-și calmul.

Roger începu să râdă și spuse :

– Adevărat, dar nu știam dacă dorești companie. Simți nevoia să fii singur câteodată, ca să te odihnești și să te gândești. Am impresia că traiul la bordul vasului împreună cu toate aceste personaje, este foarte apăsător, ca să nu spun șocant.

Această ultimă frază conținea o întrebare. Repetă întrebarea :

– Te-a șocat această după-amiază, Miranda ?

Tulburată că el înțelesese nevoia ei de singurătate, Miranda răspunse cu o anumită rigiditate, pentru a se apăra și pentru a nu se lăsa influențată de atitudinea lui.

– Este adevărat.

– Ți-ai dorit să nu mă mai vezi niciodată, nu-i așa ?

Peste cinci minute, știa ce-ar fi gândit, dar acum Roger era lângă ea, iar ea nu putea să-i reziste farmecului.

– Poate datorită atmosferei de pe această plajă pustie... încercă ea o scuză. Chuck pretinde că nu există loc mai frumos ca acesta, sub soarele tropicelor.

– Vorbea din punctul lui de vedere, murmură Roger.

Vocea lui conținea o ușoară urmă de amuzament:

– După-amiază ai avut ocazia să fii mândră de tine însăți.

– Ne-ai văzut ! exclamă ea.

La acest gând simți cum roșește. În mod sigur o credea o ipocrită.

– Dorea pur și simplu să facă și el ca tine. Se simțea jignită și ridicolă.

– Acel sărut n-a avut nici o semnificație.

– Atunci de ce sărutările mele cu Dawn aveau un sens? replică el dur.

– Eu... eu... nu știu, admise ea. Păreau diferite. Și apoi, ea este căsătorită cu vărul tău.

– Iar tu ești doar logodită... cel puțin așa pretinzi, aruncă el. Asta, trebuie să recunosc, este o mare diferență. Dawn s-a căsătorit cu Tom pentru banii pe care aceasta îi deținea. Dar acum este ruinat și resimte vârsta, afirmă el. Ea este tânără, frumoasă, plină de viață și-și dorește pe cineva mai tânăr.

– Ca tine, de exemplu, îl acuză ea.

– Exact. Cel puțin așa justific eu interesul pe care-l are pentru mine și dorința ei de a-mi ține companie cât timp stau la soare.

Tonul lui era sec, fără nici o îndoială, iar Miranda înțelese că trebuie să fie rezervată. O credea oare pe Dawn?

– Ar putea să aibă și alte motivații, adăugă el. Să înțeleg că-i dezaprobi comportarea?

– Nu, absolut deloc, răspunse ea.

– Presupun că ea nu corespunde viziunii tale idealiste în ceea ce privește mariajul. Poți fi dezamăgită. Aici atracția fizică ia locul sentimentelor. Ai avut propria ta experiență cu Chuck.

– Te înșeli, negă ea energic. Nu mă simt atrasă de Chuck. Nu-l doresc și nici sărutările lui nu-mi plac. În concepția mea, o persoană este atrasă de

alta doar dacă îi sunt împărtăşite sentimentele. Altfel nu văd cum o persoană s-ar lăsa antrenată într-o pasiune fizică.

– În principiu ai dreptate, fără îndoială, dar sunt şi excepţii. Nu este totul atât de simplu, răspunse el. De ce nu vrei să fii îmbrăţişată ? Te temi că vei încălca regulile scumpei tale mătuşi Clara, sau îţi este teamă că-ţi vei descoperi feminitatea şi dorinţele ? Nu mai eşti o fetiţă, Miranda. A venit timpul să-ţi dai seama de acest lucru.

Îi ghicise conflictul interior şi nu găsi nimic de răspuns. Remarcându-i zăpăceala, el începu să râdă :

– Logodnicul tău nu te va lăsa niciodată să pleci. Te va ţine legată, nu vei deveni niciodată ceea ce-ţi doreşti. Amintirile te vor obseda.

Se opri un moment, apoi adăugă :

– Şi cu ce se ocupă acest bărbat tânăr şi nevinovat în viaţa de zi cu zi ?

– Munceşte pe şantier.

– Sper că nu construieşte hoteluri, spuse el.

– Nu, construieşte case unicat. Nu ţi-au plăcut hotelurile din Saint Thomas şi din Tortola, nu-i aşa ? întrebă ea, pentru a schimba subiectul discuţiei.

– Oh, chiar se vede acest lucru ? întrebă el surprins.

– Da, păreai că te plictiseşti de moarte. În plus, ai fost foarte amabil cu domnul Ingram.

– Intenţionat am fost, cunosc acest gen de oameni.

– Poate că celelalte hoteluri îţi vor plăcea, se aventură ea, poate-ţi vor plăcea şi dezbaterile pe

plan profesional şi explicaţiile oferite de patronul lor.

Miranda îi făcu o descriere entuziastă a locului, dar el o întrerupse rapid.

— Toate complimentele mele, Miranda, nu pot decât să-ţi laud fidelitatea. Când este vorba despre patronul sau logodnicul tău, eşti perfectă ! Mă faci să mă gândesc la un pliant publicitar. Sunt consternat, dar îţi pierzi vremea. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea. Nu m-am decis să vând.

— Dar ce-o să facă vărul tău ?

— S-a băgat singur în această situaţie, va trebui să iasă tot singur. Nu-i dau nimic, spuse el cu o voce dură. A încercat deja să ne păcălească să le vindem distileria. Eu eram prea tânăr, iar Marnie era în Anglia. De data asta îţi risipeşti degeaba energia ! Îndată ce vei vedea locuinţa noastră, vei înţelege refuzul meu şi o să realizezi că Marnie nu poate trăi în altă parte.

— De cât timp este oarbă ? întrebă ea, atinsă de sinceritatea din vocea lui.

— De la zece ani.

— Nu se poate face nimic ?

— Nu, nimic.

— Ce s-a întâmplat ?

— A fost un accident.

Miranda înţelese, din răspunsurile scurte pe care i le dădea, aversiunea lui pentru acest interogatoriu. Murmură imediat :

— Scuză-mă.

— Nu face nimic, răspunse el pe un ton mai blând. Aş dori s-o vezi pe Marnie. Îi semeni mult.

Ea este tot atât de sinceră şi o susţinătoare a valorilor morale.

După un moment de tăcere, adăugă pe un ton poznaş :

— Am mai văzut ceva în după-amiaza asta, ceva ce n-ar fi trebuit să văd. Patronul tău nu e câtuşi de puţin şiret. Ar fi interesant de ştiut ce şi-au spus el şi Dawn. Aveau aerul că poartă o discuţie aprinsă, în timp ce făceau plajă.

Miranda înţepeni. Nu ştia ce atitudine să adopte. Trebuia să-i mărturisească acum lui Roger că ea cunoştea motivaţiile lui ? Neştiind ce să spună, tăcu.

— Ştii ce-au discutat, nu-i aşa ? întrebă el. Îmi spui şi mie ?

Vocea lui era blândă, iar Miranda îl simţea foarte aproape de ea.

— Cred că n-am acest drept, răspunse ea pe tonul cel mai rece posibil.

— Dar care este părerea ta ? Asta contează, nu ?

O pală de vânt mângâie faţa Mirandei, parcă avertizând-o de un pericol iminent. Folosea această conversaţie, pe care o începuse el, pentru a face apel la sentimentele ei şi s-o facă să-i divulge secrete profesionale. Simţea cum o cuprinde furia.

O văzuse, fără îndoială, că se îndepărtează pe plajă, o urmărise în speranţa că va obţine aceste informaţii şi, ca s-o înduioşeze, îi vorbise despre sora lui. Încă o dată îşi dorea să nu-l mai revadă, să fie departe de acest corp superb, de această gură bine conturată.

Roger se apropie de ea.

— Îmi spui, Miranda ?

Furiei îi urmă teama de a nu-şi putea stăpâni reacţiile faţă de acest bărbat. Deodată, se simţi mai puternică.

— Şi dacă nu-ţi voi spune, ce vei face ? întrebă ea.

Râsul lui izbucni în noapte, un râs plăcut.

— N-aş putea face mare lucru. Nu pot sub nici o formă să recurg la forţă ! Poate dacă te-aş scutura ?

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o scutură uşor.

— Simt că-mi vine rău. Poate c-ar trebui să fac ceva ce nu-ţi place, de exemplu să te îmbrăţişez ? Atmosfera pare perfectă.

N-avu timp să facă nici o mişcare, când mâinile lui îi alunecară de pe umeri pe gât. În acest fel îi imobiliză capul. Miranda se decise să-l privească în ochi, la fel cum făcuse şi cu Chuck. Nu se îndoia de efectul pe care l-ar fi avut asupra ei sărutul lui Roger. În ciuda dorinţei sale, i s-au închis ochii, corpul şi-a pierdut rigiditatea, devenind maleabil şi suplu. O cuprinse o senzaţie delicioasă, care-o îndemnă să-i înapoieze sărutul.

Răpăitul ploii pe frunzele imense ale cocotierilor ajunse la urechile Mirandei, când aceasta atinse extazul provocat de contactul cu buzele lui Roger. Nu-şi mai dorea să fie în altă parte, ci aici, pe această plajă, pe această insulă de la tropice, în braţele acestui bărbat. Vântul se înteţi şi ploaia îi udă puţin.

Deodată, dându-şi seama de reacţia corpului ei la sărutul lui, i se smulse din braţe. Auzi un zgomot surd, şi spre marea ei stupefacţie, îşi dădu seama că-l pălmuise.

— N-ai acest drept ! strigă ea pe un ton ascuțit. De ce ataci o femeie fără apărare ?

— O femeie fără apărare ? replică el surâzând. Te-am avertizat : nu există nici un drept în dragoste, nici o regulă de joc. Ingram m-a păcălit pentru a mă face să particip la această croazieră. Iar acum trebuie să pierdem o noapte ca să-mi spui ce-au pus la cale el și Dawn ?

Ea încercă să se elibereze, dar Roger n-o lăsă.

— Lasă-mă să plec ! țipă ea zbătându-se.

Dar nu reuși să scape.

— Credeam că nu vei folosi forța ! izbucni ea.

Nu mai era tânăra fată liniștită de mai devreme, ci o femeie înfuriată, care se lupta.

— Tu ești cea care a început. Doar nu crezi că te voi lăsa în pace, pentru că ești femeie ? Egalitatea este unul din principiile mele... care se aplică oricum !

Miranda își dădu seama că nu-i va da drumul și încetă să se mai lupte. Poate că va reuși să-l ia prin surprindere.

Dar el îi strângea încheietura mâinii fără milă.

— Foarte vicleană figura, Miranda, dar nu-i ceva nou. Știi foarte bine că nu m-am născut ieri.

Începu să râdă, și cu un gest brusc, o puse pe umăr și porni prin ploaie. Cu mâna liberă ea îl lovea în spate, dar părea că nimic nu-l poate opri.

Ajunseră la o cabană mică și el deschise ușa dând-o de perete.

— Iar acum îmi vei spune tot, sau îți vei petrece noaptea aici, spuse Roger cu o voce amenințătoare, puțin ironică.

– Nu mă poți închide aici, spuse ea epuizată de această luptă.

– Ba da, pot. Voi reveni mâine după-amiază. Este un pat într-un colț. Nu există lucruri luxoase, există doar lucruri simple și practice. Te vei simți foarte bine.

Încuie ușa și o trase după el pe Miranda. Ea încercă să-i opună rezistență, dar nu avea forța necesară.

– Așază-te, îi ordonă el, fără să-i dea drumul la mână.

Miranda își dădu seama că nu are nici o șansă. N-o va lăsa să plece fără să obțină informațiile dorite.

– Te-ascult, spuse el cu o voce calmă.

Ea rămase tăcută. Încă se mai gândea la ceea ce se petrecuse pe plajă și la senzațiile încercate.

– Miranda, murmură Roger, o să te sărut din nou dacă nu spui nimic.

Respirația lui o atingea, iar degetele începură să-i mângâie pielea delicată. Trebuia să se țină tare, altfel, i-ar putea smulge toate secretele. Nu-i mai putea rezista.

– Ești diavolul în persoană ! țipă ea.

– Nu, încerc doar să protejez o ființă dragă și să mă feresc de o escrocherie pusă la cale de pirați ai secolului douăzeci, replică el. Spune-mi, Miranda, sunt sigur că mă înțelegi.

– Ce vor gândi toți dacă nu ne întoarcem la bord ? întrebă ea ca să câștige timp.

– Nu-mi fac griji. Spune-mi, Miranda, îți promit că după aceea te voi conduce la iaht.

Se înclină spre ea și, explorându-i gâtul, se apropie de gura ei. Deodată ea se dădu bătută, acceptându-i sărutările mult dorite. Dar se gândi la Marnie, pentru ea se bătea el. Începu să-i dezvăluie secretul cu o voce scăzută :

— Domnul Ingram speră s-o facă pe Dawn să-și folosească influența asupra ta ca să te facă să accepți negocierile și să-i vinzi partea ta din proprietate. Nu m-a pus la curent cu toate detaliile, este tot ce știu.

Imediat el se depărtă de ea și o eliberă.

— Deci aveam dreptate.

Răceala din vocea lui îi provocă frisoane. Era rănit de faptul că Dawn îl trădase ?

— Patronul tău recurge la toate mijloacele ca să încheie o afacere. Presupun că ți-a cerut și ție să recurgi la farmecul tău ca să mă faci să accept.

— Da, murmură ea. N-am vrut, nu mă prea pricep să seduc un bărbat.

— Te-ai descurcat foarte bine. Ce ți-a sugerat ?

— Să-ți câștig încrederea, să aflu de ce nu-i vinzi instalațiile, să fac orice... în afară de...

— În afară de ? întrebă el cu o voce încordată.

— De a depăși limitele bunei-cuviințe, spuse ea cu o voce stinsă, imediat acoperită de râsul lui.

— Cât de amabil este ! Ți-a spus de ce v-a folosit, pe tine și pe Dawn ?

— Nu răspunse. Își aminti sfaturile patronului el. Dar Roger insistă :

— Deci ?

— Tu ești, după cum spune el, foarte sensibil la farmecul feminin.

– L-ai crezut ?

– Am venit aici ca să lucrez pentru el. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre tine. Avea dreptate ?

– Nu sunt insensibil la femei, dar nu voi face niciodată o concesie importantă doar ca să câştig favorurile uneia. Înţelegi ?

– Da, dar sunt dezolată, nu înţeleg cum a socotit doamna Gallant că poate face presiuni asupra ta.

– Abia mi-ai spus, răspunse el pe un ton rece, voi şti cum să-l tratez pe Ingram.

Vocea lui dură o făcu pe Miranda să tremure. Simţindu-i panica, Roger se aplecă spre ea.

– Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, spuse el pe un ton blând, sunt dezolat că te-am speriat, dar trebuia să ştiu.

O sărută uşor pe buze şi se îndreptă spre uşă.

– Plouă ceva mai încet, vrei să fugim până la iaht ?

– Da, nu pot să mai stau deloc aici, în compania ta, zise ea cu o voce gâtuită.

– Nici eu, răspunse el.

Se simţea o uşoară emoţie în vocea lui. O luă de mână şi o conduse până la chei.

Sea Quest era încă luminat. Doamna Ingram stătea în pragul salonului. Era într-o rochie de casă şi părea foarte iritată. Privirile-i trecură de la unul la altul, cercetându-i amănunţit.

– Mă întrebam unde eşti, Miranda. A trecut mai mult de o oră şi ştii că mâine dimineaţă devreme plecăm. Doug doreşte să te vadă când te vei

trezi, trebuie să-ți dai seama de conduita ta stranie din această seară. Unde-ai găsit-o, Roger ?

– Am găsit-o chiar în apropierea unei mlaștini. Apoi ne-am adăpostit de ploaie. Du-te și fă repede un duș fierbinte. O să-ți aduc un grog ca să dormi mai ușor, îi spuse el pe tonul cel mai natural posibil.

– Nu, mulțumesc, se bâlbâi ea.

Apoi fugi în grabă și se închise în cabina ei, zăvorând ușa, ca și când ar fi dorit să lase toate grijile afară și să uite incidentul de pe plajă.

CAPITOLUL IV

A doua zi de dimineaţă, după furtună, cerul era degajat, aerul proaspăt. Marea era azurie, ici-colo apărând crestele argintii ale valurilor ce străluceau în bătaia soarelui. Un peşte zburător făcu un salt scurt prin aer înainte de a reintra în apa cristalină.

Miranda se trezi devreme, aşa cum era obişnuită, şi privi cum dispare la orizont plaja insulei mărginite de cocotieri, unde cunoscuse atâtea emoţii tulburătoare.

Trebuia să se ducă în biroul lui Doug Ingram şi imediat ce apăru Roger, distins şi elegant, ea se refugie la extremitatea punţii pentru a nu fi nevoită să-i vorbească. Trebuia să se calmeze. Îi luă ceva timp să poată adopta o atitudine degajată cu el. Păşi în salonul mare, aşteptând un moment, apoi intră în biroul patronului ei.

Fu surprinsă să-l găsească calm şi impasibil. Acesta nu pierdu nici o clipă şi o întrebă dacă reuşise să-l convingă pe Roger.

— Nu, răspunse ea, n-am reuşit.

– Ce păcat, am spera c-ai să poți. Plecase în căutarea ta... În tot acest timp pe care l-ați petrecut împreună...

– Am dat greș... Am făcut tot posibilul, bâigui ea.

Apoi deodată izbucni :

– Nu pot face ceea ce-mi cereți. Îmi este imposibil. Nu-mi stă în fire.

– Greu de convins, nu-i așa ?

– Nu mai vreau să am de-a face el, spuse ea, susținându-i privirea.

– Nu mă pot declara încântat, în sfârșit, ne rămâne o singură femeie cu experiență care să se ocupe de asta. Am niște scrisori să-ți dictez. În câteva zile vom fi în Antigua, și sper că vom găsi un curier acolo.

Înseninată la gândul de a reveni la munca ei, Miranda se puse pe treabă. Se simțea ușurată că nu mai trebuia să-și folosească farmecul pentru a-l convinge pe Roger și că putea să-l evite, sentimentele ei fiind atât de confuze.

Zilele următoare trecură fără nici un incident. Chuck deveni suficient de discret, iar Roger, în loc să părăsească iahtul așa cum credea Miranda, își concentră toată atenția asupra soției vărului său. Păreau încântați de a fi împreună și singura consolare pentru tânăra fată era că nu va trebui să facă nici un efort ca să-l evite.

Dar când au ajuns în Antigua, într-o dimineață, Roger și Dawn au dispărut. Toți păreau să nu fi observat și porniră să viziteze orașul. La căderea nopții s-au decis să meargă la un spectacol de lu-

mină şi sunet, privind istoria insulei, ce se desfăşura în vechiul port. Thomas începu să manifeste semne de neliniște. Nu voia să plece de la bord, îi aştepta pe întârziaţi.

La ora cinei, Thomas, din ce în ce mai nervos, începu să i se plângă lui Ingram de absenţa soţiei lui. Cum Ingram plănuia să părăsească Antigua şi să ajungă în Martinica a doua zi dimineaţă, începu să se enerveze.

În sfârşit, cei doi au revenit, fiind într-o dispoziţie foarte veselă, într-unul din micile taxiuri din zonă. Vizitaseră un vechi prieten al lui Roger, un pianist de jazz foarte cunoscut. Evident, petrecuseră o seară excelentă într-unul din magnificile hoteluri din oraş.

Thomas îl săgetă din priviri pe vărul lui, înainte de a-şi lua nevasta de braţ şi a o conduce spre cabina lor.

A doua zi de dimineaţă, Miranda se trezi suficient de devreme pentru a vedea insula Martinica apărând într-un halou de ceaţă. Deodată simţi o prezenţă în stânga ei şi se feri instinctiv, crezând că este Roger. Dar era un membru al echipajului, care se ducea spre sala maşinilor.

De fapt reuşise foarte bine să-l evite şi el, la rândul lui, nu făcuse nici o tentativă s-o întâlnească dimineaţa sau să-i vorbească în cursul zilei. Părea prea ocupat cu Dawn.

Miranda nu-şi putea explica de ce era tentată să-l evite. Pretindea că nu-l place, dar în sinea ei ştia că nu este adevărat.

Suspină şi aruncă o privire circulară pe punte, dar prea târziu. Roger se ridică şi se apropie de

ea liniștit. Pentru prima dată nu purta ochelari și ochii lui verzi străluciră în timp ce o privea.

Se sprijini de balustradă, iar brațul lui îl atinse pe al fetei. Îi adresă o privire sarcastică și-i spuse :

— Vei fugi din nou de mine așa cum ai făcut de fiecare dată când am încercat să mă apropii de tine ? Nu intenționam să-ți cer alte informații.

— Nu-mi este teamă de asta, replică ea. Vreau doar să profit de această dimineață. Totul era perfect până să vii tu.

— Știi să fii agresivă, spuse el surâzând. Dar trebuie să fii mult mai agresivă decât acum. Am învățat într-o școală dură.

Voia ca el să nu mai fie acolo. Nu avea dreptul să strice amintirile ei plăcute prin remarci ironice, cu unicul scop de a o răni.

— Te detest, i-o aruncă ea.

Spuse aceste cuvinte fără să-și dea seama, iar cuvintele au rămas suspendate între ei.

— Nu ești deloc originală. Mi-ai mai spus asta o dată.

În același timp, în gând îi reveni o amintire : o scenă între el și Dawn, în care tânăra femeie îi aruncase în față un cocteil. Miranda se purta acum în același fel.

— Trebuie să admit că ai spus-o cu mai multă intensitate, zise el ușor.

Tonul lui flegmatic o agasa. Îl pierduse oare deja ? Pe plajă folosise aceeași politețe indiferentă.

— Vorbesc serios, te urăsc pentru că... pentru că...

Miranda înțelese că prin atitudinea sa îi furniza noi arme împotriva ei, așa încât se opri și-l privi.

— Pentru că te-am sărutat, spuse el calm, pentru că te-am trezit din visul tău de dragoste ca să te arunc în viața de zi cu zi. Este mult mai prudent să o cunoști înainte să te căsătorești ; și-ți spun eu, logodnicul tău este foarte prost inspirat. Speră să se căsătorească cu tine așa cum ești acum, inconștientă și încă inocentă ?

— Nu sunt chiar atât de inocentă cum crezi tu, replică ea furioasă.

El o privi indulgent. Își opri privirea asupra părului ei strălucitor și asupra gurii senzuale.

— În fine, dacă ai fi fost logodnica mea, te-aș fi învățat niște lecții elementare.

Se întoarse și-și ținu respirația. Voia să-și ascundă de el expresia feței.

— Sunt prea indiscret ? Am mers prea departe ? Ai cunoscut și alți bărbați în afara lui Joe ?

Miranda nu se mișcă, tăcerea ei fiind elocventă.

— Atunci, de ce dracu' te măriți cu el ? o întrebă Roger cu o violență neașteptată.

— Da, ai mers prea departe. Viața mea mă privește numai pe mine. Abia te cunosc.

— Noi doi ne cunoaștem de ani, Miranda, spuse el ușor.

Ea îl privi, uimită de tonul lui.

— În câteva săptămâni mă voi întoarce la Londra. Nu ne vor mai rămâne decât amintirile.

– Care să te țină treaz noaptea, murmură el. Vin foarte des la Londra, îmi petrec mai mult timp la Londra decât în Fortuga. Sunt mult mai multe locuri romantice acolo decât în Caraibe. Poate ne vom revedea.

Îl privi, sperând să-i citească pe chip o explicație a comportamentului lui.

– Nu, n-ar fi bine. Nu vreau să te revăd. Nu vreau să mai am vreodată de-a face cu tine.

– Din cauza lui Ingram... sau din cauza lui Dawn? Dacă ai ști...

– Nu vreau să știu nimic, i-o tăie ea.

Miranda vru să plece, însă el o reținu.

– Nu mai fugi, Miranda. Îți promit că n-o să mai râd de tine.

Se priviră și ea schiță un zâmbet.

– Uite, spuse el desenând cu degetul o insulă, asta este Saint Pierre.

Și se lansă într-o prelegere istorică asupra locului respectiv. Părea s-o intereseze pe Miranda, care îi privi profilul și începu să se gândească la el. Să fi fost oare marcat de dispariția timpurie a părinților lui? De brusca orbire a surorii sale? I se vorbise, de asemenea, despre o anume Josephine. Cine era și ce făcuse? Acesta să fie oare motivul pentru care câteodată se comportă ciudat?

– Erupția vulcanului a modificat comportarea locuitorilor insulei și a familiilor lor. Și-au dat seama de precaritatea și fragilitatea existenței lor. Acesta este motivul pentru care locuitorii insulei Martinica cunosc foarte bine sensul expresiei „bucuria de a trăi" și preceptul lor este „dragostea, întotdeauna dragostea".

Îi aruncă o privire amuzată, iar ea-şi dădu seama că nu-şi va ţine promisiunea. Roger continua să râdă de ea.

— Cum ţie îţi este frică de dragoste, cred că nu-ţi va plăcea insula Martinica.

Miranda îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii lui.

— Nu-i adevărat, nu-mi este frică de dragoste, replică ea.

— Ba da, îţi este frică de tot ce te face să-ţi depăşeşti normele şi să-ţi încalci principiile, de tot ce te poate obliga să trăieşti normal şi care să te facă să te conduci după sentimentele tale.

Miranda trase din nou aer în piept şi se depărtă de el. Roger o ajunse din urmă şi-i spuse:

— Dacă ai fi om de afaceri, te-aş înţelege, dar nu este cazul. Eşti dulce şi drăguţă, cu pasiuni reţinute ca o eroină desprinsă dintr-un roman.

— Este inutil să-mi spui asta, Roger. Te rog, opreşte-te. Vreau să mă căsătoresc cu Joe, ştii foarte bine.

— Asta este, te ascunzi în spatele sentimentelor, linişteşte-te. Îţi doresc doar să nu regreţi ce vei face.

De data asta o părăsi şi se duse de cealaltă parte a punţii. Ea dispăru în partea opusă, alăturându-se lui Ramon şi Juanitei pentru micul dejun.

Puţin mai târziu, iahtul ajunse la *Fort de France*. Bărbaţii păreau a avea planuri prestabilite, iar femeile s-au hotărât să plece în grup să cumpere parfumuri şi uleiuri aromate, pentru care insula era vestită.

Traversând orașul, Miranda observă mirată că polițiștii purtau uniformă franceză. Juanita o lămuri că, de fapt, insula era protectorat francez.

Coborî mai departe, pe strada principală, admirând vitrinele, obiectele luxoase din metropolă și obiectele artizanale, apoi ajunse la o piață. Acolo, femei cu pielea închisă la culoare, cu părul strâns în turbane, ofereau turiștilor fructe nemaipomenite, în culori vii.

Piața se întindea până la un anumit ponton, unde erau amarate bărcile de pescuit. Pescarii și familiile lor vindeau pește proaspăt pescuit din Marea Caraibilor.

Epuizată, se îndreptă spre o micuță cafenea din *Place de la Savane*, unde trebuia să se întâlnească cu ceilalți.

Atenția i se concentră la o masă vecină. Bărbatul era elegant, francez fără îndoială, și-l însoțeau două femei - una de culoare, cu ochi căprui, minunați, cu părul ondulat. Însă privirile i se ațintiră asupra celeilalte.

Era înaltă și subțire, foarte șic în pantalonii săi crem. Profilul era de o rară delicatețe, tenul mat făcând să-i iasă în evidență părul blond.

— Seamănă cu Josephine, murmură Juanita. De fapt, ar fi putut fi ea. Nu-i așa, Dawn ?

— Povestea mă interesează atât de puțin, cum aș putea ști ? replică Dawn, fără să-și ascundă buna dispoziție. În orice caz, părul seamănă cu al ei, spuse ea agitându-și propriul păr argintiu, bogat.

— Vorbiți despre Josephine de Beauharnais ? întrebă doamna Ingram, cu o certă inocență.

— Nu, vorbește de cea a lui Roger, aruncă Dawn în timp ce-și scotea o țigară.

— Dar totuși, cine era ? insistă prima.

— Nu știu exact. Francezii ar numi-o, fără îndoială, „une liaison dangereuse" *, nu-i așa, Nita ? Știi asta mai bine ca mine, din legătura ta cu Tom.

— Fii atentă ce spui, o preveni Juanita încet.

— Dar de ce ? Cei din familia Gallant n-au avut niciodată reputația unor sfinți. Ieri am petrecut o seară minunată cu Roger. De asemenea, am revenit pe scenă. Să-i vedeți pe spectatorii care mă vor urmări cântând, cum vor aclama. Danny crede chiar că ar trebui să revin pe scenă.

Un surâs îi lumină chipul în timp ce-și aprindea țigara.

— Este foarte frumos să te afli în fața publicului.

— Pleacă, spuse Juanita, privind spre masa vecină. Iată-l pe Roger ! Imaginează-ți că o va vedea Roger și va crede că este Josephine !

— Reacția lui promite să fie interesantă, zise Dawn, fixând cu privirea intrarea în cafenea. În plus, știm că Josephine este moartă.

— Nimeni n-a mai văzut-o. A dispărut, spuse Juanita.

Tânăra femeie îi zâmbi lui Roger, care-i făcu loc să treacă. I-a spus ceva, iar el îi răspunse. O privi depărtându-se cu acel mers grațios, care părea a-i caracteriza pe locuitorii insulei Martinica.

— Ești mulțumită ? spuse Dawn sarcastică.

* O legătură periculoasă. (n. trad.)

– Nu chiar, admise Nita. Roger știe foarte bine să se ascundă. Ah, iată-i și pe ceilalți ! Putem, în sfârșit, să plecăm.

Au prânzit într-un restaurant încântător. Apoi s-au decis asupra programului din acea zi. Miranda ajunse într-o mașină alături de Chuck, Juanita și doamna Ingram. Spera că Dawn îl va însoți pe soțul ei și că nu va mai pleca împreună cu Roger.

Au vizitat Pagerie, casa natală a Josephinei de Beauharnais, care n-o impresionă prea mult pe Miranda.

După aceea s-au dus în sudul insulei, unde tânăra a văzut plaja de o frumusețe de neuitat. Flora și vegetația erau magnifice, iar satele încântătoare. După-amiaza a fost minunată.

Apoi s-au reîntors la iaht ca să-și ia costumele de baie și haine pentru o seară prevăzută s-o petreacă într-un hotel superb. Domnul Ingram era singur la bord și, dorind să se alăture celorlalți în plimbarea lor pe insulă, se opri deodată.

– Aș dori să-ți spun câteva cuvinte, Miranda, înainte să pleci, spuse el pe un ton sever.

– Desigur, domnule Ingram, răspunse ea amabilă. Nu există nici un curier aici ?

– Nu, poate vom găsi în Grenada. Vom fi acolo cu certitudine poimâine. Avem acum să definitivăm această afacere. Există o altă insulă de vânzare în această zonă și ar fi bine s-o cumpărăm noi înainte ca cei de la *Cosmopolitan Holding* să devină interesați.

Cei de la birou mi-au dat instrucțiuni să las afacerea cu proprietatea familiei Gallant. Dar a-

cest eşec mă agasează... Am făcut din asta o chestiune personală. Trebuie să existe o posibilitate să-l facem să ne accepte propunerea !

– Mă tem că nu, răspunse tânăra. Vedeţi, pentru el, sora lui reprezintă totul.

Ingram lovi cu pumnul în birou şi ochii îi străluciră.

– Sora lui ! Iată soluţia, exclamă el. Trebuie să vorbim cu ea cât mai curând posibil. Mergem în Fortuga ! Poate că ea va reuşi să-l convingă. După spusele lui Thomas, este foarte fină şi are un bun-simţ teribil, mai ales în privinţa banilor. Ceea ce n-aş putea spune despre fratele ei. Bravo, îţi mulţumesc pentru idee.

– N-am spus decât că...

– Mi-ai amintit de domnişoara Gallant, este suficient. Acum fii atentă... Şi nu uita, Chuck pare îndrăgostit de tine, fii amabilă cu el.

Ajunseră la hotel şi-l întâlniseră pe Thomas în apropierea piscinei, în compania canadienilor. Nu părea a fi plictisit, însă părea că băuse prea mult punci.

El le povesti că ajunsese la hotel împreună cu Roger şi Dawn, dar aceştia din urmă dispăruseră împreună, nu ştia exact unde. Canadienii erau destul de simpatici, iar Thomas o întrebă pe Zelda de ce nu se aşază lângă el.

Avertizată de soţul ei să fie amabilă, doamna Ingram îi zâmbi şi se aşeză lângă el, în timp ce Chuck, Juanita şi Ramon s-au dus la piscină.

– Trebuie să facem ceva cu Roger, spuse Chuck, adresându-se Juanitei.

– Știu, răspunse ea, se comportă foarte urât.

– Am impresia că pregătește ceva ce n-o să-i placă tatei.

– Am același presentiment. Dawn mi-a spus azi-dimineață că va reveni pe scenă, în fața publicului. Vorbea de o eventuală reîntoarcere!

– Cântă mai bine acum decât în trecut și, cu relația ei cu Roger... Dacă s-a hotărât, nu cred că o mai putem opri. Poate că în același timp este interesată și de Roger?

– Nici nu se pune problema. Tot ce mă preocupă este această negociere cu Transmarine. Tata s-a înfundat până-n gât, iar eu îl urmez!

– Oh, Chuck! Cum ai putut să faci asta? Îl pot întreba pe Roman, dacă vrei.

– L-am întrebat, răspunse tânărul cu un anume cinism. Nu pot să-i cer mai mult... și nici tata. Avem nevoie de o metodă de constrângere.

– Vrei să te joci de-a piratul? întrebă Nita. Nu poți să faci nimic înainte de-a ajunge la Fortuga. Dacă Marnie acceptă, nu văd de ce el ar refuza.

– Bună idee. Dacă o vom convinge că ne face un mare serviciu, atunci am câștigat partida. Datorită dragostei lui pentru ea, Roger va face orice. Se simte responsabil pentru ea. Știi de ce?

– Nu. Dar ea este singura care știe adevărul despre Josephine, murmură Juanita. Ți-am spus că am văzut în această dimineață, în cafenea, o femeie care-i semăna teribil de mult Josephinei?

Își coborî vocea și continuă să vorbească cu fratele ei. Cine era această Josephine? Ce legă-

tură a avut ea cu Roger ? După Juanita, Marnie era singura care trebuia să ştie.

Miranda suspină şi-şi puse capul pe mână. Îşi dorea să nu fi surprins această conversaţie. Aşadar, în timp ce Juanita şi fratele ei sperau s-o aibă pe Marnie de partea lor, Roger complota cu Dawn, cu scopul de a-l lovi pe Thomas.

Îşi dorea să aibă pe cineva în care să aibă încredere. De ce nu era ea oare mai tare ? De ce nu-i dădeau pace sentimentele ? Ar face mai bine să se căsătorească cu Joe. Cel puţin ar fi în siguranţă cu el.

Simţi deodată lacrimi în ochi şi începu să se gândească la Dartford, la mătuşa Clara, la Dotie şi la Joe. Însă a fost întreruptă de Chuck, care-i strigă :

— Vino, Miranda. O ultimă baie înainte să ne schimbăm. Vom petrece cea mai minunată seară din viaţa noastră.

Soarele, o minge de foc, apunea în ocean, şi Chuck, la gândul că l-ar putea convinge pe Roger, se pregăti să petreacă toată noaptea. Miranda plecă împreună cu el, apoi o urmă pe Juanita în camerele reţinute de Doamna Ingram ; Zelda era îmbrăcată într-o rochie lungă, de seară.

Cum coafura Juanitei nu era tocmai potrivită cu ţinuta, aceasta îşi strânse părul într-un coc din care se desprindeau câteva bucle.

Când Miranda se privi în oglindă, aproape că nu recunoscu silueta elegantă a tinerei care se reflecta în ea.

Au revenit imediat la bar pentru a-i întâlni pe ceilalți în fața unui cocteil de fructe. Roger era printre ei, arătând splendid într-un smoching negru pus în valoare de o superbă cămașă albă.

Le privi coborând și-i adresă Juanitei o mică grimasă, privirea lui părând s-o ocolească pe Miranda. Imediat după aceea, privirea îi reveni la ea, ca și cum abia atunci o observase. Nu-i adresă nici un semn sau cuvânt și se întoarse spre doamna Ingram, cu care părea a fi în plină conversație.

Dawn nu veni la cină și, cum Thomas îl întrebă pe Roger, pe un ton agresiv, dacă a văzut-o, acesta îi răspunse că nu știe unde este și că n-a văzut-o de pe la mijlocul după-amiezii.

Constatând furia crescândă a lui Thomas, doamna Ingram îl luă de braț și-l conduse în sala de mese.

Masa a fost un deliciu : friptură de pui cu sos, homar înăbușit, vițel cu smântână, șampanie rece proaspăt turnată în pahare și foarte acidulată.

După aceea, s-au dus spre ringul de dans, înconjurat de o mulțime de măsuțe mici. Timp de câteva minute au privit dansul folcloric executat cu grație în ritmul chitarelor și al tobelor. Apoi ritmul muzicii se schimbă și câteva cupluri începură să danseze. Doamna Ingram se aplecă în spate, pentru a schimba câteva cuvinte cu vecinul ei. Miranda îl zări acum pe Roger și se întrebă de cât timp era acolo.

Tânăra, părăsită de Chuck în favoarea unei canadience drăguțe, își bău cocteilul cu înghițituri mici. Dansă calypso cu Ramon și apoi se întoarse

să se aşeze, gândindu-se la stelele aurii care străluceau pe cerul întunecat.

Venind spre scaun, în timp ce ritmul muzicii devenea şi mai lent, o mână îi atinse umărul şi, după fiorul pe care-l simţi, îşi dădu seama cine o atinsese.

– Îmi acorzi acest dans, Miranda ? întrebă Roger încet.

Îi era teamă să danseze cu el pe acest ritm lent, dar se gândi că ar fi nepoliticos să-l refuze. Înclină capul în semn că acceptă şi se ridică. Fără să-i privească, puse mâna pe umărul lui, în timp ce el o cuprinse cu braţul de talie.

Miranda crezu că va sta dreaptă şi tăcută cu braţele lui, un pic retrasă, dar foarte natural se trezi lipită de el, cu capul pe umărul lui. Dansa aşa cum se obişnuise, corpurile lor fiind în perfectă armonie.

– Ce-ai făcut azi ? o întrebă el foarte amabil.

– Am vizitat casa Josephinei, răspunse ea fără să se gândească.

Miranda simţi cum degetele lui se încordară pe braţul ei. Ridicând ochii spre el, observă surprinsă expresia neîncrezătoare de pe chipul lui. Înţelese despre ce este vorba şi completă răspunsul de mai înainte :

– Vorbesc despre Josephine de Beauharnais.

Figura lui se destinse, făcând loc unui aer amuzat.

– A fost o femeie şireată, care l-a condus pe Napoleon aşa cum a vrut ea... Bine că n-a importat arme din Europa, spuse el mândru.

Dar Miranda a avut timp să constate reacția lui la simpla evocare a numelui Josephinei. Roger se destinse de tot.

— Asta e tot ce-ai făcut ?

— Nu, am mai făcut turul insulei. Înțeleg că a fost supranumită „insula florilor".

— Nu este singurul nume pe care îl are. Francezii au numit-o altfel. Pentru ei, este „insula stafiilor", este insula unde ne reîntoarcem toți după moarte.

— Ai venit pentru prima dată aici ? întrebă tânăra.

— Este a doua oară.

Acum Miranda era gata să vorbească. Voia să știe mai mult despre această necunoscută misterioasă.

— Femeile sunt altfel aici. Mersul lor este superb.

— Ai remarcat ? Femeile din această insulă s-au obișnuit să meargă astfel, purtând pe cap cărțile copiilor lor.

— În această dimineață am văzut o femeie foarte frumoasă la cafenea, insistă Miranda. Avea părul blond și tenul mat. Nita a spus că seamănă cu una din femeile pe care le cunoaște ea, cu una din prietenele tale, de fapt.

— Este prea guralivă. Totdeauna a avut acest defect, spuse el cu răceală în glas, în timp ce mâna i se încordă pe umărul Mirandei. Este o caracteristică obișnuită a femeilor. Nu fi la fel ca ea, Miranda. Îmi placi așa cum ești, calmă și rezervată. Și eu am văzut-o. Nu seamănă deloc cu Josephine.

Muzica se opri. Se auziră niște bătăi de tambur. Un bărbat într-un smoching negru anunță că în această seară adusese pe cineva foarte celebru, o cântăreață. Spera ca toți s-o aprecieze. Nu anunță numele vedetei, iar muzica începu, melodia aparținând cântecului *Stars in the Sea.*

Roger o prinse pe Miranda de mână și o trase după el, traversând ringul de dans spre un loc întunecos, în apropierea grădinilor hotelului.

Toți își fixaseră atenția spre scenă. Un proiector lumina o siluetă înaltă, cu forme atrăgătoare, pe care era mulată o rochie argintie, aproape la fel de strălucitoare ca părul ei blond platinat. Ea începu să cânte cu o voce caldă, plăcută, cântecul de succes al lui Roger.

Juanita și Chuck nu se înșelaseră imaginându-și că Dawn și Roger au pus ceva la cale, ceva care l-ar enerva pe Thomas, gândi Miranda, uitându-se în direcția lor pentru a le surprinde expresia feței. Dar Roger se ridică și o trase după el în josul scărilor, în grădina de unde răzbăteau mii de parfumuri de flori. El își urmă instinctul, mergând cu pași repezi, mâna lui strângând-o ferm pe cea a fetei. Ea nu avea altă posibilitate decât să-l urmeze, părul și rochia ei fluturând în bătaia brizei de seară.

Era atât de minunat să fugi așa în noapte, și imediat se lăsă cuprinsă de umorul însoțitorului ei. Se simțea veselă, cu inima ușoară și, ciudat, nu fu deloc surprinsă când ajunseră pe plaja cu nisip alb. Roger se opri deodată și luând-o de mâini, o întoarse spre el.

Începu să-i cânte un fragment din compoziția

sa. Apoi se opri și o trase mai mult spre sine.

Ghicindu-i intenția, Miranda încercă să se dea înapoi și-l întrebă :

— De ce-am venit aici ?

— Ca să scap de mânia lui Thomas atunci când își va vedea soția pe scenă, răspunse el pe un ton superficial.

— Lașule ! îl acuză ea, iar zâmbetul lui se lărgi.

— Nu, este din pură politețe. Vreau să evit o ceartă în prezența soților Ingram.

— Dar ai încurajat-o pe Dawn ca să-l enervezi, nu-i așa ?

— Am făcut-o pentru că ea m-a rugat. Cu ce drept aș fi putut s-o refuz, atâta timp cât stă în puterea mea să-i îndeplinesc dorința ?

— Te-a rugat să-ți folosești influența ca s-o ajuți să cânte în această seară aici, așa cum a făcut-o și ieri în Antigua ! exclamă Miranda.

— Are o voce frumoasă, nu crezi ? Ar fi păcat să-și irosească talentul. A ajuns în acest stadiu în decursul acestor ultimi trei ani. Ar putea să intre în cursă acum... și să câștige, îi explică el calm.

— Dar vărul tău o să fie furios, pentru că asta înseamnă că ea îl va părăsi pentru meseria ei, protestă tânăra.

Roger nu-i răspunse, o ținea de mână în continuare și asculta melodia. Miranda începu să facă același lucru.

— Îmi place cântecul tău, murmură ea timidă.

— Mulțumesc, îi răspunse el politicos, cu un aer absent.

– Ar trebui să fii flatat de succesul ei, încercă ea din nou.

– Nu chiar. Nu este genul de muzică pe care-mi place să-l compun. Am scris acest cântec ca să-i fac plăcere unui foarte bun prieten : Kit Williams.

– Știu.

– Citești ziarele de scandal ? întrebă el ironic.

– De puțin timp, replică ea. Ce-ai vrea să compui ?

– Ceva mai bun decât muzică pentru filme, spuse el, din nou serios. Lucrez în acest moment pentru coregraful John Manfield. Face o adaptare a piesei de teatru *Furtuna* de Shakespeare. Acesta este motivul pentru care știu totul despre Miranda.

– Este și piesa de teatru favorită a mătușii Clara. O știe pe dinafară, spuse tânăra izbucnind în râs.

– Deci de la această Miranda ți se trage numele, nu de la cealaltă.

– Cred că da, recunoscu ea.

Muzica se opri și auziră aplauzele.

– A reușit, murmură el cu o notă de satisfacție în glas.

Pe Miranda o cuprinse o urmă de gelozie. Încercă să-și elibereze mâinile, dar el n-o lăsă.

– Încă nu ți-am făcut curte, încă nu te-am sărutat, murmură el, trăgând-o mai aproape.

– Nici nu intră în discuție, răspunse ea, opunându-i rezistență.

– Atunci care dintre noi este laș ?

— Ai promis să nu mai râzi de mine, începu ea, simțind cum bătăile inimii i se accelerează.

— Era altceva... și dimineață. Acum este seară, suntem pe o plajă cu nisip fin, într-un loc de un romantism absolut. Nu mai suport să stau lângă tine fără să simt dulceața buzelor tale.

Imediat după aceea, era în brațele lui. Toate hotărârile ei se stinseră și se pregăti să fie sărutată. El îi cuprinse buzele într-o sărutare plină de dorință, iar ea îi răspunse cu ardoare, puțin timidă.

— Uite că-i mai bine, înveți repede ; în afară de asta, suntem pe insula iubirii, de ce n-am profita de acest moment ?

O sărută din nou, iar Miranda nu se opuse. După aceea se plimbară pe malul mării argintii, mână în mână, în liniște, cuprinși de magia faptului de a fi împreună, de murmurul apei și de strălucirea stelelor.

Cât timp au mers ? Miranda nu mai simțea nimic. Avea impresia că plutește. Ar fi putut să meargă toată noaptea, ținându-l de mână pe Roger.

În sfârșit, s-au oprit. El îi spuse că trebuie să se întoarcă la hotel, iar farmecul se risipi. Ea se gândi din nou la Dawn, apoi la femeia din cafenea, aceea care-i semăna teribil unei alte femei, numită Josephine.

— Cine era Josephine ? întrebă ea.

— Chiar vrei să știi ? îi replică el.

— Te deranjează ?

— Nu, dacă nu vei folosi asta împotriva mea.

— N-aș face niciodată așa ceva, jură ea cu seriozitate.

O prinse de umeri, stând astfel amândoi față în față.

– Te cred, tu ești Miranda care face tot ce promite, o tachină el. Te gândești la tot ce faci ?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, o conduse spre lumina de la hotel.

– Josephine a fost menajera lui Thomas pentru puțină vreme. Era o băștinașă splendidă din Martinica, așa ca femeia de azi-dimineață din cafenea.

– Ce i s-a întâmplat ?

– A reușit să scape.

– De ce ?

Roger nu-i răspunse. Au ajuns la ringul de dans. El îi dădu drumul la mână. Simțind că o va abandona aici, îl prinse de braț.

– De ce, Roger ? repetă ea.

– Nu... Nu pot să-ți spun, murmură el. Apoi se aplecă spre ea și o îmbrățișă cu forță. Noapte bună, Miranda, spuse el cu o voce moale. Aici drumurile noastre se despart.

Dispăru în noapte, iar ea rămase singură.

CAPITOLUL V

Fidelă obișnuințelor sale, Miranda stătea lângă balustradă și privea cum rocile de diamant dispar la orizont. Părăsea insula Martinica și lăsa în urmă tot ce se petrecuse. El îi spusese că aici li se despart drumurile. În seara trecută, Roger a vrut s-o facă să înțeleagă că lucrurile s-au schimbat. S-a terminat cu plimbările sub clar de lună de-a lungul malului argintiu al oceanului, s-a terminat cu întâlnirile de dimineață, la răsăritul zorilor, pe puntea pustie. A fost un vis de care să-și poată aminti cu plăcere, dar care niciodată n-ar fi cunoscut un sfârșit fericit.

Miranda era singură în fața micului dejun, în salonul mare.

Singur Billy, unul dintre servitori, foarte fericit la gândul că vor ajunge la Grenada, orașul său natal, îi ținu o prelegere în toată regula.

— O să vedeți, îi spuse el. Este o insulă superbă. Se simte parfumul mirodeniilor pe toată insula, este de neuitat.

— Se găsesc numai mirodenii ? întrebă Miranda, spunându-și că va petrece clipe frumoase dacă toți indigenii sunt la fel de fermecători ca Billy.

– Nu, mai sunt şi banane, mango, ananas, copii şi jucători excelenţi de cricket, spuse el în timp ce pregătea un suc de fructe.

Deodată, auziră un zgomot, amândoi întorcându-se.

– Bună dimineaţa, doamnă Dawn. Ce doriţi în această dimineaţă ? Avem suc proaspăt de ananas, banane cu frişcă şi cereale.

– Nu, numai cafea, te rog. Foarte tare şi fierbinte. Atât, spuse ea, adresându-i un surâs încântător lui Billy.

Se aşeză în faţa Mirandei, studiind-o pe îndelete.

– Nimeni cu care să-ţi împărtăşeşti gândurile azi ? întrebă ea insolentă.

Miranda îi susţinu privirea şi se hotărî să nu-i răspundă la întrebare.

– Ai cântat minunat ieri.

– Ai schimbat cu succes subiectul, felicitările mele. Cât timp ai stat ieri pe plajă în compania lui Roger ? Dacă ţi-ar fi plăcut atât de mult cum cânt, ai fi rămas în sală ca să mă asculţi. Dar ai găsit o ocazie să stai singură cu Roger timp de o oră. În orice caz, nu-l vei putea reţine, este ca argintul viu, ştii asta. Nici o femeie n-a reuşit.

– Nici chiar tu ? întrebă ea, simţind fiori pe şira spinării când privirea lui Dawn o străpunse.

– Aş fi putut, într-o anumită perioadă, dar eram tânără şi romantică. Roger nu este interesat de relaţiile pe termen lung cu femeile. Iar eu voiam ceva stabil, sigur. Thomas a fost gata să-mi ofere asta. Sunt sigură că am făcut ceea ce trebuia.

– Nu caut compania nimănui, a nici unui bărbat, cu atât mai mult pe cea a lui Roger. Nu-mi

place acest gen de bărbați. În plus o să mă căsătoresc când voi ajunge înapoi în Anglia.

Ochii lui Dawn se măriră de surpriză.

– Ce interesant ! Roger știe ?

– Desigur.

– Acum văd de ce s-a lăsat sedus de tine. Ești diferită de restul femeilor pe care le întâlnește el de obicei. Trebuie că-i place discreția ta, a fost fără îndoială intrigat de acest lucru. Voia să afle ce se ascunde în spatele acestei discreții. Partea proastă a fost, evident, să descopere absența misterului. O mică secretară drăguță care visează la căsătoria cu logodnicul ei... Încă o iluzie pierdută ! Dar toate aceste decepții îl fac un amant interesant, chiar dacă este crud.

– Îți este amant ?

Miranda nu se putuse stăpâni să nu pună această întrebare. Se simțea pierdută.

– Nu încă, dar va fi când mă voi despărți de Thomas.

Billy veni, aducând cafeaua. Miranda profită de acest moment și se ridică, nedorind să continue discuția. Se scuză și dispăru.

Din fericire, a fost foarte ocupată tot restul zilei. Trebuia să predea corespondența domnului Ingram curierului. Domnul Ingram părea încordat. Era oare dezamăgit de această croazieră care nu-și atinsese scopul ? Începea să-și piardă diplomația ?

Când își termină treaba era trecut de patru, iar ea își dorea să vadă insula de care tocmai treceră.

– Asta e tot ? întrebă ea.

Această intervenție l-a adus la realitate pe domnul Ingram, care se gândea adânc.

– Poftim ?... Da. De fapt, nu. Așază-te, Miranda.

Ea se așeză pe brațul scaunului, sperând că n-o va reține prea mult.

– Ai fost acolo în momentul scenei care a avut loc între Thomas și soția lui la hotel, aseară ?

– Nu, m-am dus să mă plimb.

– Ah, da. La fel și Roger. A fost foarte înțelept din partea lui să se retragă într-un moment atât de dificil. Thomas a fost foarte contrariat. Doamna a promis să părăsească scena imediat după ce se vor căsători.

– Dar are o voce frumoasă, murmură Miranda.

– Poate, dar această mică demonstrație a fost foarte jenantă. Thomas m-a acuzat că am favorizat întâlnirile dintre Dawn și Roger. A fost teribil.

Miranda încercă să nu zâmbească. După tot ce se întâmplase, el încercase să aplaneze lucrurile, chiar dacă acum acest lucru se întorcea împotriva lui.

– Dawn a fost foarte răutăcioasă. N-are nici o autoritate asupra lui Roger. Eu nu mai am decât o grijă, să ajung la Fortuga și s-o văd pe această domnișoară Gallant. Thomas a început să ne amenințe că-și va vinde partea unei alte firme. Sper că Chuck nu s-a plictisit prea tare, altfel ne-ar lipsi și mai mult, spuse el aruncându-i o privire. Iar tu nu ne-ai fost de prea mare ajutor în această privință. Ești încă victima propriilor tale emoții.

Miranda avu sentimentul, în momentul când părăsi cabina lui Doug Ingram, că perioada fericită se terminase. Thomas încă nu ieșise din cabină, Chuck nu pleca din bar, iar Juanita și Ramon s-au scuzat, vrând să ajungă cât mai curând posibil în San Juan.

Numai Dawn și Roger erau insensibili la această atmosferă încordată. Stăteau pe punte, profitând de soare, vorbeau cu voce scăzută și nu se sfiau să râdă.

— Este lipsită de complexe, spuse doamna Ingram.

Sea Quest traversa noaptea tropicală și Miranda, sprijinită de balustradă, privea marea în care se oglindeau stelele. Auzi deodată voci în spatele ei. Le recunoscu pe cele ale lui Roger și Dawn și se feri, abandonând feeria nopții. Se întreba de ce se simte atât de rănită.

Ajunsă în cabina ei, se hotărî să se culce. Mâine vor ancora și cu siguranță va primi o scrisoare de la Joe și una de la mătușa Clara. Își dorea s-o vadă pe prietena doamnei Mowat, Laura Bolton, cu care va vorbi despre Anglia și totul va fi simplu, ușor, departe de toate intrigile din zilele trecute și de acea durere ciudată care-o încerca la gândul de a-l părăsi pe Roger.

Legănată de valuri, adormi. Imediat ce deschise ochii, iahtul se opri și, prin hublou, a putut observa mici căsuțe cu acoperișuri roșii.

Îmbrăcă o bluză și o pereche de pantaloni scurți și urcă pe punte ca să vadă orașul Saint George, situat la poalele colinei, în mijlocul vegetației tropicale. Pe apă, bărcuțe mici conduse de tineri cu

pielea brună, veneau în întâmpinarea iahturilor prea mari pentru a intra în port.

După ce s-a schimbat, a observat că soarele era la zenit. Purta rochia cumpărată din Saint Thomas și pălăria albă pe care i-o oferise Roger. Miranda coborî de pe vapor și se găsi printre o mulțime de băștinași care așteptau străinii, în speranța de a le putea oferi serviciile lor.

Miranda zâmbi și se întrebă pe care dintre acești tineri să-l aleagă, și-i adresă un surâs. Plecă împreună cu unul din ei. Se numea Elvin și părea mai tânăr și mai sărac decât ceilalți.

S-au îndreptat spre magazinul doamnei Bolton, care vindea obiecte importante din Anglia, coliere pe care le făcea chiar ea, și obiecte artizanale locale. Laura era o tânără încântătoare, cam de treizeci de ani, fericită să întâlnească o compatrioată. S-au instalat în bucătărie și, pălăvrăgind timp de mai multe ore, s-au studiat reciproc. Miranda află cum familia Bolton traversase Oceanul Atlantic cu trei ani în urmă și cum au trăit de când sosiseră pe această insulă.

Laura asculta foarte atentă povestea croazierei la care luase parte Miranda.

— Cred că ai făcut o călătorie formidabilă, comentă Laura. Nu-mi vine să cred că frații Gallant s-au hotărât să vândă insula.

— Îi cunoști ?

— Nu. personal, dar am auzit vorbindu-se de ei. Aici toți îl cunosc pe Kit Williams, toți suntem mândri de succesul lui și când vorbești de el, nu poți să nu te gândești la autorul cântecelor care l-au făcut celebru : Roger Gallant. În plus, Keith,

un locuitor al acestei insule, atrage tot timpul turiștii prin acele părți. Spun că Fortuga este unul din ultimele locuri din lume încă intacte. Micul său port este o minunăție. Îl cunoaște pe Aubrey Vincent, care se ocupă de proprietate pentru Marnie Gallant. Marnie este, se pare, renumită pentru felul în care a amenajat locul.

– Dar cum este posibil ? Este oarbă, cum ?

– Are simțul terenului. A pus să fie plantați tot felul de pomi fructiferi și acum vinde mai multe fructe decât trestie de zahăr. Ea vine cu ideile, iar Aubrey i le pune în practică. După Keith, ei formează o echipă formidabilă. S-ar fi căsătorit, dar Aubrey nu s-a hotărât să-i ceară mâna.

– De ce ?

– Nu știu. Poate vei putea afla tu. Dacă ai să poți, spune-mi și mie.

– Keith s-a întâlnit cu vreunul din cei doi frați Gallant ?

– Nu l-a văzut niciodată pe Thomas. N-a venit pe insulă, partea lui din proprietate fiind în bună stare. Cât despre Roger, l-a întâlnit o singură dată, într-o vizită făcută surorii lui. Era amabil în aparență, dar cu o anumită rezervă. Ca și cum ar fi dorit să-și ascundă adevărata personalitate.

Miranda încuviință și trecură la un alt subiect de discuție. Terminară micul dejun și tânăra se ridică. Elvin o aștepta la ușă și după puțin timp ajunseră la hotel. S-a dus la recepție, unde a aflat unde era doamna Ingram. O găsi pe marginea piscinei, sub umbrele, cu un grup de americani cu care Thomas, ca de obicei, făcu cunoștință.

— Îmi pare bine să te revăd, murmură Zelda. A fost o zi teribilă. Aş dori să te am prin preajmă. Am nevoie de tine. Roger şi Dawn au dispărut din nou, iar Doug a avut o întâlnire cu cineva care dorea să vândă companiei Transmarine o insulă în Caraibe. Cât despre Juanita şi Ramon, s-au întors în San Juan. Ea nu se simţea prea bine, iar el a preferat s-o ştie lângă el.

— Unde este Chuck ? întrebă Miranda.

— Este pe plajă. Încearcă să-l găseşti. Mi-e teamă că ne va părăsi şi el şi că vom rămâne singuri cu acest teribil Thomas.

Plaja era superbă. Se întindea la nesfârşit, mărginită de apa oceanului, de un verde limpede. Îl găsi pe Chuck aşezat la umbra unui cocotier, înconjurat de indigeni care încercau să-i vândă tricouri, pălării, coşuri cu mirodenii, fructe şi nuci de cocos.

Miranda sfârşi prin a cumpăra o nucă de cocos pentru câteva centime. Indigenul îi tăie fructul cu o maceta şi i-l întinse să bea laptele din el. Apoi le mai tăie şi alte nuci de cocos, iar Chuck şi ea s-au delectat cu laptele lor.

Aceste cumpărături au fost foarte amuzante, cei doi tineri petrecând momente plăcute.

— Sper să am succes la Washington cu această cămaşă pastelată şi această splendidă pălărie ! spuse el râzând. Şi tu, ce vei face la Londra cu o rochie de plajă din bumbac ?

— O s-o iau cu mine şi de fiecare dată o să mă gândesc la tine când vei fi la Washington, în această cămaşă, răspunse ea.

– Adevărat ?

Părea încântat de răspunsul ei și o cuprinse cu brațul de talie.

– Foarte drăguț din partea ta, Miranda. Ești fermecătoare. Prea încântătoare pentru a avea de-a face cu piraţi de teapa noastră. Mă bucur c-ai venit pe plajă. Eram puțin melancolic, aveam nevoie de un pic de distracție. Dacă aș fi avut bani, aș fi luat un bilet de avion pentru Statele Unite și aș fi plecat imediat. N-am reușit nimic cu Roger. Mă întreb de ce nu renunță Ingram. Ar fi bine să tratăm cu oricine nu este interesat de păstrarea integrității proprietății.

Miranda nu-i răspunse la întrebare. Îl antrenă pe Chuck să facă baie cu ea în ocean.

Au înotat o vreme, după care li s-au alăturat celorlalți la hotel. S-au întors toți la vapor, Doug Ingram dorind cu tot dinadinsul să ajungă mai repede la Fortuga.

Au fost în imposibilitate de a pleca imediat pentru că Roger și Dawn nu erau la bord. Thomas și Ingram începuseră să dea semne de nerăbdare, când Chuck îl văzu pe Roger în depărtare. Dar Dawn nu era cu el, îl însoțea o tânără cu pielea brună.

– Roger ! urlă Thomas.

Acesta le adresă un semn cu mâna, dar nu părea să se grăbească.

– Ce naiba a făcut cu Dawn ? Ingram, du-te s-o cauți, altfel ne-ar putea ține aici toată noaptea.

Ingram îl ascultă și reveni în compania lui Roger.

– Unde este Dawn ? întrebă Thomas furios.

– N-am nici cea mai vagă idee, replică Roger.

Când am văzut-o ultima oară, mi-a spus că se va întoarce negreşit la bord. Te-ai uitat în cabina ta ?

Furios că nu se gândise la asta, iritat de detaşarea lui Roger, Thomas plecă spre puntea inferioară. Roger se întoarse şi se aşeză între Ingram şi Miranda.

— Aş dori să ajung la Fortuga cât mai curând posibil, spuse Ingram.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, în ceea ce mă priveşte, răspunse Roger cu răceală. De ce nu dai ordin să plecăm acum ? Am putea ajunge puţin după apusul soarelui.

Acestea fiind spuse, s-a retras, iar Ingram s-a dus în sala maşinilor ca să dea instrucţiunile necesare.

În acelaşi timp, Miranda coborî în cabina ei să facă duş, iar iahtul îşi ridică ancora.

Fortuga. Va putea, în sfârşit, s-o vadă pe Marnie Gallant şi să vadă şi proprietatea. Dacă Marnie era atât de abilă cum se spunea şi ştia atât de bine să se ocupe de amenajarea insulei, de ce s-ar hotărî s-o vândă ?

Miranda se încruntă şi se îmbrăcă cu o rochie uşoară de bumbac. Era tentată să-i dezvăluie lui Roger presiunile ce s-au făcut asupra surorii lui; dar nu făcea asta din două motive. Pe de o parte, i-ar fi fost prea vizibile sentimentele pe care le avea penru el, iar pe de alta, o ignorase total de când plecaseră din Martinica.

„Deci aici drumurile noastre se despart" îi spusese el şi s-a ţinut de cuvânt. Nu-l mai interesa această fată timidă, aşa încât a părăsit-o.

Miranda se încruntă din nou. De ce era atât de necăjită ? O luase doar de mână, n-avea nici o obligație. Se așeză pe pat și-și luă capul între mâini. Era invadată de o mulțime de gânduri, îi era greu să se controleze. Își dorea grozav să-i simtă buzele, să fie în brațele lui, să se plimbe cu el sub cerul înstelat, să-l îmbrățișeze din nou și să-l sărute din nou.

Câteva bătăi în ușă au readus-o la realitate.

— Miranda, ești aici ? Eu sunt, Zelda. Pot să intru ?

Zelda părea foarte agitată și nu observă emoțiile de pe chipul fetei.

— Dawn Gallant a plecat. În sfârșit, nu mai este în cabina ei.

— Unde a plecat ?

— N-a spus. A lăsat un bilețel. Ne-a anunțat că nu va mai veni la Fortuga cu noi. Thomas este turbat de furie. Spune că Doug n-ar fi trebuit să plece așa, fără să se asigure că ea este la bord. Are absolută dreptate !

Miranda simți că i se înmoaie picioarele.

— Roger a spus că trebuie să fie în cabina ei și că am face mai bine să plecăm imediat dacă vrem să ajungem la Fortuga înainte de căderea nopții. Atunci Thomas s-a întors spre Roger și l-a acuzat că a știut mereu unde se află Dawn, continuă Zelda.

— Și ce i-a răspuns ?

— N-a încercat să nege. A zâmbit așa, în felul lui, și a spus că n-o să vorbească decât în anumite condiții, atunci când vom ajunge la Fortuga.

Miranda își aduse aminte că el și Dawn vorbeau ceva de un aranjament. Sosise oare timpul tratativelor ? Tratative a căror miză era ea ? Și-a dat seama că Roger se comportă în același fel ca și fratele său : ca un pirat. Cum își putuse dori mângâierile lui acum câteva minute ? se întrebă ea.

— Ce s-a întâmplat după aceea ? întrebă ea.

— S-au certat. A fost oribil. Thomas și-a ieșit din fire, iar Chuck a intervenit ca să le sugereze să se retragă fiecare în cabina lui. Sper să rămână acolo până când vom ajunge la Fortuga. Facem des astfel de expediții, dar e prima oară când se întâmplă așa ceva.

Doamna Ingram suspină și Miranda, compătimitoare, încercă pentru ea un sentiment de simpatie.

— N-ai să spui nimic la birou, nu-i așa, Miranda ? Dacă Doug nu-și va atinge scopul, va fi o lovitură dură pentru el, iar orgoliul lui va avea de suferit. Și-a pus toate speranțele în Marnie Gallant, dar dacă îi seamănă fratelui ei, ar fi mai înțelept să ne hotărâm acum.

★
★ ★

Așa cum prevăzuse Roger, *Sea Quest* intră în portul insulei Fortuga la căderea nopții. Insula era formată din coline joase acoperite de vegetație densă, care încadrau un oraș format din căsuțe mici de lemn, vopsite în alb, înconjurând portul.

Roger veni în acel moment în cabină, îl prezentă pe bărbatul în costum alb care-l însoțea și

declară că el și verii lui își vor petrece noaptea pe insulă. A doua zi de dimineață va veni cineva și-i va căuta. Le mulțumi politicos soților Ingram pentru ospitalitate și-i însoți pe Chuck și Thomas, care erau puțin uluiți.

Nu-i acordă nici un fel de atenție Mirandei. Ea se schimbă pentru că venise doamna Ingram și le spuse că o mașină îi așteaptă să-i conducă până la Marnie Gallant, unde vor lua micul dejun. Se îmbrăcă rapid cu costumul de baie pe sub rochie, în caz că s-ar fi dus să facă o baie după micul dejun.

Mașina era condusă de un bărbat foarte tânăr, vărul lui Kit Williams, căruia îi făcu plăcere să le arate pe drum toate obiectivele insulei : aeroportul, construit în întregime de băștinași, câmpul cu legume, vechea distilerie unde, în secolul al XVII-lea, familia Gallant începuse să fabrice rom, pomii fructiferi plantați cu câțiva ani în urmă, la inițiativa lui Marnie.

Se apropiau de casă pe un drum drept, care deodată se lărgi într-o curte cu două fântâni arteziene înconjurate de hibiscuși.

Casa era impresionantă : construită în stilul colonialiștilor englezi, era grațioasă și bine proporționată, într-o concepție clasică. O scară cu trepte albe ducea la intrare, unde așteptau trei persoane.

Una dintre ele era Marnie Gallant. Semăna puțin cu fratele ei, ochii ei fiind ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare. Purta pantaloni albi, tricou roșu și părea mai tânără decât el.

Roger era exact în spatele ei, elegant ca întotdeauna, într-o ținută ușoară. Lângă el era un bărbat înalt, ochii lui cenușii contrastând cu părul castaniu ; avea o statură de uriaș. El o fixa pe Miranda. Roger îl prezentă. Era Aubrey Vincent, administratorul proprietății. Ea nu-i mai văzu nici pe Chuck, nici pe Thomas.

Miranda înaintă un pas ca să-i strângă mâna lui Marnie, dar aceasta îi prinse mâinile între ale sale cu un surâs sincer și călduros.

— Tu ești Miranda, perfecta și pura Miranda a lui Shakespeare ? întrebă ea cu o voce blândă, în care se simțea un ușor accent antilez. Sper că nu te deranjează dacă-ți ating fața ? Este singurul mod în care pot să simt oamenii. Sunt sigură că mă cercetezi, n-am nici eleganța și nici grația lui Roger, semăn mai mult cu mama prin talia și părul meu blond. Roger, după cum cred că ți-ai dat seama, seamănă mai mult cu un pirat, chiar dacă el pretinde contrariul. Dar pe mine nu mă păcălește.

Marnie pufni în râs, iar Miranda râse împreună cu ea. Și-a dat seama că Roger îi condusese discret pe Aubrey și Ingram în interiorul casei, pentru a le lăsa singure câteva minute.

Degetele lungi și subțiri ale lui Marnie începură ă-i pipăie fața.

— Ai părul bogat și moale, pomeții înalți și fermi dar gura ta trădează o sensibilitate incredibilă. Ai fost rănită de curând, nu-i așa ? Sper că nu s-a întâmplat nimic cu nici unul dintre cunoscuți.

Miranda, alarmată de perspicacitatea lui Marnie, avu o ușoară mișcare de recul. Se gândi la

scrisoarea primită prin intermediul doamnei Ingram, la puțin timp după debarcarea de pe *Sea Quest*. Era trimisă de mătușa Clara și fata n-avusese timpul necesar s-o parcurgă în totalitate. Informațiile pe care le conținea erau atât de tulburătoare, încât încă nu-și revenise.

Dar cum putea simți această femeie astfel de lucruri, cum putea ști că ea primise veşti proaste ?

– Îmi pare rău, Miranda, șopti Marnie. Nu-i nevoie să-mi răspunzi acum. Mai târziu. Când ne vom cunoaşte mai bine, Roger mi-a promis că o să avem suficient timp, așa că o să-mi poți spune ce te-a rănit. Ce culoare au ochii tăi ? Nu pot ghici culorile. Iată ceva ce nu pot face.

– Ochii mei sunt cenușii, la fel ca la majoritatea englezilor, iar părul este castaniu. În realitate nu sunt cu nimic ieșită din comun, răspunse Miranda.

– Acum pot să te văd... și nu ești deloc comună. Ești deosebită. Ești tandră și caldă. În orice caz, o femeie care-l poate calma pe fratele meu, nu poate fi deloc comună. Dar ar trebui să fiu o gazdă bună. Ia-mă de braț și urmează-mă. Vreau să-ți arăt casa. Suntem așteptate să luăm micul dejun.

Masa fu servită sub formă de bufet rece, compus din diverse salate, carne și homar. Tonul conversației era lejer, iar Marnie își primi oaspeții cu cea mai mare curtoazie. Miranda zâmbi gândindu-se că ar fi amuzant să înceapă același gen de conversație ca cel dintre Thomas și Roger, din timpul croazierei.

Miranda îl observă, în acelaşi timp, pe Aubrey Vincent. Ataşamentul lui pentru Marnie era evident. Îi îndeplinea toate dorinţele şi expresia din ochii lui limpezi îi trăda tandreţea pentru ea.

Cât despre Marnie, avea un mod de a-l tachina care nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra sentimentelor ce le avea pentru el. Se iubeau, cu siguranţă, şi totuşi ceva îi separa. Era oare din cauza defectului lui Marnie ?

Îl privi apoi pe Roger şi simţi c-o trec fiorii. O privea cu o notă de amuzament în ochi. Îi ghicise, fără îndoială, gândurile.

La sfârşitul mesei, soţii Ingram fură conduşi prin casă de Marnie şi Aubrey. Miranda era acum singură cu Roger. Neştiind prea bine ce să spună, porni să-i urmeze pe ceilalţi, însă el îi bară drumul.

— Avem de discutat afaceri tot restul după-amiezii. De ce nu profiţi de aceste momente ca să vezi grădina ? Îmi pare rău, dar nu văd pe nimeni care să te însoţească, Chuck nu-i aici...

— Unde sunt el şi tatăl lui ? întrebă ea cu inocenţă.

— N-are nici o importanţă, uită-i, îi răspunse el cu duritate.

— Poate că domnul Ingram o să aibă nevoie de mine, o să vrea să iau notiţe în timpul discuţiilor.

Dar ea simţi că Roger vrea s-o ţină departe de ceea ce avea să urmeze.

— Ştiu, îi place să te aibă lângă el în acest gen de întâlniri, dar de data asta eu sunt cel care

dă ordine, iar el n-ar dori nici un martor la ceea ce se va spune. Relaxează-te, Miranda.

Tânăra rămase singură, puțin dezorientată de indiferența lui.

O femeie mică de statură, cu pielea brună, apăru și începu să servească masa. O fată foarte tânără o ajuta. Îi surâse Mirandei și i se prezentă cu numele de Rosie Williams, sora lui Kit. Fusese infirmieră la Londra, dar la rugămintea lui Roger, venise în Fortuga ca să-i fie însoțitoare și, eventual, infirmieră lui Marnie.

Pentru o vreme au vorbit despre Londra, apoi Miranda o întrebă cum poate ajunge jos pe plajă. Aceasta îi arătă și o sfătui să fie prudentă, să nu se îndepărteze prea mult de țărm când va înota.

Miranda coborî pe cărarea care ducea la plajă, se așeză sub un cocotier, își dădu jos bluza și fusta și într-o clipă era gata să sară în apa cristalină. Dar înainte de asta a vrut să recitească scrisoarea de la mătușa Clara.

Mătușa ei trebuie să fi fost foarte tulburată în momentul în care-i scrisese, pentru că începuse fără introducere :

„La puțin timp după plecarea ta, Dotie a început să se comporte foarte ciudat. Pleca în fiecare seară și se întorcea din ce în ce mai târziu. Apoi, într-o vineri seara, nu s-a întors, în ciuda tuturor avertismentelor mele. Sâmbătă n-am mai primit nici o veste de la ea, am început să mă îngrijorez, așa c-am dat câteva telefoane din care am aflat că a plecat din Brighton împreună cu Joe. S-au căsătorit în aceeași d'mineață.

Nu știu ce să-ți spun, draga mea, în afară de faptul că-mi pare rău. I-am spus lui Dotie că va trebui să se explice cu tine când te vei întoarce, dar ea nu se simte deloc vinovată. Pretinde că l-a iubit pe Joe de mult timp, dar că el nu i-a făcut deloc curte, de frică să nu te rănească.

Într-un fel, sunt bucuroasă de această căsătorie pentru că sunt convinsă că n-ai fi fost fericită cu el."

Miranda lăsă să-i cadă scrisoarea din mână și privi fix orizontul.

Joe se căsătorise cu sora ei și n-o va mai aștepta la aeroport ca să-i spună cât de mult i-a lipsit. Acest frumos vis romantic a fost pentru Dotie, nu pentru ea!

Ciudat, Miranda nu-și invidia sora. Fusese stupidă, s-a lăsat orbită de iluzia că Joe o iubește atât de mult încât s-o conducă într-o zi la altar.

A plecat la mii de kilometri distanță și a continuat să creadă acest lucru! Însă, înainte de a pleca, el îi spusese că această despărțire va fi un test pentru iubirea lor.

A fost mult mai înțelept ca ea. Ezitările lui, vizitele lui de rutină, sărutările lui timide... N-a iubit-o niciodată. A fost prea naivă. Iubirea la care ea a visat, n-a existat decât în imaginația ei.

Acum era liberă... Liberă să iubească pe cine vrea. Dar nu se va putea atașa niciodată de Roger, deoarece pentru el iubirea era un joc. Nu voia să se mai înșele încă o dată.

Miranda se ridică și merse pe nisipul fin până la apa limpede. Își ridică brațele deasupra capului

și plonjă în valul care ajunse la ea. Se ridică și se aruncă din nou în următorul.

Înota pe spate, privind în depărtare, desfătată de blândețea apei, legănată în ritmul valurilor.

Acum înțelegea de ce Roger nu vrea să-și vândă proprietatea.

Doug Ingram dăduse greș astăzi, ceea ce însemna că *Sea Quest* va pleca mâine cu echipajul, cu soții Ingram și cu ea spre o altă destinație. Va trebui să părăsească acest loc pe care tocmai îl descoperise și să-l părăsească pe Roger, pe care i se părea că-l cunoaște dintotdeauna.

Își dădu seama că apa a devenit mai rece, iar curentul începuse s-o tragă în larg. Depășise pietrele care delimitau bazinul și se simți în pericol. Începu să înoate energic ca să se întoarcă la țărm, dar după zece minute și-a dat seama de inutilitatea efortului ei. Nu avansa deloc și se simțea extenuată. Un val o lovi în față. Simțind că este acoperită de apă și se înecă, începu să înoate cu disperare. În adâncul sufletului ei simți că nu mai avea puterea să scape.

Se întoarse pe spate și se odihni câteva minute, dar curentul era puternic. Obosea din ce în ce mai mult picioarele i se înmuiau, inima și plămânii erau gata să-i explodeze.

Deodată văzu pe cineva care se apropia de ea și simți două mâini care o prinseră și o ridicară. O voce spuse :

— N-o să te las să te înec... acum când ești la Fortuga... Miranda... ești la Fortuga...

Închise ochii şi-şi pierdu cunoştinţa. Voia să doarmă, să nu mai simtă acel braţ de fier în jurul ei. Se simţea bolnavă şi voia să se odihnească.

Într-un moment de luciditate, fu conştientă că era pe plajă. Auzi voci în depărtare. Apoi fu învelită cu o pătură şi cineva o ridică de pe sol.

Deschise ochii şi văzu un chip bronzat deasupra ei. El îi surâse şi ea-l recunoscu pe Aubrey Vincent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce slăbită.

— Ai înotat prea departe, iar curentul te-a îndepărtat de ţărm. Nu vorbi. Eşti foarte obosită. Vei fi imediat în pat.

— Dar trebuie să mă întorc pe iaht!

— Nu acum, îi răspunse el. Nu-ţi face griji, Marnie va avea grijă de tine.

A dus-o în braţe până acasă şi Miranda era uimită de forţa lui. Auzi vocea lui Marnie, dulce şi liniştitoare. Au dus-o într-o cameră imensă şi o aşezară într-un pat enorm. Plafonul era pictat, dar nu putea distinge desenul.

Rosie Williams veni alături de ei, făcând ochii mari.

— Ei bine, ai făcut-o lată! Nu m-ai ascultat. Aproape că te-ai înecat. Acum trebuie să te dezbrac, vei îmbrăca o cămaşă de noapte a domnişoarei Gallant şi o să dormi.

Miranda se scuză cu o voce stinsă.

— Nu-ţi face griji, spuse Marnie luând-o de mână. Relaxează-te şi las-o pe Rosie să se ocupe de tine. Este cea mai bună infirmieră din Caraibe.

Rosie era în același timp autoritară și blândă, iar Miranda se simțea prea obosită ca să i se opună. A adormit imediat ce Rosie a așezat-o în pat, după ce hotărâse că desenele de pe tavan îl reprezentau pe Cupidon, zeul iubirii.

CAPITOLUL VI

Miranda se trezi pronunțând numele lui Roger. Întoarse capul, deschise ochii și o văzu pe Marnie așezată pe un scaun lângă pat, citind liniștită o carte în alfabetul Braille.

Cu inima bătând puternic, privi în jurul ei. Își fixă atenția asupra tavanului. Când îl văzu pe Cupidon înarmat cu arcul lui, îi crescu spaima provocată de coșmarul pe care-l avusese. Apoi privirea i se mută pe fereastra deschisă și privi cerul albastru, ascultând atentă zgomotul valurilor pe nisipul fin.

Remarcă un alt zgomot, mai aproape, în casă, sunetul unui pian la care se cânta. Privi figura femeii așezată lângă patul ei ; trăsăturile feței îi erau destinse, gura îi surâdea ușor.

— Marnie, spuse ea, constatând că vocea îi revenise la normal.

Tânăra își puse cartea pe masă.

— Ah, iată că te-ai trezit ! Trebuie să-ți fie foame, spuse Marnie. Ai dormit mult, nu-i nimic mai bun ca somnul, ca să te refaci. Calmează nervii, știu asta mai bine ca oricine.

— Ai dormit mult după accidentul în care ți-ai pierdut vederea ? întrebă Miranda.

— Foarte mult. Am dormit mult timp înainte de a-mi da seama că mi-am pierdut vederea.

— Cum s-a întâmplat ?

— Este o poveste mai complicată, suspină Marnie. Nu-mi place s-o spun, pentru că mă face să par stupidă și naivă. Știi, am studiat chimia, am chiar și un mic laborator aici. Într-o zi, o persoană pe care am supărat-o foarte tare a luat un recipient cu acid sulfuric și mi l-a aruncat în față.

Miranda se încruntă, șocată de violența cu care se purtase acea persoană. Cu siguranță familia Gallant nu este prea blândă !

— Dar e înspăimântător, spuse ea.

— Da, și foarte dureros. Dar, vezi tu, era o femeie foarte simplă, nu știa ce conține recipientul. Și era foarte, foarte supărată pe mine. Dacă mă gândesc bine, a avut dreptate.

— Dar de ce, ce i-ai făcut ?

Marnie suspină și-și încrucișă mâinile pe genunchi.

— N-a fost numai vina mea, spuse ea. Aveam zece ani, eram foarte naivă, teribil de inocentă, severă, puțin rigidă. Nu ezitam să-i critic pe ceilalți, să critic tot cu ce nu eram de acord.

— Și cine, după părerea ta, s-a comportat greșit ?

— O femeie numită Josephine. Vărul meu Thomas a găsit-o într-un bar din Martinica. Soția lui, Rita, l-a părăsit și l-a abandonat cu copiii. Avea

nevoie de o guvernantă. Se gândea că Josephine ar fi fost perfectă. Era înaltă şi frumoasă. Inutil să-ţi spun că n-a fost numai guvernantă.

Marnie se opri. Miranda aştepta. În sfârşit, a aflat cine fusese această misterioasă Josephine.

— Dacă spun asta este pentru că am sentimentul că semeni mult cu acea fetiţă care eram eu odată. Am crescut cu principiile austere pe care mi le-a inoculat bunica.

— La fel şi mătuşa mea Clara, murmură Miranda.

Marnie surâse.

— Îmi dau seama că ştii despre ce vorbesc. Atunci vei înţelege mai bine continuarea poveştii. Să nu crezi că ceilalţi gândesc ca tine sau ca mătuşa ta. Eu cred că sărutul unui bărbat înseamnă c-o iubeşte pe acea femeie şi că vrea să-i fie soţie. Aveam o viziune romantică asupra vieţii şi nu doream să mi-o schimb. Era vară, Roger avea douăzeci şi unu de ani. Revenise acasă de la universitate, în timpul vacanţei. Pentru mine, el a fost întotdeauna colegul meu de joacă din copilărie, un copil inteligent, dotat pentru muzică, gata să facă întotdeauna orice prostie.

Marnie închise ochii pentru a-şi aminti mai bine.

— Şi-a petrecut vacanţa ca de obicei, înotând, făcând schi nautic, vizitându-şi prietenii. Într-o zi am observat că-şi petrecea tot mai mult timp pe proprietatea lui Thomas. Am fost surprinsă, pentru că Roger şi vărul lui n-au fost niciodată prea apropiaţi. Aşadar, am început să-mi pun întrebări. Din

întâmplare, am descoperit că se vedea cu Josephine. Înotau și se plimbau împreună pe plajă. Apoi când i-am revăzut, erau amândoi unul în brațele celuilalt și se sărutau.

Miranda își aminti o întâmplare care cu greu ar fi putut fi uitată, aceea în care-i surprinsese pe Down și pe Roger îmbrățișați pe plajă.

– Am fost șocată, continuă Marnie. Am crezut că Josephine îl corupsese pe fratele meu pe care eu îl credeam la fel de pur și inocent ca și mine. Am făcut o mare greșeală atunci. În loc că vorbesc cu Roger, am chemat-o pe Josephine să vorbesc cu ea. A venit puțin mai târziu. Eram în laborator.

– Și ce i-ai spus ?

– M-am purtat ca fata unui proprietar care-și sfătuiește slujnica să stea la locul ei. I-am spus să-l lase pe fratele meu în pace, ceea ce a făcut-o să râdă. Am fost surprinsă. Râsul ei m-a deranjat. Am amenințat-o că-i voi povesti totul lui Thomas și că va fi obligată să părăsească insula. I s-a făcut frică și s-a enervat. Mi-a aruncat în față ce-a găsit la îndemână. M-am contorsionat de durere, iar ea plecat. N-am mai revăzut-o niciodată.

– Aveai dreptate ?

– Nu, deloc.

Vocea lui Marnie deveni foarte tăioasă.

– Mai târziu, mi-am dat seama că fratele meu nu era chiar atât de inocent cum credeam și că era capabil să-și rezolve singur problemele. Să-l enerveze pe Thomas devenise modul lui favorit să-și petreacă timpul.

– Îi plăcea să se joace de-a pirații ?

– Într-un fel, da. Mi-a destăinuit c-o găsea pe Josephine seducătoare, deosebită și că a sărutat-o ca să afle mai multe. La vremea respectivă, mi s-a părut foarte greu să accept acest lucru. Bine că acum îl înțeleg. M-am simțit foarte rău după ce mi-a spus, fiind încă sub stare de șoc. A fost răbdător cu mine, nu m-a părăsit deloc până nu m-am simțit mai bine. Apoi m-am dus să mă vadă diverși specialiști din Statele Unite și din Marea Britanie.

Am călătorit timp de aproape trei ani și am suportat două operații. După ultima mi-am dat seama că ne pierdem vremea. Am revenit aici, având ca scop dezvoltarea insulei Fortuga. Dar Roger n-a vrut să rămână aici. A plecat singur și nu s-a mai întors niciodată la universitate. A compus acest cântec, care i-a adus celebritatea, și și-a început cariera de compozitor.

– S-a simțit întotdeauna vinovat de accidentul tău.

– Ți-a spus el asta ? întrebă Marnie surprinsă.

– Nu chiar. Dar am auzit când i-a spus lui Chuck și Juanitei că nu vinde acest loc pentru că ție îți place să trăiești aici, că n-ai suporta să fii în alt loc. Te are pe conștiință.

– E adevărat, n-aș vrea să fiu în alt loc. Am investit multă pasiune în amenajarea acestei insule. A devenit atât de importantă pentru mine, încât am uitat că-i aparține lui Roger. El a moștenit-o. Nu știam că se simte vinovat. N-a mai venit pe aici în ultimii ani și am auzit multe lucruri despre el, pe care eu nu le-am apreciat. Pentru mine, el nu s-a schimbat. Poate că este doar puțin mai neatent. Acum încearcă să compună, auzi pianul ?

— Da, murmură Miranda.

Marnie se ridică.

— Am vorbit destul despre mine astăzi, spuse ea cu un surâs călduros. Mă duc să-i spun lui Rosie să-ți pregătească o gustare și lui Roger că te-ai sculat. Vrea să te vadă. Ar fi venit deja dacă nu i-aș fi spus că o să te întreb înainte dacă vrei să-l vezi. Poate să vină?

Miranda zâmbi ușor, gândindu-se că Marnie avea mai multe principii decât ea. Apoi își aminti de părul castaniu de pe suprafața apei, de brațul din jurul taliei ei și de vocea care-i repeta că nu trebuie să se înece. Trebuia să-i mulțumească pentru că o salvase.

— M-aș bucura să-l văd, trebuie să-i mulțumesc.

Marnie clătină din cap, părăsind camera. Miranda se adânci în gânduri și se gândi că Roger trebuie să sărute o femeie ca să știe cum e. O sărutase și descoperise cât de tânără și naivă este, și nu l-a mai interesat.

Suspină. Înțelegea de ce Marnie i-a spus această poveste. Nu trebuia deloc să-l ia în serios pe Roger.

Era pierdută în gânduri. Pentru a-i fi mai răcoare, și-a dat la o parte cearșaful cu care era învelită. Fixa tavanul și nu auzi când se deschise ușa. Tresări când îi auzi vocea.

— O dezordine delicioasă în ținuta ta, spuse Roger.

Miranda își reveni imediat și se învelì la loc cu cearșaful, făcându-l să râdă. Stătea la picioarele

patului, cu părul strălucitor şi ochii mai verzi ca niciodată.

– Nu te-am auzit intrând, murmură ea, roşind la gândul că o văzuse pe jumătate goală.

– Ştiu, erai prea ocupată să-l contempli pe Cupidon. Cred că-l ştii pe dinafară.

– Cine l-a pictat? întrebă ea.

– Soţia lui Richard Gallant. A venit din Martinica, dar vizitase Versailles. Când s-a mutat aici, după ce s-au căsătorit a decorat casa în stilul ei preferat, stilul francez. Această casă a rezistat cu bine trecerii timpului şi ravagiilor făcute de copiii Gallant, care s-au născut şi au crescut aici.

– Este o cameră extraordinară, răspunse ea timidă.

Se apropie de ea şi se aşeză pe marginea patului.

– Ţi-am adus geanta, spuse el, era pe plajă. Se gândi la scrisoare. O fi luat-o vântul?

Îşi trase cearşaful mai sus, pentru că bretelua de la cămaşa ei de noapte continua să alunece.

– Ar sta mai bine dacă te-ai culca pe spate, spuse el gentil, arătându-i că era conştient de problema ei.

Miranda se culcă fără să lase cearşaful. Apoi se relaxă uşor şi-i dădu dreptate.

– E mai bine, remarcă el. Cum te simţi?

– Capul mi se mai învârteşte puţin, spuse ea cu o voce scăzută.

Era adevărat, dar nu ştia prea bine cărui fapt să-i atribuie acest lucru. Era din cauza foamei, sau datorită faptului că stătea aproape de el, nu ştia exact.

Era indecent să fie atât de atrăgător, gândi ea cu amărăciune. Purta o cămașă de bumbac, albastră, descheiată la gât, iar dezordinea ținutei lui o făcea să-și dorească să-i pună mâna pe piept, să-i simtă bătăile inimii.

Această dorință ascunsă o făcea și mai timidă, cu toate că își luase un aer rece și rezervat.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea.

— Ce te face să crezi că am fost eu ? răspunse el rece.

O deranja această întrebare și privindu-l nu-și putea da seama dacă el o salvase sau nu. Nu-și amintea decât de acea voce care-i spunea să nu se înece. Dar poate că visase ? !

— Mi s-a părut că te-am auzit vorbind. Spuneai...

— Ai prea multă imaginație, Miranda, o întrerupse el brutal. N-am spus nimic. Eram prea ocupat să te mențin la suprafața apei. Aubrey m-a ajutat să te pun în barcă. De ce voiai să te înec ?

Tonul întrebării o surprinse. O privea cu un aer sobru și ochi reci, ca și cum îi dezaproba purtarea.

— N-am vrut să mă înec, am înotat prea departe, asta-i tot.

— În ciuda avertismentelor lui Rosie ?

Părea sceptic, iar ea se înfurie.

— Nu mi-am dat seama că mă îndepărtez și după aceea am simțit cum mă trage curentul în larg. Am încercat să mă opun, dar eram prea obosită. Sincer, Roger, n-aveam nici un motiv să mă înec. În orice caz, n-am dorit niciodată să fac așa ceva, decretă ea vehement.

— Înțeleg, spuse el evitându-i privirea.

– Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâtea necazuri, începu ea umilă, vă sunt foarte recunoscătoare, ție și lui Aubrey. Imediat ce mă voi putea ridica, mă voi întoarce pe *Sea Quest*.

Roger ridică privirea.

– Imposibil. A ridicat ancora azi-dimneață.

– Oh ! Dar ce-o să fac ? Când se vor întoarce soții Ingram ? De ce au plecat fără mine ? întrebă ea cu disperare în glas.

Se simțea singură, abandonată, la mila acestui bărbat care-o tulbura atât de mult.

– N-au putut să încheie aici afacerea și au pornit spre o altă insulă, pentru o altă afacere. Trebuie să-și justifice, fără îndoială, cheltuielile făcute cu această croazieră. E normal, unui om care este obișnuit să câștige, nu-i place să piardă.

– Cum l-ai descurajat ? întrebă tânăra.

– I-am spus c-am vândut insula unui alt cumpărător.

Miranda îi fixă buzele. Le găsea foarte atrăgătoare. Voia să le urmărească linia cu degetul, pentru ca apoi să le sărute.

Înghiți în sec. Ce se întâmpla cu ea ? Ce-i cu aceste gânduri nebunești ? se întrebă ea. Încerca să se concentreze la ce-i spunea el.

– Cui i-ai vândut ?

– Lui Aubrey și lui Marnie. Au format o societate care are ca scop dezvoltarea insulei și s-o facă un loc turistic.

– Cum l-ai convins pe Thomas să-ți vândă partea lui ?

– Am folosit-o pe Dawn ca miză, răspun-

se el serios. Dar într-un colț al gurii lui văzu o cută mică, trădând un zâmbet ascuns.

– Cum ? întrebă ea.

– I-am dat bani ca să ajungă până la New York și de asemenea, numele și adresa unui agent, cu o scrisoare de recomandare. N-a cerut nimic altceva. A plecat cu primul avion. Nu i-am dezvăluit lui Thomas unde se duce, până n-a acceptat să-și vândă proprietatea lui Marnie și Aubrey. În orice caz, imediat ce și-a dat seama cât trebuie să-mi plătească, n-a ezitat deloc. A semnat actele de vânzare în aceeași seară și în dimineața următoare el și Chuck au plecat la New York.

– Piratule ! îl acuză ea.

Surprins, el își ridică sprâncenele.

– Ai dreptate, acceptă el, dar situațiile disperate necesită soluții extreme. N-aș fi putut să cumpăr proprietatea lui Thomas de unul singur. Singurul lucru care era de făcut era să întârzii negocierile cât mai mult.

– Nu înțeleg.

– Știam că Marnie și Aubrey aveau în cap acest proiect, dar am ignorat faptul că ei ar fi putut găsi atâția bani. Deci nu puteam să vorbesc cu Thomas. Din fericire, i-a spus această poveste, cu indivizibilitatea insulei, lui Ingram. Patronul tău și-a dat seama că proprietatea mea era mai bună decât cea a vărului meu. Și o voia pe a mea, în primul rând. Thomas a spus atunci că nu se pot vinde separat.

– De ce te-ai folosit de Dawn ?

– Ca să-i ușurez treaba lui Ingram. Știam că Thomas a obligat-o să renunțe la cariera artistică

şi, imediat ce a plecat la New York, am avut în mână toate elementele să tratez cu Thomas. Te deranjează că Ingram a pierdut această afacere?

— Nu chiar. Acum înţeleg de ce vrei să păstrezi această proprietate şi de ce trebuie dezvoltată de către locuitorii acestei insule. Marnie a făcut minuni.

Se făcu linişte, Roger nu părea să mai aibă ceva de spus. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un plic pe care i-l întinse fetei.

— Ingram a lăsat ăsta pentru tine, îi spuse el amabil.

Miranda deschise plicul şi din el căzu un cec. Nu mai era nici o altă scrisoare.

— Poate că mă vor lua când se vor întoarce, spuse Miranda nesigură.

Spera că el îi va confirma spusele.

— Şi eu cred, zise el vag. Între timp, poţi sta aici ca să-ţi recapeţi forţele şi să profiţi de câteva zile de vacanţă. Ce-ai să faci dacă te vei întoarce la Londra?

Îi pusese această întrebare din simplă politeţe, era convinsă de asta.

— Mă gândesc să-mi reiau munca de dactilografă. Posturile de înalt nivel nu sunt de mine, sunt incapabilă de prefăcătorie.

El îi aruncă o privire şi o făcu să roşească.

— Mă bucur că mi-ai apărat interesele într-un fel. Acum aş face mai bine să te las, dacă nu vreau să fiu prins de Marnie. Singur cu tine, în această cameră, şi cu ţinuta ta! Va uita desigur că te-am văzut şi în ţinute mai uşoare decât aceasta.

Sora mea e plină de principii, este dintr-o altă epocă, și moralitatea ei este inflexibilă.

– Nu e cazul tău, îi replică ea.

Roger și cu Marnie trebuie să fi avut o discuție, se gândi Miranda. Nu voise să-l lase să intre în această cameră, fără îndoială.

– Moralitatea mea aparține acestui timp, sunt realist. Marnie nu-și face numai ei rău ; uită-te la Aubrey, ar fi trebuit să se căsătorească de mult, dar ea crede că el n-ar trebui să se însoare cu o femeie oarbă. Au un mare respect unul față de celălalt și ar putea să-și petreacă împreună tot restul vieții. Pentru mine, asta este ipocrizie. Mă enervează amândoi !

– De ce Aubrey nu crede că-i potrivit pentru ea ?

– Pentru că este fiul unui marinar și mama lui se trage, probabil, din sclavi. Așa cum cred că ai observat, cei din familia Gallant nu sunt prea iubiți aici.

– Mi-a vorbit despre Josephine, spuse ea, pentru a-l scoate din culpă. Nu vrea să te facă responsabil pentru ce s-a întâmplat. Știe că era prea tânără și prea severă atunci.

– Totdeauna, același lucru.

Se simți ușor iritată.

– Ți-a povestit acea întâmplare ca să-ți dea o lecție de morală. Acum te rog să mă scuzi, am vorbit prea mult, trebuie să mă întorc la muncă.

– Te-am auzit cântând la pian.

– Încerc să găsesc o temă muzicală pentru balet. O temă pentru Miranda.

Miranda îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Pentru aceea a lui Shakespeare ? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Pentru cine altcineva ? replică el. Stai pe uscat şi nu intra la apă. Spune-mi când o să vrei să te aventurezi pe ocean şi o să te însoţesc.

Casa era foarte plăcută şi Miranda avea tot timpul să o descopere. Îi plăcea cel mai mult camera ei, acele piese de mobilier în stil francez, biblioteca ale cărei rafturi erau pline de volume frumos legate şi unde Roger îşi petrecea cel mai mult timp compunând melodia pentru balet.

Credea că Ingram va reveni aici în zece zile şi se hotărî să profite cât mai mult de această şedere pe insulă. Îi scrise mătuşii Clara, pentru a-i vorbi despre aventura ei, şi-i trimise şi o scrisoare pentru Dotie şi Joe, în care le ura toate cele bune. Îşi petrecea dimineţile în compania lui Aubrey sau a lui Marnie, după-amiezile fiindu-i consacrate lui Roger. Fidel promisiunii sale, înota împreună cu ea, iar aceste băi erau în acelaşi timp un deliciu şi o tortură. Câteodată era atât de plin de umor, se juca şi râdea împreună cu ea, stropind-o cu apă, sărind în apă lângă ea şi apărând mai departe. Alteori era atât de absent, încât nici nu mai ştia că este lângă ea. Când ieşeau din apă, se aşezau pe plajă, unul lângă altul, la soare, atunci când Roger era lipsit de umor, vorbeau.

La început a fost, într-adevăr, o probă. Să fie atât de aproape de el imaginându-şi că ar putea s-o atingă atât de uşor. Dar el n-o atinse şi ea uită de temerile ei. Se bucura de compania lui ştiind că în curând va pleca.

Intr-o zi, Aubrey o invită să vadă cealaltă casă. Era atât de deteriorată și prost situată l Marnie și Aubrey aveau de gând s-o dărâme și să construiască bungalovuri pentru turiști.

— Aceste bungalovuri vor fi construite în stil rustic, ca să aibă un efect relaxant pentru turiști. Este foarte important pentru cei cărora nu le place turismul foarte organizat și marile hoteluri care pot fi găsite oriunde, i se confesa Aubrey în timp ce traversau o livadă, orgoliul și bucuria lui Marnie.

— Înțeleg, spuse Miranda, este realmente un paradis. Ce păcat că Marnie nu poate să-și privească rezultatele eforturilor !

— Poate simți și pipăi, răspunse el placid.

Miranda privi bărbatul de lângă ea, cu chipul bronzat, și se întrebă dacă Marnie îi pipăise fața cu degetele ei subțiri și sensibile, pentru a-l înțelege mai bine.

— Păcat însă că, datorită acestui neajuns, nu poate fi foarte fericită.

— Ce vrei să spui ? De ce Marnie n-ar fi foarte fericită ? Ce și-ar mai putea dori ?

— Și-ar mai putea dori pe cineva care s-o țină de mână și care să fie lângă ea zi și noapte.

— O clipă ! Încerci să-mi spui că Marnie și-ar dori să fie iubită și că orbirea ei ar împiedica-o ?

— Știi, este foarte mândră și crede că ar fi nedrept ca un bărbat să-și irosească viața alături de o femeie oarbă. Ar trebui multă perseverență ca să-i schimbi convingerea.

— Ești sigură ?

— Da. Roger mi-a spus.

— Știe ce vorbește. A suferit mult din cauza încăpățânării și mândriei clanului Gallant, murmură

Aubrey. Un bărbat iubitor şi perseverent ? Il ai în fata ta. Sunt cel mai încăpăţânat din toată Fortuga. O să încerc !

În acea seară, Aubrey rămase la cină. După aceea, Roger s-a scuzat şi s-a aşezat la pian, interpretând *Nocturnele* lui Chopin. Miranda s-a decis să-i lase singuri pe Marnie şi Aubrey. Coborî în grădină şi se depărtă cât mai mult de casă şi de acea muzică romantică, aceasta trezindu-i cele mai ciudate dorinţe.

A doua zi de dimineaţă, Marnie era foarte iritată şi Miranda renunţă la baia în ocean împreună cu Roger, pentru a-i ţine companie.

— Aubrey este un bărbat puternic şi seducător, începu Miranda.

Marnie întoarse capul, dar nu spuse nimic.

— Ochii lui sunt cenuşii, foarte limpezi, dar poate că este tenul lui care-i face atât de luminoşi ?

Marnie continua să tacă, dar mâinile îi erau crispate.

— Este de o mare sensibilitate, fără îndoială prea mare, căci poate il împiedică să fie fericit.

— Ce vrei să spui ? întrebă Marnie, cu o voce încordată.

— Poate că-l împiedică să trăiască cu femeia pe care o iubeşte şi cu care doreşte să împartă totul.

— De ce n-ar putea face Aubrey acest lucru ?

— Pentru că nu este potrivit pentru femeia pe care o iubeşte.

— Orice femeia ar trebui să se simtă flatată să fie iubită de un bărbat ca el, replică Marnie. O să vorbesc cu el în această seară.

Și îl invită pe Aubrey în acea seară la ea. Roger și Miranda, o dată terminată masa, nu i-au mai însoțit în grădină... i-au lăsat singuri.

În decursul zilelor următoare a devenit clar că relația dintre ei se schimbase.

Marnie și Aubrey își petreceau din ce în ce mai mult timp împreună și căutau ocazii să fie singuri.

Cât despre Miranda, nu putea ști părerea lui Roger, pentru că acesta își schimbase orarul în ceea ce privește înotul.

În mod sigur, este absorbit de muzica lui, gândea ea.

— Asiști la un eveniment excepțional, i-a spus Marnie într-o zi, îl vezi pe Roger la treabă. Trebuie să-și termine baletul înainte de o anumită dată, dar trebuie să recunosc că datorită ție a rămas aici. Da, a participat la acea croazieră ca să evite să fii concediată. Sper că-ți place aici.

— Bineînțeles, locul este magnific și sunteți foarte amabili cu mine. Cred că domnul Ingram va reveni curând să mă ia. Iată, au trecut deja două săptămâni de când au plecat.

— Dar n-o să mai vină să te ia !

— Cum ? Atunci trebuie să mă întorc la San Juan și să iau vionul până la Londra !

Miranda se simți cuprinsă de panică. Marnie trebuie să fi înțeles greșit.

— Ingram nu ți-a lăsat nici o scrisoare ? întrebă interlocutoarea ei.

— Nu, doar un cec într-un plic. De unde știi că n-o să se mai întoarcă ?

— Mi-a spus Roger. După ce tu ai rămas pe țărm, s-a dus să vorbească cu patronul tău. L-a

informat despre starea sănătății tale, ceea ce l-a iritat foarte tare. I-a spus lui Roger că o să te poți întoarce la Londra cu proprii tăi bani și că nu mai are nevoie de serviciile tale.

– Ah! Deci m-a mințit! spuse ea, fără să precizeze despre cine era vorba.

– Crezi? întrebă Marnie. Părea foarte clar. Nu mai ești obligată să pleci acum. Este minunat să stai aici și să-mi spui mărimea și culoarea fructelor, culoarea ochilor lui Aubrey. Poți sta cât vrei aici, pentru totdeauna chiar...

Miranda urcă în fugă în camera ei. Era furioasă de atitudinea lui Roger și voia să-i spună că știe, dar nu îndrăznea. Se schimbă și, cu inima bătându-i puternic, coborî în salon.

Era acolo, cu părul încă umed de la ultima baie, bând rom alb.

– Roger, spuse ea. De ce mi-ai spus că Ingram va veni să mă ia?

– Nu ți-am spus lucrul ăsta, îi răspunse el, întorcându-se spre ea. M-ai întrebat dacă va reveni să te caute, iar eu nu ți-am răspuns. Apoi ai tras concluzia că vor reveni, iar eu n-am vrut să te contrazic.

– Dar tu știai că mă înșel și voiai să mă faci să rămân aici.

– E adevărat, admise el. Regreți? Nu ți-a plăcut șederea aici?

– Ba da, desigur, dar nu despre asta-i vorba. N-aș mai fi rămas dacă aș fi știut. Nu vreau să abuzez de ospitalitatea ta.

– Nu-ți face griji. Locuitorii acestei insule au reputația unor oameni ospitalieri. Am fost încântați să te avem printre noi, Miranda.

– Care era mesajul lăsat de Ingram ? întrebă ea.

– Chiar vrei să știi ?

– Desigur. N-ai dreptul să mi-l ascunzi ! exclamă ea.

– Ei bine, o să ți-l redau în amănunt. Spunea că, în cursul acestei croaziere, ai dat dovadă de o remarcabilă inutilitate și că nu ți-ai respectat obligațiile.

– Oh ! Dar nu-i corect ! I-am bătut la mașină toate scrisorile, am luat notițe... exclamă Miranda furioasă.

– Cred că nu s-a referit la asta. Și în plus, trebuia să dea vina pe cineva pentru eșecul suferit. Nu mai lucrezi pentru Transmarine, Miranda, ai fost concediată.

Îl privi fără să poată articula vreun cuvânt.

– N-am avut curajul să-ți spun. Ai suferit deja un șoc, ceea ce mi s-a părut suficient pentru o zi, zise Roger amabil.

Miranda încercă să-și amintească. Ce voia să-l spună ? Deodată își aminti de scrisoarea primită de la mătușa ei.

– Cum ai aflat ? îl întrebă ea furioasă.

– Am găsit scrisoarea, răspunse el calm.

– Și ai citit-o, îl acuză ea.

– Da.

Pe lângă faptul că știa că fusese concediată, a aflat și că a părăsit-o logodnicul ei.

– Nimic nu te oprește, nu-i așa ? Fierbea de furie. El se apropie de ea, cu brațele întinse, cu surâsul pe buze.

– Vino, Miranda, dă-mi mâna. Am făcut asta ca să te protejez. Mă ierți ?

Deodată intră în panică, fiindcă se afla în apropierea lui.

– Nu te apropia, urlă ea. Îți interzic !

– Știi cât de mult îmi place ceea ce este interzis, n-ar trebui să-mi interzici nimic. Nu trebuie să-l mai fii fidelă lui Joe, așadar sărută-mă, Miranda.

Era tentată să-l asculte, dar frica o ținu pe loc.

– Îți amintești de cabana de pe plajă, Miranda ? murmură el. Îți amintești de acea plajă bântuită de furtună ? Am mers pe malul mării în timp ce deasupra noastră scânteiau stelele, îți amintești ?

– Nu-mi mai amintesc, spuse ea încet.

– Ba da, cum ai fi putut să uiți ? o tachină el.

– Am aceeași capacitate de a uita ca și tine, îl aruncă ea. Nimic n-o să-mi reîmprospăteze memoria.

– A, da ? spuse el, îmbrățișând-o dintr-o parte.

Ea încercă să scape, dar el n-o lăsă.

– Este inutil să încerci. Nu vreau să mă mai săruți. N-are nici o semnificație pentru mine. Păstrează-te pentru altă femeie, pentru una care nu va fi doar eroina unei seri.

El tăcu. Închise ochii, cu o expresie de suferință.

– O să te fac să plătești pentru cuvintele astea, o amenință el după o clipă.

O așeză pe canapea, dându-i la o parte șuvițele de păr, pentru ca s-o sărute cu mai multă intensitate.

Și pasiunea îi duse într-o lume atemporală.

Se deschise ușa. O siluetă micuță alunecă înăuntru.

— Roger, ești aici ? Da, te-aud respirând. Nu ești singur ?

Ei se ridicară, în timp ce Mirandei i se făcu deodată rece.

— Sunt aici, Marnie. Miranda este cu mine.

— Oh ! Sunt bucuroasă. Mi-a fost teamă să nu fi spus ceva ce nu trebuia. Este totul în regulă, nu-i așa, Roger ?

— Da, îi răspunse el. Nu te îngrijora. N-ai făcut niciodată nimic rău.

— Da, îmi doresc să nu-i fi spus niciodată nimic lui Josephine. Eram o tânără smintită. Îmi doresc să nu fi greșit. Nu făceați nimic rău împreună, nu-i așa ?

— Nu, Marnie. Dar am plătit amândoi pentru această greșeală. Josephine aparține trecutului, de acum. N-ai vrea s-o uiți ?

— Bine. Miranda spune c-o să plece. O s-o lași să plece ?

— N-am nici un drept s-o rețin. Sau ar trebui să mă comport ca un pirat și s-o constrâng să rămână ?

O ironiza iarăși și ea îi aruncă o privire rece.

— Când vrei să pleci, Miranda ? întrebă el politicos.

— Mâine, dacă e posibil, răspunse ea.

Își dădea seama de tot ce pierde dacă părăsește Fortuga.

— De acord, replică el. Acum, dacă vrei să mă scuzi, aș dori să termin o bucată din melodia la care lucrez înainte de cină.

— Desigur, murmură Miranda.

Apoi, văzând surpriza și dezamăgirea zugrăvite pe chipul lui Marnie, îi propuse o plimbare prin grădină înainte de masă.

CAPITOLUL VII

În această seară de vineri, în luna martie, vântul sufla puternic și Miranda se grăbea să se întoarcă acasă. Nu putea să nu se gândească la un alt vânt care sufla pe întinsul unei plaje și scutura frunzele palmierilor pe nisipul alb.

Acea croazieră și timpul petrecut de ea pe insulă, toate acestea i se păreau a fi un vis, un vis pe care nu-l va uita niciodată.

Se întorsese la Londra de mai mult de-o lună, iar Roger nu încercase s-o rețină pe insulă.

Marnie, în schimb, n-o lăsase să plece atât de ușor. Ochii îi erau plini de lacrimi atunci când o întrebase :

— Ceva n-a mers bine, nu-i așa ? Te-ai certat cu Roger. Simt... un fel de respingere.

Miranda încheiase discuția, asigurându-și gazda că s-a înșelat, și se urcase în mașina care-o aștepta.

I-au trebuit două minute ca s-o sărute pe Marnie pe obraji. Cât despre Roger, acesta se abținuse să fie prezent în momentul plecării iar ea i-a fost recunoscătoare pentru acest lucru.

În timp ce se îndrepta spre casă, pe străzile familiare ale cartierului ei, înțelese de ce Marnie îl

vorbise despre respingere. Ea îi refuzase prietenia lui Roger atunci când a vrut s-o sărute şi s-o ţină de mână.

Ea se întorsese în Anglia şi-şi reluase viaţa, dar pierduse totul. Doar mătuşa Clara mai era aici ca s-o asculte. I-a povestit aventura ei şi la sfârşit, când a terminat de povestit, mătuşa ei spuse :

— Semeni mult mai mult cu mama ta decât am crezut. Te-ai îndrăgostit de Roger, nu-i aşa ?

Miranda negă energic, dar mătuşa ei o întrerupse pentru a-i spune :

— Este evident, draga mea. Când vei accepta acest lucru, te vei simţi mai bine.

Doar singură în camera ei, recunoscu. Nu era doar îndrăgostită de el, îl iubea. Îl respinsese pentru că nu voia să fie doar o amintire trecătoare în viaţa lui. A vrut să fie totul pentru el : soţie, amantă, cea cu care el să-şi împartă viaţa, bucuriile şi suferinţele.

Şi-a găsit de lucru fără dificultate, şi chiar dacă patronul ei era mai puţin interesant, îi permitea totuşi să cunoască alţi oameni şi să uite puţin cele întâmplate.

Îl vizită pe Dotie şi Joe. Au fost încântaţi să primească un cadou de nuntă din partea ei. Privindu-l pe cel care acum îi era cumnat, se întreba cum a putut crede că era îndrăgostită de el.

Speranţele ei de a nu se mai gândi la Roger au dispărut cu timpul şi în fiecare noapte visele îi rămâneau pe insulă şi pe plaja pe care ei se plimbau ţinându-se de mână. Era un veritabil supliciu.

Miranda deschise uşa şi intră în casă. Fu surprinsă să audă pianul mătuşii Clara. Melodia îi era familiară, exprima inocenţa, pe un fond de pasiune.

Planul se opri și o auzi pe mătușa ei vorbind. O voce masculină îi răspunse. O voce cu un accent nonșalant.

Se descheie la haină, o agăță în cuier și se privi în oglindă. Era trasă la față și ochii îi erau încercănați.

— Tu ești, Miranda ? întrebă mătușa Clara. Vocea venea din salon. Vino să ni te alături. Suntem lângă foc.

Noi ? Deci nu era singură ? Nu era produsul imaginației ei ? Intră în salon. Mătușa Clara era așezată în fotoliul ei preferat și vorbea despre muzică cu un tânăr așezat pe taburetul din fața pianului.

El se întoarse spre Miranda, privirea îi strălucea și-i zâmbi.

Se ridică, îi întinse mâna, iar ea i-o strânse în mâna ei înghețată. Niciodată nu fusese atât de fericită să vadă pe cineva. Își dori să întindă brațele și să-l îmbrățișeze, dar prezența mătușii Clara o împiedica.

— Ce faci aici ? îl întrebă ea.

— În această casă sau în Anglia ?

— În această casă !

— Am venit să te văd. Am vrut, de asemenea, s-o întâlnesc și pe mătușa ta.

— Am avut o discuție foarte interesantă despre *Furtuna* lui Shakespeare. A compus muzica pentru balet. A venit aici pentru asta și rămâne câteva luni. Unde stai, Roger ?

Miranda nu mai asculta, era pierdută pe gânduri. Privirea lui Roger o întâlni pe a ei și timp de o secundă îi zâmbi. Dar era zâmbetul timid al unui bărbat nu prea sigur pe sine. Nu știa care va fi reacția ei... Nu, trebuia să-și imagineze.

— M-am gândit să vă invit pe amândouă în seara asta la cină, spuse el politicos.

— Du-te, Miranda. Eu nu vă pot însoți în această seară.

Miranda își privi surprinsă mătușa.

— Du-te să te îmbraci cu cea mai frumoasă rochie, draga mea, în timp ce eu îi voi spune lui Roger unde să vă duceți.

Miranda își puse bluza de muselină și fusta albastră și-și aminti când o purtase la Fortuga. S-ar simți mai în siguranță dacă mătușa Clara i-ar însoți ?

Ridică din umeri. În siguranță ? Renunțase la acest cuvânt în ziua când îl lăsase pe Roger Gallant să meargă în același taxi cu ea spre San Juan.

Și în plus, nu putea fi în siguranță, își spuse ea, atâta timp cât el era în preajma ei...

El închiriase o mașină, iar Miranda nu remarcase asta când venise acasă.

Se așeză lângă el și amândoi au rămas tăcuți pentru câteva clipe. Au început să vorbească în același timp.

— Ce face Marnie ? întrebă Miranda.

— E bine. Mi-a spus să-ți mulțumesc pentru scrisoare. Aubrey și ea s-au logodit. Vrea să asiști la căsătorie, în iunie. Vei veni ?

Deodată, se simți foarte jenată.

— Mi-ar face plăcere, dar nu pot. Suntem foarte departe de Fortuga și biletul de avion costă o avere. În plus, abia am fost angajată și...

— Așază-te, Miranda, îi ordonă el.

C prinse de o șuviță de păr și o trase de ea. Miranda își dădu seama că vorbise ca și cum ar fi fost isterică și se calmă imediat.

El îi lăsă șuvița de păr și o luă în brațe.

— Luna asta a fost dificilă pentru tine ? o întrebă el cu blândețe.

— Da, murmură ea.

— Și pentru mine. N-am încetat să regret plecarea ta.

Ridică ochii să-l privească, dar nu putu distinge nimic în ochii lui.

— De asta am venit, Miranda. Vino la căsătoria lui Marnie împreună cu mine. Vreau să spun, vrei să te măriți cu mine ?

Ea ridică mâna să-i atingă fața, ca să fie sigură că nu visează. El îi prinse mâna și i-o sărută.

— Deci, care-ți este răspunsul ?

— Îmi propui căsătoria pentru că te gândești că este singurul mod de a avea câștig de cauză ?

El nu-i răspunse, iar ea se grăbi să adauge :

— Iartă-mă, dar trebuie să știu. Este foarte important pentru mine.

— Drept cine mă iei, Miranda ? De ce crezi că nu m-am căsătorit până acum ? N-am găsit încă femeia cu care să doresc să-mi petrec restul vieții. Dacă nu te-aș iubi, crezi că aș mai fi aici ?

Tonul vocii lui era atât de sincer, încât ea înțelese că-l judecase greșit.

— Nu știu... După tot ce-am auzit despre tine... Aș vrea să te iubesc, dar îmi este foarte frică... Mi-e teamă să nu fiu decât un episod din viața ta.

— Te-am găsit fermecătoare de când te-am văzut la aeroport. Așadar, m-am decis să te urmez și să fiu cel mai bun bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată.

— Deci, n-ai mers pe urmele mele din întâmplare.

— Nu. Trebuie însă să-ţi spun că am fost surprins să aflu că vom participa la aceeaşi croazieră. Din acest motiv am acceptat, dar am descoperit că erai pe punctul de a te căsători. Am luat atunci distanţă, gândind că mă voi putea mulţumi să-ţi fiu doar prieten.

— Un prieten de dimineaţă.

— Exact. Risc mai puţin dimineaţa, cred că ţi-ai dat seama. Şi apoi, a intervenit Dawn. Am devenit neîncrezător, voiam să ştiu intenţiile lui Ingram. M-am îndrăgostit efectiv de tine când te-am sărutat şi din modul în care îmi răspundeai la sărutări, am înţeles că Joe nu ocupa nici un loc în viaţa ta. Nu-ţi sunt indiferent, nu-i aşa ?

— Câtă siguranţă ! murmură ea.

O trase din nou de păr, ca s-o pedepsească.

— M-am îndrăgostit de o fată cu principii foarte severe, neîncrezătoare şi bănuitoare în ceea ce mă priveşte, din cauza ideilor preconcepute ale şefului ei !

— N-am încetat să am încredere în tine de la început. Am apreciat timpul când ne petreceam împreună dimineţile. Apoi ai început să te întâlneşti cu Dawn tot mai des. Mi-era greu să nu-mi imaginez tot ce-i mai rău.

— Ştiu, înţelesesem. Dar n-aveam de ales. Trebuie să-l împiedic pe Thomas să vândă şi acest lucru mă obliga să-mi petrec tot mai mult din timpul meu cu ea. Am încercat să-ţi spun într-o dimineaţă, când am ajuns în Martinica. N-ai vrut să mă asculţi, iar când ţi-am sugerat să ne întâlnim la Londra, n-am reuşit decât să te fac şi mai bănuitoare. Apoi m-ai

asaltat cu întrebări despre Josephine și eu nu-ți puteam răspunde. Presimțeam care-ți va fi reacția. Aveam impresia că nu va avea decât un singur efect : să te arunce în brațele lui Joe. Atunci am preferat să rup orice relație cu tine.

— Am crezut că nu te mai interesează persoana mea. Că ai abandonat secretara care era pe punctul de a se căsători cu logodnicul ei, cu care era gata să petreacă o viață monotonă.

— Cine a spus asta, Miranda ? Nu trebuia să-l crezi.

— Dawn. A spus că tu nu ești capabilă să ai relații durabile cu cineva.

— Și ai crezut-o, replică el acuzator. Toate aceste femei nu mă interesează. Nu eram sigur de tine, apoi am găsit scrisoarea pe plajă. Când era să te ineci, mi-am dat seama că te iubesc. M-am hotărât atunci să-mi fac timp să te recâștig. Ingram m-a ajutat foarte mult abandonându-te acolo. Dar Marnie ți-a trezit din nou bănuielile.

— De ce m-ai lăsat să plec ?

— Trebuia să te reții ? Îmi puneai dragostea la încercare. Voiam să te las să descoperi singură sentimentele tale pentru mine.

Miranda era surprinsă de aceste declarații. Fusese atât de oarbă ! N-a știut să recunoască această pasiune care o făcuse să răspundă atât de firesc atențiilor lui. Nu remarcase cât se preocupa el de starea ei și nici bunătatea lui.

— Ce trebuie să fac acum ca să merit să mă ierți ?

Simți că era gata să izbucnească în plâns. Fusese atât de proastă să n-aibă încredere în el !

— Nu vreau să aud nici un cuvânt. În schimb, cred c-ai învățat câteva lucruri în timpul șederii tale în Caraibe. Să nu-mi spui că înveți foarte greu !

Ironia se simți din nou în glasul lui. Miranda se gândea că n-o să aibă în fiecare zi ocazia să-i vadă adevăratele sentimente. Se apropie de el și-l sărută ușor.

— Haide ! O să regreți dacă n-ai s-o faci !

O bucurie neașteptată o cuceri și se simți renăscând.

— Arată-mi cum ! îl imită ea provocatoare.

Începu îndată s-o sărute, făcând-o prizonieră în brațele lui.

— Nu mi-ai răspuns, Miranda, îi murmură el la ureche. Mă însoțești la nunta lui Marnie ?

— Te voi însoți oriunde, Roger. Te iubesc.

Spre marea ei surpriză, el îi dădu drumul, porni motorul și întoarse mașina în direcția opusă.

— Unde mergem ? întrebă ea.

— Ai spus că vei merge oriunde, nu-i așa ? Atunci vei merge cu mine, spuse el simplu.

— Dar... cina ?

O răpea, iar ea nu putea face nimic să-l oprească.

— O să cinăm, iubito, într-un loc fermecător și confortabil. N-am de gând să-i fac curte femeii visurilor mele pe o stradă, într-o mașină sau într-o mulțime de oameni. Vom petrece câteva ore împreună, vorbind ca doi îndrăgostiți. Apoi, am să te însoțesc la mătușa ta.

Se opri un moment, apoi adăugă cu un aer malițios :

– Dacă mă gândesc bine, n-am să te conduc înapoi la ea. O să te țin cu mine toată noaptea.

Ea îl privi tandru și izbucni în râs :

– Te cunosc, nu ești decât un pirat !

– SFÂRȘIT –